

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Cathy Hopkins
ALL MATES TOGETHER

Originally published in the English language as *All Mates Together* by
Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of the author have been asserted.

Text copyright © Cathy Hopkins 2006
Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02286-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Keti Hopkins

Svi
ZAJEDNO

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

1

Konačno!

„Nikada nisam ni pomislila da bi ovo zaista moglo da se desi“, rekla sam gledajući ono što je ostalo od moje sobe. Bila je tako uredna i čista. Obično je bila puna stvari: odeća i cipele ispadali su iz ormara, posteri najnovijih pin-ap modela borili su se za mesto na zidu, knjige i časopisi teško su pritiskali malu policu iznad radijatora, a Emine lutke, olovke i voštane bojice bile su rasute po podu. Većina stvari je sada bila spakovana i u sobi su ostali samo krevet na sprat i prazne fioke i police.

„Doći ćemo da ti pomognemo da se preseliš u novu kuću“, rekla je Beka koja je rano tog jutra došla sa Lijom da mi pomogne da završim pakovanje.

„Kada je konačni dan odlaska?“, upitala je Lija.

„Prekosutra“, rekla sam. „I ne mogu da dočekam! Konačno, konačno, konačno ću imati svoju sobu. Nije

da ne volim Emu, volim je. Naravno da je volim. Ali da delim sobu sa mladom sestrom i nalazim gumene bombone zalepljene za posteljinu do kraja života? Ne, hvala. Biće genijalno dekorisati sobu kao ja želim i... Pa, imati svoj prostor, za promenu.“

Beka i Lija su moje najbolje drugarice. Beka od osnovne škole, a Lija od početka devetog razreda, kada se pre gotovo godinu dana iz Londona preselila u Kornvol. Obe su oduvek imale svoje sobe pa mislim da ne znaju zaista kako je deliti sobu sa šestogodišnjim psihopatom. Morala sam da delim sobu sa njom od svoje devete godine, nešto pre nego što je mama umrla, i sve se zauvek promenilo.

„Jesi li smislila boje za novu sobu?“, upitala je Beka dok je skupljala dugačku kosu u šnalu. Ona ima fenomenalnu kosu, predivne boje: kao dlaka irskog setera, raskošna i sjajna – za razliku od moje, koja je kratka i tamna i dosadna ako je ne podignem.

„Stalno menjam mišljenje“, rekla sam. „Želim da vidite moju sobu pre nego što bilo šta odlučim. A i Džen je rekla da je ponekad dobro živeti u prostoru nekoliko nedelja pre nego što donesem odluku. Da ga osetim, znate?“

Džen je tatina verenica, njegova buduća supruga. Živeće s nama u novoj kući, ona i tata će se venčati krajem letnjeg raspusta, što je otprilike za četiri nedelje.

„Mama to isto kaže za kućne ljubimce“, rekla je Lija. „Kada smo nabavili vijetnamsko prase, rekla je da bi

trebalo da živimo s njim neko vreme i da će nam se pravo ime za njega samo nametnuti. Zatim smo otkrili da je u pitanju ženka, pa je bilo dobro što joj nismo prerano nadenuli ime.“

Nasmejala sam se. Njihovo prase zove se Lola. Ime joj je dao Lijin tata. Rekao je da ga podseća na jednu obožavateljku koja je jurila za njim u ružičastim cipelama sa visokim potpeticama. Lijin tata je Zak Aksford, čuvena rok zvezda. Porodica Aksford je najglamuroznija porodica u Kornvolu. Žive u ogromnoj kući, velikoj kao hotel, i imaju vrt velik kao omanja država. Ipak, Lija je skroz normalna – barem kada govorimo o njenoj ličnosti, a u pogledu fizičkog izgleda je prelepa. Visoka, vitka, sa plavom, gotovo belom kosom i srebrnastoplavim očima. Koliko mogu da procenim, devojka iz snova svakog momka. Videla sam kako momci reaguju kada ona prođe pored njih. Urnebesno je. Gledaju je kao da će im oči ispasti, a jezici tresnuti o pod. Ali ona to ne primećuje. Lija kaže za sebe da izgleda kao patka i da nema grudi. Zanimljivo je kako niko nije zadovoljan svojim izgledom. Kao Beka: i ona je baš lepa, ali misli da je debela, a zapravo ima obline. Ludilo. Obe izgledaju fenomenalno.

Beka se na trenutak zamislila dok se osvrerala po mojoj sobi. „Biće čudno kada budeš živela na drugom mestu. Oduvek sam se s tobom družila ovde. Uvek smo ovde dolazile posle škole.“

„Znam, ali hej, moći ćeš da dođeš da prespavaš kod mene u novoj kući a da ne moraš da deliš vreću za spavanje sa Eminom barbikom i da ti se u uvu ne nađe neka sitna igračka. Kuća ima pet spavaćih soba: jedna za tatu i Džen, jedna za Luka, jedna za Džoa, jedna za Emu i jedna za mene. I dečaci se raduju što će imati svako svoju sobu – oni će biti na najvišem spratu. Tata je rekao da ćemo možda moći da nabavimo mače kada se uselimo. Biće to sjajno za sve nas.“

Bilo mi je drago što je tata odlučio da se venča sa Džen. Dopadala mi se i nikada nije pokušavala da se ponaša kao da nam je nova mama. Od samog početka jasno nam je stavila do znanja da zna da mamu niko ne može da zameni. Džen radi kao stjuardesa i sve donekadavno letela je širom sveta. Ali kada se preselimo, radiće samo na letovima unutar zemlje sa *Njuki* aerodroma da ne bi dugo odsustvovala. Tata je želeo da sasvim prestane da radi i pomogne mu u radnji, ali je ona odbila, i rekla da je boravak u nečijem društvu dvadeset četiri časa recept za propast veze, a da odvojenost budi u čoveku čežnju. Mislim da je veoma mudra i drago mi je što ćemo živeti zajedno. Ne samo da ume da kuva već uspeva da nasmeje tatu, i sjajno je videti da je srećan i da se trudi da se malo dotera. U jednom trenutku kosa mu je bila umršena oko kragne, ali sada je počeo redovno da je skraćuje i u novim farmerkama i košulji izgleda sasvim pristojno za odraslu osobu. Dugo nakon što je

mama umrla bio je zaista tužan i tih i činilo se da ne mari za to kako izgleda. Kao da je sav život iz njega nestao. Pokušao je da se pretvara kao da je dobro, ali znala sam da nije. Snažno ga je pogodila njena smrt. Sasvim se predao poslu i stalno je nešto radio, ali mislim da je to samo zato da ne bi morao suviše da razmišlja o činjenici da mame nema.

Morala sam mnogo da pomažem u kući jer je on mnogo radio u radnji. To je još jedan razlog zašto mi je drago što se Džen doseljava – može da mi pomogne u kućnim poslovima. Luk ima jedanaest godina, Džo devet, a Ema ima šest, skoro sedam. To znači da se u kući pere brdo veša, pere brdo sudova i kupuje i priprema brdo hrane. Ne znam šta se desilo Luku i Džou u poslednje vreme, ne prestaju da jedu. Tost i puter od kikirikija i čips i krompirići i kobasice i testenina, a ni gram da se ugoje. Kako sam ja najstarija u porodici, i kako smo ostali bez mame, morala sam često da ih čuvam i da obavljam mnogo kućnih poslova. Biće baš fenomenalno što ću konačno moći da budem normalna tinejdžerka.

U tom trenutku tata je provirio na vrata.

„Hej, devojke“, rekao je. „Kako je veći deo kuhinje spakovan i pošto ćete sve posle otići na večeru pre pidžama partija kod Lije, idem da nam donesem picu. Povešću dečake i Em da vam ne smetaju, Ket. U redu?“

„U redu, tata. Šta je još ostalo da se uradi?“

Tata je slegnuo ramenima. „Nisam siguran. Možda bi mogla da obiđeš sve sobe i napraviš spisak, pa ćemo kasnije podeliti zadatke.“

Nakon što su otišli, uzela sam parče papira i počela da pravim spisak.

Kupatilo: pokupiti preostale proizvode za ličnu higijenu. Očistiti ga. Postarati se da se vlažni peškiri spakuju odvojeno od suvih.

Hodnik: ne zaboravi jakne i kapute, i velingtonke.

„Čini se da je veći deo posla obavljen“, zaključila je Lija dok smo išle iz prostorije u prostoriju.

Beka je klimala glavom i smejala se kada je izašla iz Lukove i Džoove sobe. „Opa! Mislim da ova soba nikada nije izgledala kao da u nju nije pala bomba. Neverovatno!“

„Hej, nemoj zaboraviti plafonjerke“, rekla je Lija pokazujući tavanicu. „Ne želiš njih da ostaviš.“

Podigla sam pogled. „O, da. Hvala, sasvim smo na njih zaboravili i... Oh!“

„Šta je bilo?“, upitala je Lija. „Šta?“

Pokazala sam tavanicu. „Gore. Svi smo zaboravili. Glupi tavan! Gore se nalazi čitava gomila stvari. O, ne. Baš kada sam pomislila da smo skoro završili.“

Beka se ozarila. „Hej! Možda ćemo pronaći zaboravljeno blago gore“, rekla je. „O tome stalno čitam u knjigama...“

„Ili fenomenalne slike koje vrede čitavo bogatstvo“, nadovezala se Lija, „ili neki antikvitet koji vredi milione i koji može da se odnese u neki od onih TV programa na procenu i...“

Nasmejala sam se. „Mislim da se ništa slično ne može pronaći na našem tavanu! Tamo smo godinama gurali smeće, zato se ne zanosite. Mogu vam reći da ćemo gore pronaći samo kese sa starom odećom koju je trebalo odneti u neku dobrotvornu organizaciju, staru opremu za kampovanje... U suštini, stvari koje nikom više nisu potrebne, ali koje tata nije želeo da baci. Ali ipak će biti bolje da sve donesemo dole. Sumnjam da će novi vlasnik želeti da zatekne tavan pun smeća.“

„Gde su merdevine?“, upitala je Beka. „Ne gubim nadu. Možda nisi dobro pogledala.“

„Aha, kako da ne“, odvratila sam i donela merdevine koje su stajale iza vrata u tatinoj sobi i stavila ih u hodnik ispod ulaza na tavan.

„Mislim da se prekidač nalazi gore s leve strane“, rekla sam Beki koja se prva penjala na tavan.

Lija je išla za njom, ja sam bila poslednja.

Beka je pritisnula prekidač i svetlost je obasjala unutrašnjost krova, delove stare instalacije, drvene grede na podu i gomilu kutija i torbi ispod kosine krova.

Pogledale smo prvu skupinu kutija u kojima se, naravno, nalazilo mnogo starog smeća: naočare, oprema za ronjenje, peraja, kutija *Monopola*, knjige, časopisi,

stare cipele... Čak je i Beka počela da gubi interesovanje nakon nekog vremena kada je shvatila da tu nema ništa zanimljivo i da sigurno nema nikakvih vrednih antikviteti i slika, iako sam pronašla blok sa svojim crtežima iz nižih razreda osnovne škole.

„Jednog dana vredeće čitavo bogatstvo“, rekla sam, stavila blok pod mišku i krenula da se spuštam niz merdevine.

Narednih sat vremena spuštale smo kutije i torbe niz merdevine u hodnik. Ja sam stajala na dnu merdevina, a Lija i Beka pružale su mi stvari sa tavana.

„Poslednja“, povikala je Lija naposljetku. „Samo jedna plastična kesa. Mislim da su unutra vreće za spavanje. Čuvaj se, baciću je.“

Ispustila je kesu i ona je uz tihi udar pala na tepih pored mene.

„Dobro, silazim“, rekla je Lija. „Hajde, Bek. Hej, čekaj malo. Ket, Beka je nestala. Bek? Šta je to?“

Lija je nestala sa otvora. Čula sam šuškanje i njihove glasove, ali nisam mogla da razaznam šta govore.

„Hej, Lija, Beka, da li je sve u redu, gore?“, upitala sam i počela da se penjem uz merdevine.

Iznenada se na otvoru pojavilo Bekino lice. Bila je rumena od uzbuđenja. „Hej, Ket, popni se. Mislim da smo pronašle nešto!“

Svi zajedno

Ispred kuće je zatrubio automobil. Lija je prišla prozoru i pogledala napolje. „Stigao nam je prevoz“, kazala je. „Požurite.“

„Ali ne mogu da pronađem pidžamu“, rekla sam dok sam kopala po jednoj plastičnih torbi u koju sam nagurala nešto od odeće. „Zapravo, ne mogu ništa da pronađem.“

„Ne brini, mogu ti pozajmiti sve što ti je potrebno“, odvratila je Lija, „ali moramo da krenemo jer sam rekla da ćemo usput pokupiti devojke iz Londona.“

Beka je otišla kući pre više od pola sata da uzme stvari koje će joj biti potrebne za spavanje kod Lije i naći će se s nama u njenoj kući. Uzela sam četkicu za zube iz kupatila i pet minuta kasnije već smo jurile, u rokerskom stilu, u sjajnom crnom *BMW*-u: Ti Džej, Nestu, Izi i Lusi. Vožnja u jednom od Askfordovih automobila nikada nije

gubila draž jer je predstavljala veliku promenu u odnosu na ono na šta sam bila navikla: poskakivanje u stražnjem delu tatinog kombija sa kutijama punim paradajza, mačije hrane i boca za vodu. Tatin kombi zaudarao je na benzin i stare čizme; *BMW* je mirisao na kožu i losion posle brijanja i novac.

Stavila sam sunčane naočare i nasmešila se Liji. „Ovo je život“, rekla sam. „Mislim da sam rođena da živim ovako.“

Lija mi je uzvratila osmeh. Ona je *zaista* rođena da živi ovako.

Lusi, Ti Džej, Nesta i Izi čekale su nas na ranoj večernjoj svetlosti na prilazu ispred vikendice koju su Ti Džejini roditelji kupili nedavno i gde su devojke boravile. Šofer Aksfordovih (devetnaestogodišnji lokalac po imenu Stjuart) izgledao je kao da je umro i otišao u raj kada je lavina lepih, namirisanih, našminkanih devojaka ušla u automobil. Izi je sela napred (ona je bila najviša), a Lusi, Nesta i Ti Džej stisnule su se sa mnom i Lijom pozadi.

„Pojasevi, devojke“, opomenuo ih je Stjuart, a zatim je ponovo nastupio metež dok su se svi komešali tražeći pojaseve da se vežu.

„Supergospodski i fensi“, rekla je Nesta sa izveštačenim otmenim naglaskom kada smo ponovo krenuli. „Veselo, momci, hajdemo na čašicu kod Aksfordovih.“

„Baš. Vrhunski supergenijalan žur kakvom nema ravnog“, izjavila je Lusi jednako izveštačenim tonom. „O, bože, da li je neko smestio moje mile korgije pozadi?“

„Nadam se, draga moja“, odgovorila je Izi takođe veoma nadmenim glasom. „Ili će nam služiti meso mrtvih pasa uz čaj.“

„O, ne opet“, zavapila je Nesta. „Pseće meso je tako jezivo prostačka hrana, naročito kada se služi sa belim hlebom, i ne slaže se lepo sa krastavcima.“

Ti Džej je zakolutila očima. „Oprostite mojim drugaricama, nadmeću se da vide kojoj najbolje pristaje uloga kraljice“, objasnila je.

„U redu“, nasmejala se Lija kada je Nesta kraljevski mahnula prolaznicima kroz prozor automobila.

Tek sam nedavno upoznala ove devojke, ali već smo postale dobre drugarice. Ti Džej je prvi put došla za prošli Uskrs i mi smo naletele jedna na drugu na plaži. Njen tata je u to vreme bio bolestan i ona je plakala zbog toga. Sasvim je neverovatno bilo to što se nalazila na *mom* omiljenom tajnom mestu za plakanje. Nalazi se Kosend zalivu i skriveno je od ostatka plaže. Ja odlazim tamo kada sam van sebe ili kada mi nedostaje mama. Odmah smo se združile, a još je neverovatnije bilo što smo otkrile da smo se obe viđale sa Lijinim starijim bratom Olijem. Nijedna od nas nije znala za onu drugu, pa mu se sve obilo o glavu, jer smo Ti Džej i ja postale prijateljice

i obe smo ga otkaçile. Ti Džejin tata se oporavio, a njeni roditelji su se zaljubili u ovaj kraj pa su kupili kolibu, nakon čega su i ostale devojke došle ovde na letnji raspust.

One su fantastična družina i genijalno se slažemo, premda su godinu starije od Lije, Bek i mene. Prosto isijavaju prefinjenost. Nesta izgleda fenomenalno. Prelepa je, sa dugačkom crnom kosom i savršenom figurom. Mislim da je njena mama Jamajkanka a tata Italijan, pa zato izgleda tako egzotično. Da nije tako fina i zabavna, morala bih da je ubijem. Izi je najviša od njih četiri i najzanimljivija je devojka koju sam srela. Nju interesuje toliko stvari za koje nikada nisam čula dok je nisam srela: nju ejdž stvari, kristali, veštičarenje, astrologija. A ima i mindušu u pupku, što izgleda baš kul. Ti Džej i Izi obe imaju tamnu kosu, ali je Izina više kestenjasta i ima neverovatne zelene oči. Lusi je sitna, sa plavom kosom i sjajnim osmehom. Ona je modni stručnjak i želi da postane dizajner kada završi školu. Ima tako dobar stil i nadam se da će mi jednog dana dati neki savet jer smo otprilike iste visine i ona baš ume dobro da se obuče. Ti Džej je verovatno najrazboritija od njih četiri, ali za dlaku. Ume da bude prilično luda, iako je uglavnom prosto divna.

„I, kakav nam je plan za večeras, skromne moje dvorakinje?“, upitala je Nesta.

„Bekin tata će dovesti Meka i Skvidža sa Bek“, odgovorila je Lija, „tako da pretpostavljam da je plan uobičajen: hrana, piće i uživanje.“

„Mak nam je pričao za igru koju vi ovde igrate“, rekla je Lusi. „Istina, izazov, poljubac ili obećanje. Možemo li to da igramo?“

Lija i ja smo zaječale. „O, ne!“, povikala sam. „Svima nam je dosta te igre. Hajde da radimo nešto drugo.“

„O, molim te“, preklinjala je Lusi. „Samo jedan krug. Samo da vidim kakva je. O, ma hajde, biće zabavno...“

„Možda ne žele da otkriju nikakve duboke, mračne tajne pod opcijom *istina*“, zaključila je Izi.

„Ne“, odvratila sam. „Nije to. Svi smo mi drugari.“

„Uradimo to onda“, rekla je Izi. „Uskoro se vraćamo u školu u Londonu i nećemo se videti čitavu večnost...“

„Kao kraljica, naređujem da tako bude“, objavila je Nesta svojim kraljevskim glasom. „Zakonom zahtevam da svi moji verni podanici igraju igru istina, izazov, poljubac ili obećanje i svako ko pokuša to da izbegne biće pogubljen i glava će mu biti ofikarena i izložena na travnjaku, a u gubicu će joj biti stavljen žuti narcis. Eto. Amin. I smesta, itd.“

Lija i ja smo se nasmejale. „Da, vaše veličanstvo“, rekle smo uglas. „Ne želimo da budemo mrtve, zar ne?“

„Ne u cvetu mladosti“, dodala je Lija.

U retrovizoru sam videla da je Stjuartu teško da se obuzda da ne prasne u smeh. Mora da je mislio da smo sve načisto prolupale.

* * *

Čim su Mek i Skvidž stigli kod Lije, morali su da kleknu ispred Neste da ih proglasi za vitezove. Kako kraljica Nesta nije imala pravi mač, upotrebila je kutlaču za supu jer joj se to prvo našlo pri ruci. Nijedan od njih se nije pobunio ni na tren, jer iako su obojica napunili šesnaest i godinu dana su stariji od nas ostalih, zadivljeni su Nestinom lepotom. Kada sam ih videla onako spetljane, setila sam se kako je izgledalo kada je Lija došla u našu školu prošlog septembra. I tada su zaglupeli i zanemeli. Ona i Skvidž su jako dugo zajedno, i jasno je da je u pitanju prava, obostrana ljubav, ali ponekad ga uhvatim kako je gleda kao da ne može da veruje u svoju sreću. Ja mogu. Skvidž je najdivniji momak na planeti. Znam to jer ga poznajem veći deo života i čak smo neko vreme bili zajedno. Svi ga vole. A Lija je najdivnija devojka. Tako je nežna i puna obzira. Njih dvoje su savršen par. Mek je Skvidžov najbolji drug. I on je sladak, samo je sitniji od Skvidža, i plavokos je, a Skvidž ima tamnu kosu, uglavnom. Njegova mama je lokalna frizerka i voli s vremena na vreme da eksperimentiše i, naravno, uvek uhvati Skvidža da na njemu isprobava najnovije frizure i boje. Ne smeta mu. On je baš opušten, mogla bi da mu obrije glavu, a on bi slegnuo ramenima i rekao: „Da, kul!“ I verovatno bi to na njemu i bilo kul. On je ta vrsta momka.

Nakon ceremonije proglašenja vitezova, čekala nas je fenomenalna večera koja se sastojala od burgera, velikih

komada pečenog krompira i sladoled od čokoladnog krema i pekan oraha koju nam je poslužila domaćica Min. Kuhinja je ogromna, veća od čitavog prizemlja kuće iz koje se iseljavamo. I predivno je svetla. svetlo dopire sa krovnog prozora i staklenih vrata koja se pružaju od poda do plafona i koja vode na ogromnu terasu koja se pruža duž čitave kuće.

Nakon druge porcije sladoleda, morali smo da odemo da se oporavimo u crvenoj sobi, koja se tako zvala jer je uglavnom bila crvena: crveni zidovi, zavese crvene poput vina – ali sa nameštajem boje meda. Sa hrastovim podnim daskama i turskim ćilimima prostorija je bila raskošna, topla i egzotična.

„Naša dnevna soba kod kuće je u ovim bojama“, rekla je Nesta dok se odmarala, kao Kleopatra, na jednom kauču.

„Pokušavam da ubedim tatu i Džen da u novoj kući naprave crvenu sobu“, dodala sam, „ali mislim da se tata ne uzbuđuje mnogo oko dekora. Kaže da sa četvoro dece nijedna kuća neće dugo biti otmena.“

„Pa barem možeš svoju sobu da urediš kako želiš“, ubacila se Lusi. „To se ja trudim da radim. Mogu da rade šta god žele u ostatku kuće – i veruj mi, moja dvojica braće to i rade – ali moja soba je moja privatna teritorija. Imam i znak upozorenja na vratima na kom piše: *Ne ulazi pod pretnjom smrti.*“

„Sjajna zamisao. I ja ću naručiti da mi se napravi jedan.“

„Dobro, kakve izazove upućujete jedni drugima u toj vašoj igri sa istinom i izazovom?“, upitala je Ti Džej kada smo se svi smestili na kaučeve i jastučice razbacane po prostoriji.

„O, skakanje sa litica, iskakanje iz aviona sa padobranom“, rekao je Skvidž, „takve stvari obično radimo.“

Izi je zinula u čudu. „Zaista?“

„Ne. Nikako“, rekla je Beka. „Normalne stvari. Na primer, meni su uputili izazov da se prijavim za takmičenje *Pop princeza* nešto pre Božića prošle godine. Da nije bilo njih, ne bih imala petlje.“

Beka je imala sjajan glas i svi smo otišli na takmičenje s njom. Bila je jedina koja je prošla i osvojila je treće mesto.

„Ali bilo je tu i nevolja kad je Lija bila na redu“, rekao je Mek. „Ona je odabrala poljubac i morala je da poljubi Džonoa Epltona, školskog srcealomca...“

„Da, ali jedna od opasnih devojaka u školi nije bila naročito srećna zbog toga“, nastavila je Beka, „jer se njoj Džono dopadao, pa je Liji neko vreme zagorčavala život.“

Lija je napravila grimasu, a Skvidž ju je zaštitnički zagrljio. „Ne želim da slušam o čudacima kao što su on i ona.“

„A i meni su uputili izazov da kažem istinu o nečemu“, rekla sam, „i ja sam se našla u ludnici istine i laži. Oduvek sam mislila da sam iskrena osoba, ali za nedelju dana izbrojala sam da sam izgovorila petnaest laži i shvatila da sam Lažljiva Lažljivica iz Lažigrada.“

„Kakve si laži govorila?“, upitala je Izi.

„O, znaš, lagala sam o tome koliko imam godina da bih dospela na film...“

„Svi to radimo!“, povikali su uglas.

„Kakve još laži?“, upitala je Nesta.

„Nisam želela da povredim druge, nisam želela da priznam da nisam uradila domaći zadatak, niti sam želela da priznam tati da sam gledala horor di-vi-dijeve koji su bili samo za punoletne. Nisu to velike laži, ali ipak su laži, pa sam se zamislila. Odlučila sam da naredne nedelje govorim samo istinu i umalo sam ostala bez prijatelja jer sam bila suviše otvorena – u fazonu, ako tvoja najbolja drugarica ima bubuljicu na nosu i pita te da li izgleda baš ružno, šta ćeš reći? *Ne*, što znači da si lažov, ili *da*, pa ona više neće pričati s tobom.“

„Pretpostavljam da mora da postoji neka sredina“, kazala je Lusi.

„Možda. To je otprilike ono što sam i ja zaključila. Možda bezazlene laži“, rekla sam.

„Šta još?“, upitala je Nesta. „Zvuči kao da ste vi ovde zapadali u svakakve situacije.“

Mek se nasmejao. „Da. Neko bi trebalo da napiše serijal knjiga o nama. Meni su uputili izazov da se prijavim za posao strip-crtača i to je bilo kul jer, kao i Beka, možda bez toga ne bih skupio hrabrosti.“

„Jesi li ga dobio?“, upitala je Izi. „Posao?“

Mek je bio zadovoljan što je ga je to pitala. „Da, jesam“, odgovorio je.

„Beka mi je rekla da si sjajan strip-crtač“, rekla je Izi. „Volela bih da vidim neke tvoje radove pre nego što se vratimo u London.“

Mek je izgledao još zadovoljnije. „Da. Dobro. Kad god budeš želela. Mislim... naravno, rado ću ti pokazati.“

Beka me je značajno pogledala. Tog poslepodneva pričale smo kako smo primetile ozbiljnu hemiju između Izi i Meka. Beka je smatrala da je Meku potrebno malo ohrabrenja jer je u poslednje vreme doživeo nekoliko ljubavnih neuspeha, pa mu je samopouzdanje bilo pomalo poljuljano.

„Ova igra mi zvuči sasvim dobro“, zaključila je Izi. „Kao da vas je sve naterala da osetite strah i suočite se sa njim.“ Lusi je rekla da je Izina omiljena knjiga *Osetite strah i suočite se sa njim*. Obećala je da će mi je pozajmiti jednom prilikom, što je genijalno, jer mi se čini da Izi zna mnogo o dobrim knjigama koje mogu da pomognu ljudima da se izbore za ono što žele u životu.

„Da. Zvuči zabavno“, dodala je Nesta. „Šta je s tobom, Skvidž?“

„Lija i ja odlučili smo se za obećanje i obećali smo da ćemo govoriti istinu i biti verni. Takve stvari“, rekao je Skvidž.“

„Aaaaah“, uzdahnule su sve devojke.

Mek je zakolutao očima. „Dajte mi kofu da povratim u nju“, kazao je.

„Hej, Bek, hoćeš li im ispričati istinu o poslednjoj igri?“, upitala sam.

Beka je porumenela, pogledala u pod pa u Lusi. „To je bilo kada ste ti i tvoja porodica prvi put došli ovamo na početku raspusta“, podsetila ju je. „Sećaš se da sam zgrabila tvog brata, Lala, čim je kročio na plažu i poljubila ga?“

„Da. Bio je lepo doteran. Zašto? Da li je to bio izazov?“

Beka je klimnula glavom. „Vidiš, pričala sam kako sam završila s momcima zauvek, a ostali su mi rekli da to ne dolazi u obzir. Skvidž je potom izjavio da moram da poljubim prvog momka koji dođe na plažu.“

Lusi je počela da se smeje. „I pitala sam se u čemu je tu bio štos. A pitali su se i mama i tata. Sećam se da je tata rekao kako smatra da su devojke iz Kornvola veoma neposredne. Šteta što to nije bio Stiv, zar ne?“

„Pa, naposletku sam došla do pravog brata“, složila se Beka.

Nakon poljupca, Beka se viđala sa Lalom dve nedelje, ali se uskoro ohladila. A zatim je upoznala Lusinog drugog brata, Stiva, i on joj se zaista dopao, ali nije verovala da će od toga nešto biti jer nije želela nikoga da povredi. Na svu sreću, Lal se zaljubio u lokalnu devojkicu po izmenu Šaza pa su se Stiv i Beka smuvali na nekoliko dana pre nego što se vratio u London. Ali čuli su se i nije bilo sumnje da će i Stiv i Lal ponovo doći jer se ovo mesto zaista dopalo njihovim roditeljima, i već su počeli da planiraju nove odmomore ovde.

„Dobro, to vas upućuje u naša iskustva s istinom i izazovom“, rekla sam. „A sada, koja od vas želi prva da se oproba?“

„Ja“, odgovorio je Mek pre nego što je bilo ko stigao nešto da kaže. „I upućujem izazov Skvidžu...“

„O, ne“, zaječao je Skvidž. „Vidi, druže, igramo zbog Izi, Neste, Lusi i Ti Džej. Pusti njih da se oprobaju.“

„Hoću“, odgovorio je Mek, „ali pre toga ti moraš ponovo početi da voziš bicikl.“

Na trenutak je nastupila neprijatna tišina. Skvidž je doživeo gadnu nezgodu u maju i pao je sa bicikla. Nosio je gips čitavu večnost i tek ga je pre nešto više od nedelju dana skinuo. Svi smo приметili da još nije počeo da vozi bicikl, ali se niko do sada nije usudio da kaže nešto.

„Ne moraš“, suprotstavila se Lija. „Ne moraš više nikad da sedneš na bicikl.“

Skvidž je duboko udahnuo. „Moram. Ne, moram. Ponovo uzjahati, konja, bicikl, itd. Da. Hoću.“

„Kada?“, upitao je Mek.

Lusi se nasmejala. „Opa. Ti se ponašaš zapovednički kao i Nesta, a mi smo mislile da je ona loša.“

„Hej“, pobunila se Nesta. „Ne ponašam se ja zapovednički, samo znam šta je najbolje za ljude.“

„Upravo tako“, dodao je Mek. „Dakle, kada, Skvidž?“

„Sutra. Uradiću to.“

Saosećala sam sa Skvidžom. Obično je neustrašiv, spreman u svemu da se oproma, ali ga je nezgoda baš pogodila.

„Imam nešto što može da ti pomogne“, rekla je Izi. „Zove se *Lek prve pomoći*^{*}, i ako uzmeš to kada ti je potrebno malo samopouzdanja, zaista pomaže.“

„Šta je to?“, upitala je Beka. „Da li je to neki lek?“

„Ne zapravo. Prvi se od cvetnih esencija koje je otkrio čovek po imenu doktor Bah, i sasvim je prirodno. Ima mnogo lekova za svakakve stvari – za teskobu, tugu, nedostatak samopouzdanja i tako dalje. Spisak je beskrajan.“

Ponovo sam prema njoj osetila divljenje. Kao i Beka, ni ja nikad nisam čula za doktora Baha, ali bila sam impresionirana.

„Dobro, dosta je bilo glupiranja“, rekla je Nesta. „Ko je sledeći?“

---

^{*} *Rescue Remedy*, Bahove cvetne esencije. (Prim. prev.)

„Ja“, odgovorila je Izi.

„Dobro“, dodala je Beka. „Istina, izazov, poljubac ili obećanje?“

„Poljubac“, odabrala je Izi i pogledala Meka koketno.

„Dobro“, kazala je Beka. „Moraš poljubiti Meka. Sada.“

Izi je Meku uputila pogled koji je bio mešavina izazova i nabacivanja, a Mek je pocrveneo kao cvekla. Ipak, jeste ustao i prešao na drugu stranu prostorije uzeo Izi za ruku i podigao je. Ustala je pa su stajali jedno naspram drugog. Pa, skoro – on je bio dva do tri centimetra niži od nje. primetila sam kako je blago savila kolena da bi bila iste visine kao i on a zatim su se poljubili... i nastavili da se ljube... i nastavili da se ljube...

„Uhuuuuu! Ovde postaje vruće“, nasmejao se Skvidž dok smo gledali Izi i Meka u stisku za Oskara.

„Deset... devet... osam... sedam... šest... pet... četiri... tri... dva... jedan...“, odbrojavala je Lusi a mi smo pljeskali u ritmu njenog odbrojanja.

„O, idite u sobu!“, povikale su uglas Ti Džej i Nesta.

Mek i Izi su se razdvojili i pogledali nas. Oboje su izgledali omamljeno, kao da ih je pogodila munja ili tako nešto. Dok se igra nastavljala, Mek je ostao da sedi pored Izi i sve vreme ju je držao za ruku.

Nakon toga, Nesta je dobila obećanje, pa smo je naterali da obeća da će nastaviti da dolazi u Kornvol i nakon

što poznate poznata – a ni najmanje ne sumnjam da će tako biti jednog dana. Već ima držanje slavne ličnosti.

Lusi je dobila izazov da stoji na glavi i peva nacionalnu himnu, što je odradila sa stilom. Izgleda da je to jedna od stvari koje radi na žurkama u Londonu.

Ti Džej je dobila istinu.

„Šta je najvažnije u tvom životu?“, upitala je Nesta. „I moraš reći istinu, samo istinu i ništa osim istine.“

„Lako“, odvratila je Ti Džej. „Moji drugovi. Naravno, tu su moja porodica i moj pas Modžo – ali ponajviše moji drugovi.“

„Aaaaah“, rekle su uglas sve devojke.

„Baš ste balavice“, zadirkirivao ih je Mek i zauzvrat dobio mnogo jastuka u glavu, što je preraslo u pravu tuču jastucima. Lusi je bila opasna. Za nekoga tako sitnog umela je snažno da udari. „To je zato što imam braću“, kazala je dok je treskala Meka po glavi.

Tek mnogo kasnije, kada su se devojke smestile u vreće za spavanje, Beka se setila onoga što smo pronašle na tavanu. Uvek mi je smešno kada spavamo kod Aksfordovih jer bi svaka od nas ovde mogla da ima svoju sobu sa kupatilom i TV-om, ali ipak spavamo u jednoj sobi na podu u vrećama za spavanje da bismo mogle da budemo zajedno. Odnosno, svi osim Skvidža i Meka; oni

su smešteni u sobu za dečake jer gospodin Aksford želi da tako bude.

„Hej, Ket, jesi li otvorila onu kutiju nakon što sam otišla?“, upitala je Beka dok se ušuškavala u vreću pored mene.

„Ne“, odgovorila sam. „Ne još. Nisam mogla da pro-nađem ključ, ali mora negde da se pojavi.“

„Kakvu kutiju?“, upitala je Nesta.

„Čistile smo tavan i pronašle – pa, nije to baš kutija“, objasnila sam, „od metala je, kao stara kutija za alat, samo je veća. Liči na metalni kofer.“

„Nalazila se iza spremnika za vodu“, dodala je Lija. „I izgledala je kao da je niko nije otvarao godinama.“

„O-oho, kako je to sjajno“, rekla je Izi. „Misterija.“

„Da, fenomenalno“, složila se Nesta.

„Znaš li šta bi moglo da se nalazi unutra?“, upitala je Ti Džej.

„Nemam ideju“, odgovorila sam, iako sam potajno znala. Beka i Lija nisu primetile, ali ja sam odmah pri-metila. Dva slova ispisana crvenom bojom na bočnoj strani: L. M. Bila sam sigurna da su to inicijali Lore Morgan. Morgan je bilo mamino devojačko prezime. Lora joj je bilo ime. Kutija je pripadala mojoj majci. Ni-sam imala predstavu šta bi moglo da se nalazi unutra, ali znala sam da želim da budem sama kada je otvorim.

„Hej, Ket. Istina, izazov, poljubac ili obećanje?“, upi-tala je Izi.

„Uh... obećanje.“

„Dobro. Moraš nam obećati da ćeš nam reći šta se nalazi u kutiji čim je otvoriš. Ne mogu da podnesem nerešenu misteriju.“

„Naravno“, obećala sam. Ali niko nije video da sam prekrstila prste. Svašta se u toj kutiji moglo nalaziti.

Rasprodaja

„Da li je to poslednji tovar?“, upitao je Luk kada sam mu pružila crnu kesu za smeće iz stražnjeg dela kombija.

„Aha“, odgovorila sam i iskočila spremna da pomognem tati da namesti štand. „Neka rasprodaja počne.“

„Da, hajde da i to završimo da mogu da se vratim da igram plejstejšn“, rekao je Džo. „Mislim da je baš trulo što nas tata tretira kao lične robove.“

„Hej, čuo sam te“, dobacio je tata pojavivši se iz kabine kombija. „A i zašto da vas ne tretiram kao lične robove, kada ste upravo to? Nema svrhe imati decu ako neće raditi poslove koje im odrediš. A sada, svi se pripremite da zaradimo parice.“ Protrljao je dlanove, promrsio Džou kosu i počeo da postavlja naš priručni štand koji je u stvari bio sklopivi sto za lepljenje tapeta prekriven čaršafom.

Bila je subota po podne i lepo vreme je, na svu sreću, potrajalo, kada se naša porodica pridružila mnoštvu drugih ljudi okupljenih u oblasti za kampovanje Mejker Hajts, na jednoj od najvećih rasprodaja iz prtljažnika u oblasti. Imali smo tonu smeća za prodaju: stare igračke, knjige, časopise, gomilu stvari sa tavana, pribor za kuvanje, zemljano posuđe, alat iz garaže – ma sve... Džen je došla ranije u toku nedelje i detaljno pregledala sve što ćemo poneti u novu kuću. Bila je užasnuta stanjem većine onoga što smo imali u kuhinji i insistirala je da se više od polovine stvari baci – delom zato što je imala svoj kuhinjski pribor koji je bilo moderniji i otmeniji, a delom zato što je rekla da želi da kupi nove stvari za novu kuću koja će biti njena i tatina, ne njegova ili njena iz ranijeg života. „To mora da bude novi početak“, rekla je. „Novo poglavlje u našim životima.“ Tata, kome je bilo teško da baci bilo šta, odbacio je ideju o bacanju stvari i predložio je da ih prodaju.

Kao i na svim događajima na poluostrvu Rejm, skoro celo selo bilo je ovde – uključujući sve moje drugove i devojke iz Londona koje su bile impresionirane razmerama prodaje. Mora da je bilo više od dvesta automobila i kombija sa postavljenim štandovima.

Izi, Lusi, Ti Džej i Nesta stigle su ranije i već su obišle prodavce. Kupile su gomilu ce-deova, di-vi-dijeva i gluposti. Lusi je bila oduševljena nekom vintidž odećom koju je pronašla na jednom štandu.

„Znam da haljine nisu najmodernije“, objašnjavala je dok nam je pokazivala svoj ulov, „ali tkanina i dugmad su neprocenjivi. Danas ne mogu više nigde da se kupe. Mislím da je ovo iz pedesetih. Fenomenalno. U Londonu koštaju čitavo bogatstvo jer svi traže ovakve stvari.“

„Završile smo ovde pa idemo na plažu u zaliv Vitsend“, kazala je Izi. „Želiš li da nam se pridružiš kasnije?“

„Možda“, rekla sam. „Zависи kako ovo bude išlo. Moram da stojim za tezgom jer tata može da ostane samo jedan sat. Devojka koju je ostavio u radnji tamo je do dvanaest.“

„Šta je sa tvojom braćom i Emom? Zar nisu i oni došli da pomognu?“, upitala je Ti Džej pokazujući Luka, Džoa i Emu koji su odlučili da obuku staru odeću koju smo rešili da prodamo. Ema je na glavu stavila cediljku i obukla stari frotirni kućni ogrtač koji se vukao po podu, suviše dugačak za njeno šestogodišnje telo. Džo je na glavi imao šerpu i pretvarao se da je Dalek iz *Doktora Hua*, a Luk je stavio neku staru vampirsku masku koju smo nosili za Noć veštica i plašio sve koji su pokušali da priđu tezgi.

„Uh... možda ne...“, rekla je Lusi. „Izgleda da su ti od koristi kao i meni moja braća u ovakvim stvarima.“

„Upravo tako“, složila sam se. „Ne brinite, Mek i Skvidž doći će kasnije.“

Na pomen Mekovog imena, Izi se uspravila. „Mek i Skvidž?“

Klimnula sam glavom. „Lija i Beka otišle su u Plimut, ali momci su obećali da će doći.“

„Uh... možda bismo mogle da svratimo kasnije i pomognemo ti da pospremiš, šta kažeš?“, upitala je Izi.

„Da, jer baš želi da ti pomogne da pospremiš“, umešala se Nesta. „Nema to nikakve veze s tim što će Mek biti tu ili tako nešto...“

Lusi ju je blago udarila po ruci. „Ostavi je na miru, Nesta. To je ljubav. Ne mešaj se.“

„Nisam se mešala“, pobunila se Nesta. „Samo sam istakla očigledno.“

„Što je očigledno“, rekla je Lusi i prevukla rukom preko usana kao da zakopčava rajsferšlus. „Zato umukni.“

„Vidimo se kasnije“, rekla je Ti Džej kada su devojke krenule nizbrdo, i dalje se prepirući.

Na pola puta, Izi se okrenula i podigla mobilni. „Pozovi me“, oblikovala je usnama.

Prva dva sata prodaje prošla su za tren oka i prodali smo gotovo tri četvrtine stvari, ali smo morali da damo ozbiljne popuste. Bilo je to neverovatno. Neke predmete smo praktično poklanjali, ali ljudi su i dalje želeli da se cenkaju i obaraju cene.

Prodali smo puzle, lampu bez abažura, otrcanu pro-
stirku za kupatilo, čajnik bez poklopca. Činilo se da
svaka roba ima svoga kupca. Džo i Ema bili su nemo-
gući, ali Luk se pokazao kao sjajan prodavac i bio je
nemilosrdan prema staricama koje su htele da uzmu
besplatno ono na šta su se namerile.

„Ehej! Džo, ne!“, povikala sam kada sam videla da se
sprema da iznese kesu sa odećom koja nije bila na pro-
daju. Stavila sam je u stranu u hodniku na spratu pre
nego što smo jutros krenuli i nameravala sam da je od-
nesem u dnevnu sobu sa drugim kesama za novu kuću.
Nisam primetila da je nekako dospela ovamo.

„Šta je?“, upitao je podižući ruke u vazduh. „Šta sad
radim pogrešno?“

„Ništa“, rekla sam spasavajući kesu. „To nije na pro-
daju.“

„Oh, oprost mi što pokušavam da budem od kori-
sti“, rekao je.

Uzela sam kesu i odnela u kombi, a zatim nalepila na
nju papirić na kom je pisalo: *Nije na prodaju!*

Nije unutra bilo ništa vredno, ali volela sam tu odeću.
Nekada je pripadala mami i ja sam je zadržala i držala je
ormanu godinama. Tata je odložio odeću u stranu na-
kon njene smrti i nameravao je da je nekome pokloni
ili da je odnese u prodavnicu donirane robe. Ukrala
sam je i sakrila. Sigurna sam da je tata znao gde je ona,
ali nikada ništa nije rekao. Bilo je to sve što mi je ostalo

od nje, osim nekoliko fotografija u albumima i kutije od cipela u kojoj sam držala nekoliko sitnica: komade njenog starog nakita, praznu bočicu parfema koji je koristila (*Mitsouko, Guerlain*) i pismo koje je napisala kada je saznala da se razbolela i da se možda neće oporaviti. Zamolila je tatu da mi ga da pre nego što sam pošla u srednju školu. To pismo bilo je moje najveće blago. Pročitala sam ga toliko puta da sam ga znala napamet.

*Draga moja devojčice,
Odrasla si i spremna da kreneš u novu školu, i kako
bih samo želela da mogu da budem tu da to vidim.
Želela sam da ti pišem i kažem ti koliko sam pono-
sna na tebe. U protekloj godini bila si moja snaga i
svetlost mojih dana. Budi snažna, Ket. Budi verna
sebi i uvek budi hrabra, kao što znam da ćeš biti.
Bog te blagoslovio. Moja ljubav će te uvek pratiti.
Tvoja mama*

Moja mama. Tako sam malo znala o njoj. Ko je bila. Šta joj je mamilo smeh, a šta suze. Nisam mogla da se setim. Ponekad sam se pitala kakva je bila u mojim godinama – da li je bila zaljubljena, da li se osećala neprijatno zbog nečega ili se stidela... Šta ju je zanimalo? Bila sam tužna što to nikada neću moći da je pitam.

„Ko je gladan?“, upitao je tata vrativši se natovaren hranom sa tezge iz susednog reda. „Krofna za Emu. Sendviči sa slaninom za nas ostale.“

Džo i Luk uzeli su svaki svoj i sa žarom se bacili na njih. Ja svoj sendvič nisam ni pipnula.

„Ne jedeš, Ket?“, upitao je tata.

Odmahnula sam glavom. Zapravo, odlučila sam da bih mogla biti vegetarijanac. Bila je to još jedna stvar koja mi se kod Izi dopadala. Nije pevala ni igrala zbog toga, niti je to drugima pokušavala da nametne i natera ih da osete krivicu zato što jedu meso, ali primetila sam da ga ona ne jede, a kada sam je pitala, rekla je da ne može da podnese da jede nešto što je nekada imalo puls i disalo. Nikada pre to nisam ni pomislila, ali što sam više o tome razmišljala, više sam želela da i ja postanem vegetarijanac. Međutim, kako se prema meni podizao primamljivi miris slanine, odlučila sam da možda novi način ishrane mogu da započnem u novoj kući. Da to bude deo novog poglavlja o kome je Džen pričala. „U – da, hvala, tata“, rekla sam i navalila zajedno s njima.

Nakon nekog vremena ublažio se prvi nalet željnih kupaca i tezge su utihnule, a tata je otišao u prodavnicu na popodnevnu smenu.

„Idi i obiđi tezge, Ket“, rekao je Luk. „Mi ćemo ostati ovde.“

„Hvala, mali“, rekla sam.

„Nisam ja mali“, rekao je Luk. „Čini se da si zaboravila da sada imam dvanaest godina.“

„Ooo, izvini.“

Luk je prineo ruke ušima i počeo da migolji prstima plazeći se.

„Da. Veoma zrelo“, rekla sam i isplazila se i ja njemu.

Naravno, Ema je insistirala da pođe sa mnom pa smo zajedno krenule u obilazak tezgi. Bilo je to veoma korisno, jer sam videla šta se sve prodaje. A šta god bi moglo da vam padne na pamet nalazilo se na nekoj tezgi: kuhinjski pribor, pribor za kupatilo, otrcane stare zavese, posteljina, odeća, cipele, izbledele igračke, di-vi-dijevi, gramofonske ploče, uramljene slike, sitnice, neželjeni božićni pokloni – čak i stara dugmad, šrafovi, vijci i matice i delovi starih automobila! Svi aspekti ljudskih života bili su tu izloženi.

Nakon pola sata razgledanja krenule smo nazad prema našoj tezgi. Iz daljine sam videla da su Mek i Skvidž stigli pa sam brzo pozvala Izi da je obavestim.

„Već sam krenula“, rekla je. „Bilo je suviše vetrovito za mene na plaži pa sam otišla. Vidimo se za časak.“

Kada sam prišla tezgi, videla sam da su, kao i Džo i Luk ranije, Skvidž i Mek pomislili da je dobra zamisao obući odeću koja se prodaje. Skvidž je obukao ružičastu bluzu i suknju, a Mek ženski kaput. Odmah sam videla čija je to odeća bila. Mamina. Iz kese sa nalepnicom

Nije na prodaju. I Mek se spremio da proda jednu od maminih haljina gospođi Makneli iz pošte.

„Ne!“, povikala sam, potrčala prema tezgi i zgrabila haljinu. „Ne možete to da kupite.“

Gospođa Makneli otela mi je haljinu. „Ja sam je prva videla. Dodeš prvi, pa biraš.“

Otela sam joj haljinu ponovo. „Ali ne možete.“

„Hej, Ket, svrha ovih prodaja je da se proda oprema“, rekao je Skvidž.

„Ali ovo su mamine stvari. Nije trebalo da budu za prodaju. Sklonila sam ih u kombi. Ko ih je izvadio? Luk?“

„Nisam znao“, rekao je i na trenutak je izgledao kao da će zaplakati. „Nisam znao da su to mamine stvari. Nisi mi ništa rekla. Mislio sam da su to Dženine stvari.“

Gospođa Makneli mi je odmah vratila haljinu. „Izvini, Ket, mila, naravno“, kazala je i žurno se udaljila. Poznavala je mamu. Svi su je u selu poznavali.

„Jeste li prodali još nešto?“, upitala sam.

Mek je izgledao postićeno. „Sako. Od tvida. Upravo sada.“

Mislila sam da ću briznuti u plač. „Molim te, molim te, vrati ga.“

Mek je sumanutom brzinom potrčao nizbrdo i umalo oborio Izi koja je išla prema nama. Zgrabio ju je za ruku. „Misija spasavanje“, rekao je i odvuкао je.

Skvidž i Luk bili su veoma saosećajni kada su Mek i Izi otišli i pomogli su mi da složim ostatak mamine odeće koju su izložili. Džo nas je posmatrao sa čudnim izrazom lica.

„Zašto nam nisi rekla da su to mamine stvari?“, upitao je.

„Uh... ne znam. Pretpostavljam da bih vam to u nekom trenutku rekla“, odgovorila sam.

Džo je izgledao tužno. „Ne mogu uopšte da je se setim“, rekao je nakon nekog vremena. „Ne sećam se čak ni njenog lika.“

Zagrlila sam ga, ali se on oslobodio mog zagrljaja i uzeo jednu maminu košulju. Imao je svega tri godine kada je umrla.

„Želim sada da idem kući“, izjavio je i na trenutak je izgledao kao da ima mnogo manje od devet godina.

„I ja“, dodala je Ema. „Ovo je dosadno.“

„Nećemo još dugo“, odvrtila sam. „Ali mislim da možemo početi da se pakujemo.“

Mek i Izi vratili su se dvadeset minuta kasnije.

„Uh“, uzdahnuo je Mek. „Kakva teška osoba. Žena koja je kupila sako nije odavde i mislila je da lažem kada sam rekao da je sako pripadao tvojoj pokojnoj majci... uh – izvini, Ket, mislim...“

„Znam“, prekinula sam ga i uzela sako. „U redu je. Hvala.“

„Koštalo nas je pet funti da nam ga vrati“, nadovezala se Izi.

„A ona je platila sako samo tri funte“, uzdahnuo je Mek. „Kakva inflacija.“

„Daću vam novac od zarade“, rekla sam. Dok sam presavijala sako i vraćala ga među ostale mamine stvari, osetila sam nešto u džepu. Zaobišla sam kombi da niko ne vidi šta radim i gurnula ruku u džep da vidim šta je to. Izvadila sam metalni ključ. Izgledao je kao da savršeno pristaje bravi mamine kutije.

Velika selidba

„Ket, gde je kafa?“, povikala je Džen sa dna stepenica.

„U kuhinji, u kutiji sa stvarima na kojoj piše *Sredstva za čišćenje cipela*“, doviknula sam.

Bila je nedelja i dan selidbe i vladao je pandemonijum. Čitavo jutro pokušavala sam da pronađem malo vremena za sebe. Zatvorila sam vrata spavaće sobe i vratila se maminoj kutiji. Sakrila sam je ispod donjeg kreveta i prebacila preko nje dva ćebeta da niko ne vidi da je tu. Htela sam da je pregledam prethodne noći nakon što sam se pozdravila sa devojkama iz Londona, koje su se pripremale za povratak kući. Međutim, pored pakovanja u poslednjem minutu i tatinog insistiranja da Ema ranije legne, nisam mogla da ostanem sama u sobi.

Konačno se ukazao povoljan trenutak ujutru, kada su svi bili dole, a ja sama u sobi. Izvukla sam metalnu

kutiju i klekla na pod. Zнала sam da bi trebalo da kažem tati za nju zato što bi unutra mogle da se nalaze mamine privatne stvari. I znala sam da bi u nekom trenutku trebalo za nju da kažem i Luku, Džou i Emi. I hoću. Samo sam želela nekoliko minuta nasamo sa onim što bih mogla da pronađem. Zadržala sam dah i pokušala da stavim ključ u bravu. Bingo! Odgovarao je. Spremala sam se da ga okrenem kada sam čula novo dozivanje sa dna stepeništa.

„Ket! Gde su šolje? Da li su sve spakovane?“, vikala je Džen.

„Da. U kutiji su na kojoj piše šerpe.“

„A šećer?“

„U kutiji na kojoj piše *posuđe*.“

Začuo se zvuk koraka uz stepenice pa sam žurno ugorala kutiju nazad pod krevet i ustala baš u trenutku kada je Džen ušla. Nosila je farmerke i staru crvenu majicu i bila je rumena.

„Zaista“, rekla je i raspustila dugačku plavu kosu, rastresla je, pa je ponovo smotala i zakačila štipaljkom. „Moraš mi dati šifarnik za tvoj sistem obeležavanja.“

„Znam gde se sve nalazi“, odvrtila sam i stala tako da sam bila ispred kreveta na sprat da ne može od mojih nogu da vidi maminu kutiju.

„Pa, hvala bogu da jedna od nas zna gde se šta nalazi“, rekla je i počela da pretura po ormanu i fiokama. „Sve spakovano?“

Pokušala sam da je požurim da izađe napolje. „Sve je dole. Moram još samo da spakujem nešto posteljine. A tata kasnije mora da rastavi krevete na sprat da ih stavi na kamion, a zatim ih – o sreće – sastavi u novoj kući, kao zasebne krevete.“

Džen me je zagrlila i stegla mi rame. „I vreme je da dobiješ svoju sobu, Ket. Imaš li ideju kako ćeš je uređiti?“

„Svakog dana menjam mišljenje.“

„Ja to radim u vezi sa venčanjem...“

„Molim! Misliš u vezi sa udajom za tatu?“

Džen se nasmejala. „Ne. Ne u vezi sa udajom za njega. Ništa me neće naterati da promenim mišljenje u tom pogledu. Ne, mislila sam na venčanicu. Sveće, pojednosti prijema. O, bože, počinjem da paničim čim se svega toga setim. Nisam još ništa uradila, a samo što nije došao taj dan. Toliko sam se posvetila planiranju preseljenja da sam sve ostalo stavila u drugi plan.“

„Moja drugarica Lusi dizajnira haljine“, rekla sam. „I ima fenomenalan ukus. Kada pođemo da tražimo haljine, možda bismo mogle nju da povedemo.“

„Naravno“, složila se Džen. „To bi bilo dobro jer moramo sve rešiti tim jednim odlaskom u kupovinu.“

Odavno smo odlučile da ćemo ići u London da bi Džen mogla da kupi haljinu, cipele i sve ostalo jer je tamo mnogo veći izbor nego ovde. Takođe ćemo potražiti i haljinu za mene, jer sam deveruša. Ema je svoju

odevnu kombinaciju već pronašla – u Plimutu, prošle nedelje kada je išla u kupovinu sa Džen. Bila je sasvim luda, ali je bila skroz u njenom fazonu: jarkoružičasta haljina nalik na vilinsku sa srebrnim krilima i tijaom. Izgledala je mnogo slatko u njoj i želela je da je nosi sve vreme, ali je Džen rekla da ne može, da mora da čeka veliki dan.

Ja bih volela da sam mogla da pronađem nešto u Plimutu zbog toga što su moja osećanja u vezi sa odlaskom u London bila pomešana. Jedan deo mene bio je ushićen, jer je to veliki grad, ali drugi deo mene strepeo je od onoga što se dešavalo poslednjih godina. Pokušala sam da razgovaram sa tatom o tome, ali mi je on rekao da ne budem smešna i da ne smemo popustiti pred pretnjama terorista. Verovatno je bio u pravu. Putovanje u London će biti zabavno, i Ti Džej je rekla da mogu da spavam kod nje, a ako bude vremena, mogu da se nađem sa Džejmijem. On je prijatelj Lijinog brata Olija, i sa njim sam se smuvala na nedavnom rođendanskom putovanju u Maroko. Gospodin Aksford je čitavo naše društvo odveo u Maroko na produženi vikend povodom četrdesetog rođendana gospođe Aksford. Za mene je to bilo posebno putovanje jer nikada nisam letela avionom i nikada nisam išla dalje od Londona, a i odseli smo u neverovatno fantastičnom hotelu. Uživala sam u svakom trenutku, a sve je bilo još posebnije jer sam provodila vreme sa Džejmijem. Oli nije bio baš srećan

jer je mislio da polaže pravo na mene samo zato što smo provodili vreme zajedno nekoliko puta kada je dolazio iz internata u Londonu. Međutim, nekoliko nedelja pre putovanja otkrila sam da se viđao i sa Ti Džej. Nijedna od nas nije znala za onu drugu dok se nismo srele. Uglavnom, nakon toga nisam smatrala da bilo šta dugujem Oliju. On je, bez sumnje, među najzgodnijim momcima koje sam ikada srela i ume da bude zabavan, ali voli da šara. Oduvek sam znala da on nije momak za koga bi trebalo da se emotivno vežem jer mogu da očekujem samo da mi slomi srce. Džejmi je, s druge strane, bio divan. Dobro, nije lep kao Oli, ali bio je sladak na svoj način i zasmejavao me je. Otkako smo se vratili, redovno mi šalje mejlove i u svakom je rekao da želi ponovo da me vidi. To je jedna od stvari koje su mi se kod njega dopale. Otvoreno je govorio šta misli. Nije igrao igre i nije pokušavao da izigrava kul frajera.

Džen je pogledala kroz prozor, a zatim na sat. „O, bože! Već je stigao kombi za selidbe. O, bože. Počinje. Hajde, Ket, bolje siđi i pomози nam da utovarimo stvari.“

Ostatak jutra provela sam noseći sanduke, kutije i torbe u kombi. Tata i jedan njegov drugar iz sela pomogli su radnicima da unesu nameštaj i teže stvari i uskoro je prva tura bila spremna za polazak.

„Dobro, Ket“, rekao je tata kada je zatvorio stražnja vrata kombija. „Luk i Džo idu sa mnom da pomognu

da se istovari ovo na drugoj strani. Ema ide sa Džen njenim kolima da počne da slaže stvari u kuhinju, a ti ostani ovde i pregledaj prostorije i sve što je ostalo za prevoz iznesi u hodnik. Ne podiži ništa što je teško, a ja ću se vratiti za dva sata po krevete i preostale stvari.“

Gledala sam kako se kombi brekćući udaljava putem, a za njim su uskoro kolima krenule Ema (koja je nosila svoju tijaru) i Džen.

Kada je automobil nestao iza ugla, vratila sam se u kuću. Zatvorila sam ulazna vrata za sobom, a u kući je zavladala sablasna tišina. Išla sam iz sobe u sobu. Bilo je neobično videti prazne prostorije: smotane tepihe, gole zidove. Poželela sam da je tata ostavio barem radio da ga uključim da ispuni tišinu.

Nakon što sam pregledala prizemlje, otišla sam na sprat i počela da pakujem posteljinu sa svih kreveta i stavljam je u crnu vreću za smeće. Kada sam završila sa tim, nisam više imala šta da radim, osim da otvorim kutiju. Prilika je bila idealna: nije bilo nikoga u blizini, nije bilo smetnji – a ipak sam oklevala.

Otišla sam u sobu koja je nekada bila mamina i tatina da je još jednom pogledam. Još sam mogla da vidim mamu kako ležu i postelji u mesecima pre nego što nas je napustila. Uvek se trudila da bude vedra, premda sam, kako je vreme prolazilo, videla koliki je napor za nju sve to predstavljalo. Prešla sam s jednog kraja na drugi i kroz prozor se zagledala u vrt pod njim. Pred očima su

mi se pojavili srećniji trenuci, kada je bila zdrava: videla sam je kako se igra sa Džoom u dečijem bazenu, prska ga crevom za vodu. Kako iznosi rođendansku tortu sa svećicama za Luka – i za mene, na moj rođendan. Videla sam je u kuhinji kako kuva beskrajne obroke za sve nas. Pastirska pita bila je njen specijalitet i umela je da napravi zaista dobru pitu s jabukama. Pomislila sam na Emu. Ona nema nijedno od ovih sećanja jer je bila beba kada je mama umrla. Nije ni čudo što ona obožava Džen i prati je u stopu kao kućence. Ali Džen nije njena mama.

Iznenada me je obuzelo osećanje panike. Ne bi trebalo da napuštamo ovu kuću. Pogrešila sam. Ovde je mama živela i ovde je bila deo naše porodice. Ako odemo odavde, već izbledela sećanja sasvim će nestati. Kao slika ostavljena na kiši: prizor na slici će se rastočiti u potočiče boje a zatim se isprati, i ostaće samo prazno platno. Osetila sam kako mi se grlo steže i kako mi se oči pune suzama. Plašila sam se da ću zaboraviti mamu u ovoj novoj kući. U novom poglavlju u kom ona ne učestvuje. Dok sam se osvrerala po prostoriji koja je nekada bila puna njenih stvari, njene odeće, njenog prisustva, njenog mirisa i videla samo tišinu i prazninu, pokušala sam da prizovem još sećanja na nju, uspomene koje bih mogla da ponesem sa sobom u budućnost. Ali nisu mi dolazile. Nisam više mogla da se setim ni njenog glasa.

U tom trenutku tišinu je prekinula zvonjava telefona. Otrčala sam u prizemlje i javila se.

„Hej“, začuo se Lusin glas. „Zovem da ti poželim srećno preseljenje.“

„O, dobro... hvala.“

„Hej, jesi li dobro, Ket?“, upitala je Lusi. „Zvučiš mi – ne znam...“

„Da, dobro sam... onako... Pa, možda i nisam...“

„Znala sam da nešto nije u redu. Čujem ti u glasu. Hajde, reci teta Lusi.“

„O, ništa. Svi su otišli u novu kuću, a ja sam sama ovde i pakujem poslednje stvari i baš mi je čudno što sam ovde u praznoj kući i pitam se da li bi uopšte trebalo da se selimo, jer je ovde mama živela... I, pa, još je tu ona kutija – znaš, mamina – i ja sam pronašla ključ, ali sada ne mogu da nateram sebe da je otvorim.“

„Zašto?“

„Možda su unutra stvari koje ne bi trebalo da vidim. Privatne stvari. Ne znam.“ Zvučalo mi je trulo kada sam to izgovorila naglas.

„Ah, ali obećala si da ćeš nam reći šta je unutra“, podsetila ju je Lusi. „Sećaš li se igre istina ili izazov?“

„Znam. Hoću. U nekom trenutku... samo neću sada.“

„Hajde, idi i otvori ga, Ket. Uradi ono što Izi uvek govori: oseti strah i suoči se s njim. Šta možeš da izgubiš? Nije da ćeš unutra pronaći leš.“

„O, mnogo ti hvala“, nasmejala sam se. „Kao da mi nije dovoljno jezivo samoj ovde u ovoj kući nakon što su svi otišli.“

„Samo ti idi i uradi to“, rekla je Lusi, „a ja ću te pozvati kasnije da proverim jesi li.“

„Mislila sam da Nesta voli da zapoveda“, odvrtila sam.

„Voli“, rekla je Lusi. „Imaš sreće što te nije ona nazvala. Ozbiljno ti kažem, biće sve u redu. Ja sam se, na primer, plašila ove nedelje čitavu večnost. Nisam želela da razmišljam o njoj. To je nedelja kada moj momak Toni – znaš, Nestin brat – polaže maturu. On je baš pametan i ponudili su mu mesto na Oksfordu ako postigne dobar rezultat. Znala sam će uspeti, svi smo to znali, i dobio je rezultate prošle nedelje: ocenjen je peticom iz svih oblasti, pa odlazi tamo u oktobru. Novi početak. Svako od nas će ići na svoju stranu...“

„O, Lusi, žao mi je. Ja ovde cmizdrim, a ti mora da si van sebe.“

„Zapravo sam dobro. Znala sam šta sledi i verovatno je dobro što ide. Izluđujemo jedno drugo, kao i sve oko sebe, našom sumanutom povremenom vezom.“

„Ali Oksford nije daleko. I dalje možete da se vidate.“

„Naravno. I dolaziće kući za praznike i raspust – ali odlučili smo da se nećemo obavezivati, da nećemo davati jedno drugom obećanja koja nećemo održati. Mislim, hej, ne želim da mu budem kamen oko vrata. Ne. Ali smo se dogovorili. Ako oboje u tridesetj budemo slobodni, onda ćemo ponovo biti zajedno.“

„U tridesetj! Ali to je za milion godina. Svašta do tada može da se desi.“

„Upravo tako. Biće zabavno. I znaš šta? Sasvim sam OK. Moram da ga pustim. A kako smo sklopili dogovor, ne čini mi se to tako konačno, ako razumeš šta želim da kažem. Viđaću se sa njim za raspuste, da, i možda ću čak čuti da se zaljubio, ali uvek mogu da kažem sebi: 'Ah, ali čekaj da napunimo trideset!'“

„On je stariji od tebe. Da li onda računate njegovu tridesetu ili tvoju?“

„Njegovu“, rekla je Lusi.

„Oho. Mislim da je to baš kul. Zvuči kao početak nekog filma.“

„Da“, rekla je Lusi. „Uzbudljivo, zar ne? Kao što si rekla, svašta može da se desi, zato oseti strah i suoči se sa njim.“

„Hej, a šta je sa drugim momcima? Kako su oni uradili?“ Pitala sam je jer sam znala da su maturu polagali i Nestin momak Vilijam, i Ti Džejin momak Luk, i Lusin brat Stiv.

„Svi su dobro uradili. Vilijam ide na fakultet ovde u Londonu pa je Nesta baš zadovoljna. Luk se upisao na glumu pa i on ostaje u Londonu zbog čega je i Ti Džej srećna. Stiv ima stan u Bristolu pa će se on svakako seliti. Sve se menja, zar ne?“

„Pretpostavljam“, rekla sam i napravila mentalnu belešku da kažem Beki za Stiva, ako već nije znala. Kao i Džejmi i ja, razmenjuju mejlove. Bristol nije tako daleko od nas pa će možda moći da nastave vezu.

Nakon što sam spustila slušalicu, duboko sam udahnula i pogledala na sprat. *Oseti strah i suoči se sa njim*, rekla je Lusi. *Budi hrabra*, napisala je mama u pismu koje mi je ostavila. *Uvek budi hrabra*.

Okrenula sam se na peti i otišla na sprat pa u svoju sobu, izvukla kutiju ispod kreveta, stavila ključ u bravu i otvorila je.

Odmah sam osetila slatki, drvenasti miris. Poznajem taj miris, pomislila sam. Pačuli. Tačno sam znala šta je to, jer ga je Izi koristila i rekla mi je da je to esencijalno ulje koje se koristi u aromaterapiji i da se dobija iz kore drveta. Kako je neobično što je mama znala za njega. Pogledala sam u otvorenu kutiju i polako i pažljivo počela da vadim ono što se u njoj nalazilo. Komadići papira, članci iz novina i časopisa i foto-album koji sam odmah otvorila. Nisam mogla da verujem svojim očima. Mislila sam da poznajem sve mamine fotografije, ali u ovom albumu bilo ih je još mnogo. Bile su to stranice koje su opisivale njen život. Mama kao devojčica drži svoju majku za ruku. Na biciklu u otprilike sedmoj godini. Mama kao tinejdžerka sa različitim frizurama: dugačka kosa, kratka kosa, natapirana kosa. Sa velikim naramenicama. Na jednoj fotografiji nosi ogrtač i kapu i prima diplomu, a bio je tu i tata, mlad i lep. Oboje su se nagurali u fotografiju sa blesavim izrazima lica. A zatim fotografija na kojoj je u bolnici i drži bebu u naručju, a oči joj sijaju. Mene. Mora da sam tek bila rođena.

Izgubila sam pojam o vremenu dok sam sedela na podu i pregledala obilje blaga koje sam pronašla. Pored foto-albuma, nalazio se tu i mali neseker sa uljem koje je tako snažno mirisalo. Bile su tu tri maleckice bočice na kojima je pisalo *sandalovina*, *pačuli* i *jasmin*. Nekoliko fotografija na kojima su bili ljudi koje nisam poznavala. Muškarac na plaži koji je stajao leđima okrenut foto-aparatu. Bio je nag! Ko je to bio, pitala sam se. Nije bio tata. Tata nije tako visok. Možda neki raniji momak iz vremena pre tate. Bile su tu uspomene iz mog detinjstva, užasne mrlje na papiru koje sam uradila i potpisala: *Ket Kenedi*. Bila su tu i Lukova umetnička dela. Sve ih je čuvala. Dve čestitke za Dan majki. Tatine poruke za Dan zaljubljenih. Mali kristalni labud. Dva obeleživača stranica orijentalnog izgleda. Reči pesme koju je napisao Bob Dylan. Fascikla puna bankovnih izveštaja i starih računa.

Na dnu kutije nalazila se knjiga sa zlatnom kopčom, ali nije bila zaključana. Otvorila sam korice i na prvoj stranici videla zelenim mastilom nacrtanu lobanju i ukrštene kosti ispod kojih su bile ispisane reči: PRIVATNO VLASNIŠTVO. A zatim i datum. Brzo sam izračunala. Bilo je to pre gotovo dvadeset godina. Neverovatno. Bio je to mamin dnevnik iz vremena kada je bila tinejdžerka. Privatno vlasništvo. Ne bih smela da ga čitam, pomislila sam kada sam primetila još jednu fasciklu. Odložila sam dnevnik u stranu i otvorila fasciklu. Bila je puna

fotografija i beleški kao da je mama radila neki projekat ili esej. Pregledala sam fotografije – bile su to fotografije pejzaža i egzotičnog neba. I ponovo su tu bile mamine fotografije, ovaj put iz mladosti. Pre nego što je srela tatu, mislim. Bila je preplanula, sa svetlijim pramenovima od sunca u kosi, i smešila se u foto-aparat. Još jedna fotografija na kojoj je ona, sada na aerodromu sa ruksakom na ramenu. O, bože. Bio je to Marakeš. Videla sam ime aerodroma u pozadini. Znači, i mama je bila u Maroku. Možda smo čak bile na istim mestima, pomislila sam dok sam počinjala da čitam njene beleške. Kako je to divno.

Bila sam toliko opčinjena i jedva da sam primetila zvuk koraka na stepeništu.

„Ket, gde si?“, povikao je tata.

Prekasno da uguram sve pod krevet, a i spakovala sam ćebad kojima sam prekrivala kutiju. Tata je uleteo u sobu i ostao iznenađen kada me je našao kako klečim na podu. Još više se iznenadio kada je video da sam okružena maminim fotografijama i njenim pismima i papirima.

„Nisam znala da je mama bila u Maroku“, rekla sam, a on je prebledeo i spustio se na kolena pored mene da pregleda ono što je ostalo od njegove supruge. Moje mame.

Užasi nove kuće

„Stiglo ti je društvo“, rekla je Džen čim smo tata i ja stali ispred kuće. Pokazala je prema kući. „Beka i Lija su u kuhinji.“

Spremala sam se da pojurim unutra kada je pred kuću stao drugi kombi.

„Broj četrnaest?“, upitao je vozač pogledavši u tatu.

Tata je izgledao zbunjeno. „Da“, rekao je. „Ali kombi koji smo unajmili već je bio i otišao. Jeste li sigurni da ste na pravom mestu?“

„Kaže broj četrnaest na ovom papiru za isporuku“, odvratio je čovek izlazeći iz vozila i otvarajući zadnji deo kombija iz koga je izvukao ogroman buket belih ruža. Video je Džen na ulaznim vratima pa ih je predao njoj.

Pogledala je u tatu i obrazi su joj se zarumeneli od zadovoljstva. „Hvala“, rekla je tražeći karticu, a Beka i

Lija su se pojavile iz kuće i počele da uzdišu. Džen je pogledala tatu. „Ali nije trebalo.“

Tata je izgledao kao da će početi da paniči. „Ali ja nisam...“, prošaputao je. „O, bože...“

„Oh! Cveće nije za mene!“, povikala je Džen uz osmeh kada je pročitala šta piše na kartici. Odmah mi je pružila buket. „Ket, za tebe je.“

„Za mene?“

„Opa!“, uskliknula je Beka. „Od koga je? Izgleda kao da košta čitavo bogatstvo.“

Uzela sam karticu od Džen i pročitala je.

Za Ket.

Prvi put kupujem cveće nekoj devojci. Bele ruže da ti kažem da mislim da si posebna. Želim ti mnogo srećnih trenutaka u novom domu. Džejmi.

„Od Džejmija je“, rekla sam.

„Oh, to je tako lepo“, kazala je Lija. „I tako tipično za njega. Baš je pažljiv.“

„Bacanje prokletog novca“, zaključio je Luk dok je prolazio. „Šta da radiš s njim? Ne možeš ga pojesti.“

Bila sam toliko dirnuta da sam odmah pokušala da pozovem Džejmija na mobilni, ali mi se javila govorna pošta. Niko mi nikada nije kupio cveće, a ovo je bilo prelepo. Osetila sam kako me obuzima prijatna toplina i osećala sam se baš dobro nakon melanholičnog jutra

u staroj kući. Cveće je bilo dobar znak. Ovo će biti dobro novo poglavlje.

Čula sam tatu kako tiho govori Džen da mu je žao što se nije setio da joj kupi cveće da joj poželi dobrodošlicu, i kako ona pokušava da ga uveri da to nije važno, premda mislim da se razočarala što cveće nije bilo za nju. Iznenada ju je tata podigao u naručje.

„Onda bolje da te prenesem preko praga, zar ne?“, upitao je, a ona se nasmejala kada je krenuo uz stepenice. „O... bla... aaaaa.“ Tata se zateturao unazad, jeknuo od bola i ispustio Džen na travnjak. „O – moja leđa... Popustila su.“ Nije mogao da se uspravi, i poput pogurenog starca hramljući je ušao u hodnik pa spustio ruku na rukohvat stepeništa i zaječao od bola. Džen je skočila i pošla za njim.

„Jesi li dobro? Jesi li dobro?“, pitala je.

Tata je zajaukao pa ga je odvela u kuhinju i naterala ga da sedne.

„Hmm“, kazala sam smešeći se. „Zanimljiv početak.“

„Zanimljiv početak!“, složila se Lija. „Zar nisi zabrinuta za njega?“

„Biće on dobro. Leđa mu se uvek ukoče kada podiže nešto teško, iako Džen nije baš toliko teška, ali ipak, trebalo je da pazi. Treba da radi vežbe koje će mu pomoći da se oporavi. Hej, hajdemo u istraživanje.“

Beka i Lija pogledale su mog tatu, pa mene, pa slegle ramenima. Možda i misle da ne saosećam sa njim,

ali znam da će biti dobro. Hiljadu puta se ušinuo dok je podizao teške stvari u prodavnici i znali smo da ne voli kada preterano brinemo zbog njega.

Nisam mogla da dočekam da propisno pregledam kuću jer sam u njoj bila samo jednom do sada – a i to je bilo pod budnim okom agenta za prodaju nekretnina – pa nisam uspela da osetim prostor. Naša je bila polovina dvojne kuće i mislim da sam čula da je tata rekao da je sazidana devetsto pedesetih. Sa prednje strane nalazio se mali vrt i staza koja je vodila do trema i ulaza. U prizemlju je bila velika dnevna soba koja se pružala od prednjeg dela kuće sve do francuskih prozora u stražnjem delu. Mislim da su to nekada možda bile dve sobe, ali da ih je neko spojio i prostoriju učinio lepom i prostranom. Sa leve strane nalazila se vedra kuhinja sa trpezarijom, a napolju dugački, uski vrt na čijem kraju su bila stabla jabuka i trešanja.

„Jeste li dobro, gospodine Kenedi?“, upitala je Lija kada smo ušle u kuhinju gde je Džen u kutijama pokušavala da pronađe lekove protiv bolova dok je tata ječeći ležao na kuhinjskom stolu. Slabašno je podigao oba palca dok sam ja spuštala cveće u vodu u sudoperi.

„Jeste li videle moju sobu?“, upitala sam, a kada su odmahnule glavom, pvela sam ih na sprat.

Moja soba bila je fenomenalna. Kao i ostatak kuće, bila je svetla i prostrana i imala je garderober. I tačno sam znala gde želim da postavim krevet: uza zid pored

prozora, da bih mogla da sedim i gledam u vrt i polja iza kuće.

„Fenomenanananastično“, rekla sam dok sam zamišljala kako će to izgledati i koliko ću uživati u komediji. U staroj kući spavala sam na gornjem krevetu pa mi je glava, ako bih se uspravila u sedećem položaju, gotovo dodirivala tavanicu. „Ne mogu da verujem. Tako je savršeno. Čitava kuća je fenomenalna, fenomenalna.“

U tom trenutku se iz hodnika začuo tresak i jauk. Potrčale smo da vidimo šta se desilo.

„Upomoć... Upomoć...“, cvileo je dečački glas.

Zvučao je kao Džo.

„Džo? Da li si to ti? Gde si?“, upitala je Beka.

„Ovde gore.“

„Gde gore?“, upitala sam i podigla pogled.

Beka i Lija su prasnule u smeh jer se tačno na sredini tavanice, baš na mestu gde bi trebalo da se nalazi sijalica, videla Džoova leva noga. Propala je kroz tavanicu.

„Džo, šta se desilo?“, povikala sam.

„Pao sam sa grede“, rekao je. „Pomozite mi pre nego što čitav propadnem.“

„Hmm, da nemaš nameru da se pretvoriš u plafonjerku?“, upitala je Beka.

„Nije smešno“, cvileo je Džo. „Zaglavio sam se.“

„Idem po tatu“, kazala sam i krenula niz stepenice.

„Ne“, povikao je Džo. „Ubiće me.“

Otrčale smo na drugi sprat u Džoovu novu sobu, ali nisam ga nigde videla. „Gde si? Šta se desilo?“

„Ovde sam“, odzivao se Džo. „U lažnom tavanu.“

„Tamo“, rekla je Beka i pokazala na mala vrata u visini kolena s desne strane pa im je prišla i kleknula pored njih. Lija i ja ušle smo za njom i uverile se da vrata zaista vode na jedan deo tavana. U prostoru između dve grede nalazio se Džo koji je izgledao očajno.

„Razgledao sam i hodao po gredi“, cmizdrio je, „i okliznuo sam se i noga mi je proletela kroz tavanicu.“

„To je gips“, rekla sam. „Nije predviđeno da se po njemu hoda.“

„Aha, znao sam to“, stenjao je Džo. „Barem sada znam. Hajde, ja sam poznata ličnost, vadite me odavde.“

„Ja ću ga dohvatiti“, ponudila se Beka. Uvukla se i nežno podigla Džoa na gredu a zatim ga ugurala nazad u prostoriju. Lice mu je bilo umazano suzama, a meni se srce steglo zbog njega.

„Hej, u redu je“, rekla sam. „U redu je, sada si bezbedan. Jesi li se uplašio da ćeš pasti?“

„Da... i... ali.... Ja sam... uništio novu kuću, a nisam u njoj ni pet minuta. Tata će me mrzeti i misliće da sam glup i...“

Zagrllila sam ga i pustila da se isplače. Dragi Džo. Često se ponaša kao junačina, rešen da brzo odraste, ali u ovakvim trenucima bilo je jasno da je ispod sve te razmetljivosti zapravo veoma ranjiv.

„Hej, hej. Biće sve u redu“, kazala sam. „Nećemo reći tati danas, a sva je prilika da on to neće primetiti nede-
ljama, ako uopšte i primeti. Mislim, ko podiže pogled
kada ide hodnikom? Ne brini. Možda možemo da po-
kušamo da dovedemo Skvidža da to popravi. On je ve-
oma vešt u *uradi sam* projektima.“

„Misliš?“, šmrknuo je.

„Da. Biće nam ovde sjajno. Ne brini. Baš sjajno“, od-
govorila sam.

Kako sam se samo prevarila... Do kraja tog dana po
zlu je pošlo sve što je po zlu moglo poći.

Tata je, nakon što se otkočio, zakucavao nešto u kuhin-
nji i udario je u vodovodnu cev u zidu. Voda je pokuljala
– nažalost, baš u trenutku kada je Ema prolazila tuda pa
se nenadano istuširala i to joj se nimalo nije dopalo. A
zatim smo morali da zovemo vodoinstalatera za hitne
slučajeve, što se tati nimalo nije dopalo zbog troška.

Kreveti su stigli rastavljeni, ali niko nije mogao da
pronade torbu sa alatom pa tata nije mogao da ih sastavi.

A Ema je skakutala po dnevnoj sobi, spotakla se i
izvukla glavnu utičnicu za telefon pa nismo mogli da
dobijemo izlazni ton. Kada smo sa mobilnog zvali da
dođe serviser, rekli su nam da tehničar može da izađe
na teren tek u utorak.

Toliko o dobrom znaku, pomislila sam dok sam se
pitala šta je sledeće.

Za dva sata stvari su se dovoljno smirile pa smo ispraznili mnogo kutija i počeli da slažemo stvari.

Tata se odvezao u selo da kupi ribu i krompiriće za večeru, da odveze Beku i Liju kući i pozajmi kutiju sa alatom da sastavi krevete.

U međuvremenu dnevno svetlo počelo je da bledi i ja sam se, nakon napornog dana, radovala snu u mojoj novoj sobi. Međutim, Luk je u svojoj sobi pokušavao da uključi računar i štampač i uradio je nešto zbog čega su pregorela sva svetla u kući. Kako je ovo, naravno, bila nova kuća, niko nije ni pomislio ranije da pogleda gde se nalazi kutija sa osiguračima pa se situacija brzo pretvorila u farsu dok su svi tumarali u mraku i pokušavali da je pronađu. A to nije bio lak zadatak bez svetla – i sveća, jer niko nije mogao da se seti u kojoj su kutiji. Na svu sreću, setila sam se da je u mojim koferima jedna od onih lepih mirišljavih sveća koju sam donela iz Maroka, a Džo je u rancu pronašao malu baterijsku lampu pa smo se svi okupili u dnevnoj sobi i pokušali da se dogovorimo šta dalje da radimo.

Tata se u tom trenutku vratio sa ribom i krompirićima. Bio je sasvim opušten i rekao nam je svima da sednemo za sto u kuhinji na koji smo stavili moju malu sveću. Ali morali smo da jedemo iz papirnog omota prstima, jer niko nije mogao da se seti gde su tanjiri, noževi i viljuške.

„Ovo je sjajno“, rekao je. „Prva večera u novoj kući. Toplo nam je. Imamo hrane. Sve drugo ćemo srediti ujutru.“

„Ali gde će deca spavati?“, upitala je Džen. „Naš krevet je namešten, ali ostali nisu sklopljeni.“

„Možemo da spavamo na podu“, predložio je Džo koji je i dalje brinuo da će ga grditi kada se otkrije rupa u tavanici. „Biće kao na kampovanju, samo u kući.“

„To je moj dečak“, rekao je tata.

„Ali meni je dosadno“, negodovala je Ema. „Želim da gledam crtaće i... ne volim mrak.“

Spremala sam se da se nagnem prema njoj i uzmem je kod sebe u krilo kada je ona ustala i prišla Džen.

„Možemo da pričamo priče“, rekla je Džen mazeći Emu. „Ili da pevamo.“

„Ne želim“, odvrtila je Ema. „Plašim se.“

„Da, možda ima duhova“, nadovezao se Džo. „Uuuuuuu. Da, kladim se da nas duhovi sada gledaju kroz prozor, gledaju i čekaju...“

„Prestani, Džo!“, naredio je tata.

„Da“, ubacio se Luk. „Duhovi koji vole da jedu devojčice...“

„Luk!“, opomenuo ga je tata.

Ema, koju je bilo lako uplašiti, užasnuto je zurila kroz mračni prozor. „U kući možda ima duhova“, zajaukala je. „Ne možemo ostati ovde.“

„Nema duhova“, rekla je Džen. „Časna reč.“

„Ket, navuci zavese“, kazao je tata.

Ustala sam da navučem zavese. Ali nije ih bilo. „Uh, imamo mali problem, tata“, rekla sam, a svi su prasnuli u smeh kada su shvatili šta je problem.

Toliko o fenomenalnom novom početku, pomislila sam dok sam se vraćala za sto. Nije bilo svetla. Nije bilo telefona. Nije bilo zavesa. Nije bilo struje, i niko nije znao gde se šta nalazi.

Tada me je obuzeo napad smeha. „Novo poglavlje, šta kažeš, Džen?“

„Ah“, odgovorila je. „Pa, u tome je štos sa novim poglavljima: niko ne zna tačno šta se u njima nalazi.“

Udar realnosti

Otvorila su se vrata crkve. Razvodnik je oslobodio bele golubice iz korpe, a drugi je pustio pedeset belih balona pa se stotinu zvanica okrenulo da pogleda u mene kada je zasvirao orkestar violina. Svi su uzdisali kada sam pošla prema oltaru u pratnji svojih deveruša, Beke i Lije. Pred oltarom me je sa buketom belih ruža čekao Džejmi. Kada sam stigla do njega, pogledao me je u oči, nasmešio se i sagnuo da me po...

„Čije su ovo čizme na podu?“, povikala je Džen iz prizemlja. „I ko je ostavio majicu kratkih rukava na rukohvatu stepenica kada zna da joj je mesto u korpi za prljav veš?“

Moje maštarije o poljupcu sa Džejmijem dalje je razbio zvuk treskanja vrata u prizemlju i koraci uz stepenice. Ustala sam i izašla u hodnik i videla Luka kako nosi

majicu u ruci. Spremao se da uđe u kupatilo i zakolutao je očima kada me je video.

„Zaista“, rekao je bacajući majicu u korpu za veš. „Voleo bih da malo o’ladi! Kao da smo u školi.“

„Nije navikla na nas“, smirivala sam ga, iako sam i ja imala isti osećaj kao Luk poslednjih nekoliko dana otako smo se preselili. Živeti sa Džen bilo je kao da živimo sa veoma strogom nastavnicom. Uradi ovo, uradi ono. Sve do sada je samo ponekad ostajala da prespava u našoj kući i ponekad bi ostala da kod nas provede vikend. Nikada nije živela sa nama pa nismo stekli pravi utisak o tome kakva je.

S jedne strane, život u novoj kući postajao je normalniji nakon što su popravili struju i nakon što smo se raspakovali i složili stvari i ponovo počeli da uspostavljamo svakodnevnu rutinu. A s druge strane, polako je počinjalo da nam postaje jasno da Džen voli da se stvari rade na određeni način. Njen način.

„Šališ se“, čula sam je kako govori kada sam sišla u prizemlje. „Nećeš to staviti u moju dnevnu sobu.“

„Uh... našu dnevnu sobu“, kazao je tata.

„To sam i mislila. Izvini. Izvini“, rekla je Džen kada sam ušla, taman na vreme da je vidim kako skida sliku pejzaža koja je stajala na zidu u staroj kući otkad pamtim. „Ali... mislim, grozna je.“

„Zar? Meni se dopada“, odvratio je tata. „Ali znaš da ja ne znam ništa o umetnosti. Šta ti misliš, Ket?“

Ni meni se ta slika nikada nije dopadala, ali činilo se da je sve više Dženinih stvari u kući, a sve manje naših. „Uh... Ne znam“, odgovorila sam. „Znam da je malo staromodna, ali lepo bi bilo kada bismo imali nekoliko stvari da nas podsećaju na staru kuću.“

„Gde je kupljena?“, upitala je Džen. „U prodavnici odbačenih stvari?“

„Uh... bila je svadbeni poklon, mislim“, kazao je tata. „Od Lorine tetke Dore.“

Džen se odmah postidela. „Svadbeni poklon? O! U tom slučaju... nikada od tebe ne bih tražila da izbaciš nešto što za tebe ima sentimentalnu vrednost, nešto što je pripadalo tvojoj supruzi. Znaš to, zar ne? O, bože, sada mislim da sam bila bezosećajna.“

Tata ju je zagrlio. „Kada malo bolje razmislim, ni Lori se ta slika nije dopadala, ali je uvek brinula da bi Dora mogla da se pojavi i upita gde je. I Dora je preminula, tako da možemo da je izbacimo ako ti se baš toliko ne dopada.“

Hmm, to će biti zanimljivo, razmišljala sam dok sam odlazila u kuhinju. Bila sam u Dženinom stanu u Pli-mutu pre nego što ga je prodala. Bio je lep, ali bilo je očigledno da je ona negovala sasvim drugačiji stil od tate. Dženin stil je bio čist, jednostavan, moderan. Tatin, ako je to uopšte moglo da se nazove stilom, bio je udobni nered. Naš nameštaj bio je strašan: rasklimane nožice bile su zalepljene lepkom, a mebl na starim stolicama bio je izgreban, iskrzan i pokidan – bile su to stvari koje

niko drugi nije želeo. Bilo je to neobično, jer sve dok nisam videla naš nameštaj na gomili za bacanje, nisam shvatila koliko sam za njega vezana. Ti komadi bili su poput starih prijatelja – sa naglaskom na reči *starih*. Ali dobro, pomislila sam dok sam uzimala parče tosta sa kuhinjskog stola i vraćala se u svoju sobu, ostaviću ih da se dogovore. Možda ćemo svi krenuti napred. Meni je samo bilo važno da Džen ne počne da mi govori kako da uredim svoju sobu i da ne krene da kopa po kutiji sa maminim stvarima koju sam pronašla.

Sakrila sam kutiju ispod kreveta i premda je tata znao da je ona tu, činilo se da mu je laknulo što je meni prepuštio brigu o tome. Pretpostavljala sam da mu je teško što se nešto što je pripadalo mami i bilo ovoliko lično pojavilo baš u ovom trenutku – kada je trebalo da se oženi drugom ženom. Pokušala sam da ga nateram da razgovaramo o tome, ali trebalo je da znam da ne vredi: tata je sa teškim ili bolnim osećanjima izlazio na kraj tako što ih je isključivao i pretvarao se da ne postoje. Kao onog dana u staroj kući kada me je zatekao kako pregledam kutiju. Mislila sam da će biti zainteresovan, ali on je samo površno pogledao stvari u njoj. Možda je za njega i dalje sve bilo suviše bolno, čak i nakon šest godina. Pokušala sam da razumem i poštujem način na koji se on nosi sa stvarima, ali nisam mogla da se ne zapitam da li se deo njega oseća kao i ja, da li oseća krivicu što smo nastavili dalje i ostavili mamu za sobom.

Luk i Džo odveli su Emu u selo pa sam znala da imam malo vremena da na miru prelistam dnevnik iz kutije. Jedva sam čekala da ga propisno pogledam, iako sam, kada sam ga prvi put pronašla, pomislila kako ne treba da ga otvaram. Neobičan obrt događaja, razmišljala sam dok sam vadila dnevnik i smeštala se na krevet sa njim u ruci. Ne bi trebalo da je ovako, trebalo bi da ona pronađe moj dnevnik i pomisli kako nije u redu da ga čita.

Okrenula sam stranicu i počela da čitam... i čitam... i čitam...

„I, kako su golupčići?“, upitala je Beka kasnije tog dana kada sam se našla s njom pored zaliva Kingsend da odemo na sladoled.

„Misliš na mene i Džejmija?“, upitala sam dok sam kupovala dva korneta sa vanilom nakon čega smo sele na klupu koja gleda na zaliv. „Izgleda se da ćemo se uskoro videti, barem se nadam da će biti tako.“

„Zapravo sam mislila na tvog tatu i Džen, ali hajdemo redom. Kako to da ćeš se videti sa Džejmijem?“

„Džen je rekla da mogu da ostanem još jedan dan kod Ti Džej nakon kupovine haljina i da mogu da se vratim vozom, pa ću se tada videti s njim. Nisam još stigla to njemu da kažem, iako sam ga zvala i zvala, ali stalno mi se javlja njegova govorna pošta ili sekretarica kod kuće. Poslala sam mu i poruku u nadi da će barem

nju videti. Nadam se da će se radovati što će me videti i da se nije ohladio.“

„Zašto bi se ohladio, bleso? Ne bi ti poslao cveće da je izgubio interesovanje.“

„Pretpostavljam. Volela bih da mogu da dođem do njega.“

„Mogla bi da ga iznenadiš“, rekla je Beka. „Pitaj Olija gde bi mogao da bude, u kafiću ili negde gde inače provodi vreme, i prosto ušetaj. To će ga oduvati i oboriti s nogu.“

„Hej, dobra ideja“, rekla sam. „Džejmi voli iznenađenja, ali nema šanse da će mi Oli reći gde je. Bio je poprilično ljut što sam ga ostavila zbog Džejmija.“

„Onda ću ja saznati.“

„Ti? Kako?“

Beka se potapšala po nosu. „Lako. Saznaću od Lije.“

„Kul“, kazala sam.

„A kako su druge ptičice? Stare? Tvoj tata i Džen? Jesu li srećni u novom ljubavnom gnezdu?“

„Oh, oni...“ Dok smo jele sladoled, ispričala sam Beki kako stoje stvari. „Oni su sušte suprotnosti, i zaista se nadam da se neće posvađati pre nego što se venčaju. Pomislila sam kako nije loše živeti s nekim pre venčanja jer na taj način taj neko upozna sve tvoje iritantne navike i raspoloženja i tako to. Ako nisi živeo sa nekim, još možeš da ga prevariš da si kul i dobro raspoložen i da izgledaš fenomenalno sve vreme. Džen je, na primer,

uvek izgledala besprekorno, ali sada sam je videla razbarušene kose i bez šminke ujutru i videla sam je kakva je kada se naljuti. Za mene je to bio pravi šok, zamisli samo kako se tata oseća.“

„On to ne primećuje“, tvrdila je Beka. „Opčinjen je njom.“

„Nisam više sigurna u to. Tata voli da ustaje rano, sa ševama, i pun je energije. Džen ustaje kasno i rekla nam je da joj se ne obraćamo pre deset sati, dok ne popije najmanje dve šolje kafe. On voli da uključi radio ujutru, ona ga isključuje čim siđe u prizemlje. Ona voli tišinu do večeri, a zatim se pretvara u gospođu Druželjubivu, i fazonu je da pozovemo sve koje poznamo. Ima milion prijatelja. Dolazili su u jatima da vide kuću. Tata, kao što znaš, nema prijatelje. Pored radnje i brige o nama nije nikada imao vremena za druženje. Džen voli da je kuća puna ljudi, što više to bolje. A tata se do uveče već istroši i voli tišinu. I ona ne podnosi kada on puši. Mora da izađe i stoji napolju u dvorištu ako želi da puši jednu od onih svojih smotanih cigareta. Bog neka im je u pomoći ako stignu do oltara.“

„Ne“, rekla je Beka. „Suprotnosti se privlače.“

„Možda. Ali to je samo još jedan razlog da ne provode suviše vremena zajedno. Zapravo, ja i ne razumem potrebu da žive zajedno. Kako se bliži tatino i Dženino venčanje, mnogo sam razmišljala o tome i počinjem da mislim da se nikada neću udati. Mislim, da, volela bih

da obučem haljinu i dopada mi se obred venčanja i pokloni i tako to – ali živeti sa nekim... Ono, zašto? Ako imaš izbora, zašto, zaboga? Provela sam mnogo godina deleći sobu sa Emom, i orman, pa čak i krevet na sprat, i konačno, konačno sam dobila svoju sobu sa svojim fiokama i ormanom, pa zašto bih želela da to ponovo sa nekim delim? Ikada? I ako se udaš, moraš i krevet da deliš. Zašto? To mi je skroz ludo, ako već imaš novca da kupiš dva kreveta. Ako se ikada udam – a mislim da sam danas odlučila da nikada neću – insistirala bih na odvojenim krevetima, ako ne i odvojenim sobama, ako ne i odvojenim kućama. Možda da živimo u susedstvu.“

Beka se nasmejala. „Ti stari romantiku. Nije li očigledno zašto ljudi žele da dele sobu i krevet?“

„Nije.“

„Da se ljube, ludo. I da se skinu i tako to... znaš.“

„Da, u redu, ali to možeš da radiš bilo gde. Zašto ne obaviti to kako već ide pa se slobodno razbaškariti u svom prostoru i krevetu. Volim što imam samo svoj krevet. Poprskala sam čaršave parfemom, a Džen mi je dala lepe čipkane jastučnice. Ako bi neki momak ušao u moj krevet sa smrdljivim stopalima i sve isprljao, plašim se da bih ga izbacila.“

Beka je zakolotala očima. „Bog neka je u pomoći onome za koga se ti udaš! Kako dečaci podnose novu sredinu?“

„Ne vole da im se govori šta da rade. Znam da sam ih ja muštrala, ali meni su umeli da odbruse. Mislim da smatraju da ne mogu tako da se ponašaju prema Džen. A kada je TV u pitanju, mislim da ćemo se ozbiljno sukobiti pre nego što se nedelja završi. Tata voli dokumentarce. Džen sapunice. Dečaci vole naučno-fantastične i avanturističke filmove. Ema voli crtaće. A ja, kada uspem da se dokopam TV-a, volim MTV i romantične komedije. A to je još jedan razlog da se ne udajem. Ako si sama, daljinski je tvoj. To bi bio pravi raj: da jedno veče gledam na TV-u ono što ja želim, za promenu.“

„Uvek možeš da dođeš u moju kuću, ako je to sve što želiš“, rekla je Beka. „Možemo da gledamo TV u mojoj sobi, ili možemo da odemo kod Lije i...“

„Gledamo drugi TV svakih deset minuta“, prekinula sam je.

Beka se nasmejala. Kod Aksfordovih je bilo petnaestak televizora: po jedan u svakoj gostinskoj sobi i drugi rasuti po različitim delovima kuće.

„A Ema“, rekla je Beka, „kladim se da ona uživa što je Džen tu.“

I uživala je. Osećala sam se čudno u vezi s tim i još sam pokušavala to da shvatim. Osećala sam se kao da sam sasvim izbačena, u smislu zamenske majke, i premda je to, u jednu ruku, bilo upravo ono što sam želela, nekako sam se osećala neželjeno. Toliko sam se bila navikla da budem ona kojoj će Ema trčati u zagrljaj

ili joj saopštavati važne vesti. Sada je to bila Džen, Džen, Džen. Nije nam ona bila majka. Ali opet, Ema je bila toliko mala kada smo ostali bez mame. Verovatno je nije ni zapamtila.

„Iskreno“, uzdahnula sam, „nije baš onako kako sam zamišljala da će biti. Mislila sam da ćemo Džen i ja biti drugarice, ali sada nisam tako sigurna. Mislim, dobro je i tako to... samo... Pretpostavljam da će biti potrebno da se naviknemo, to je sve.“

Beka se složila sa mnom. „I ja ću morati da se navikavam.“

Saosećajno sam joj stegla ruku. Beki je bilo teško u poslednje vreme jer su se njeni mama i tata razvodili. Iako su odlučili da će ostati prijatelji i premda se njen tata nije odselio daleko, znala sam da je Beki teško da se na to navikne.

„Čudno je to, zar ne?“, rekla sam. „Ti se navikavaš da imaš jednog roditelja manje u blizini. A mi se navikavamo na jednog više.“

Beka je klimnula glavom. „Mislim da će uvek biti tako u životu. Sve se uvek menja, ništa ne ostaje isto.“

„Da“, odgovorila sam, a zatim bacila kornet preko zida gde ga je smesta pokupio galeb. „Jedino je sladoled uvek dobar. To se nikad ne menja.“

London

„Nikada neću ništa pronaći“, uzdahnula je Džen nakon što je isprobala, činilo se, stotu venčanicu. „Iscrpljena sam.“

Nije bila jedina. Ustale smo u cik zore. Tata nas je odvezao u Plimut gde smo, u šest sati, uhvatile voz za stanicu Paddington u Londonu. Otada smo obišle sve velike robne kuće u Oksford stritu, Ridžent stritu i Najtsbridžu, i premda je nekoliko haljina koje smo videle bilo sasvim OK, ali Džen je rekla: „Ko želi da izgleda OK na dan svog venčanja? Želim da izgledam senzacionalno.“

Bilo je zanimljivo u velikom gradu, bilo je zabavno naći se u masi ljudi i obilaziti prodavnice, ali deo mene nikako nije mogao da se opusti i zaista uživa jer sam se plašila da bi nešto loše moglo da se desi. Ali nisam želela da ispadnem totalni slabić, naročito nakon što sam

pročitala mamin dnevnik i isečke iz fascikle. Činilo se da je bila neustrašiva, da je putovala po Dalekom istoku, Indiji i Africi pre nego što se udala i stekla sam utisak da je želela da bude putopisac. Nije mi se dopadala pomisao da ću je možda izneveriti ako se budem ponašala kao bedna plašljivica koja strepi od ulaska u podzemnu, a ona se penjala po planinama, prelazila pustinje, letela u udaljene zemlje i zalazila u neistražene oblasti i ne razmišljajući o tome. Volela sam da mislim kako sam nasledila barem nešto njenog avanturističkog duha.

„Vreme je da se nađemo sa Lusi na Noting Hilu“, kazala sam kada sam pogledala na sat. „Rekla je da zna jedan sjajan salon venčanica tamo.“

„Nadam se“, dobacila je Džen podižući ruku. „Uhvaćićemo taksi. Stopala počinju da me ubijaju.“

Jedan taksista nas je uskoro video i zaustavio se pored puta.

„Noting Hil“, rekla je Džen kada smo sele.

U sebi sam odahnula od olakšanja. „Uh“, rekla sam kada smo se naslonile, a kola krenula. „Ne volim da se vozim podzemnom železnicom.“

„Previše ljudi, hm?“, upitala me je Džen. „Ume da bude strašno ako na to nisi navikao.“

„Delimično i to“, složila sam se, „ali i...“ Nisam bila sigurna da li da joj kažem, da ne pomisli da sam glupa.

„Šta, Ket?“

„Bombe“, priznala sam. „Sećam se da je pre nekog vremena bio teroristički napad...“

Džen me je smesta zagrlila. „O, Ket. Zašto mi ništa nisi rekla?“

„Mislila sam da ćeš pomisliti da sam detinjasta.“

„Nikada“, odvratila je Džen. „Šta misliš, kako se osećamo mi koji radimo u avio-kompanijama i putujemo svetom? Veruj mi, svi smo imali svojih nestabilnih trenutaka. Bilo je dana kada sam gledala na sve putnike sumnjičavim očima i mislila da su teroristi – čak i bakice. I ne samo u avionu. Bilo je dana kada mi se isti osećaj javljao i u autobusu, u podzemnoj, u vozovima, kad god bi se našla u većoj masi ljudi. To je nevolja. Ne znamo više kako neprijatelj izgleda ni gde će napasti.“

„Znam. I upravo sam to radila malopre u podzemnoj“, rekla sam. „Svi su mi izgledali sumnjivo i mašta mi je podivljala. Kako se nosiš s tim?“

„Oseti strah i suoči se sa njim.“

„To je filozofija moje drugarice Izi“, rekla sam.

„Bravo. Život ide dalje. Moraš ići dalje s njim.“

„To tata kaže.“

„Verujem“, kazala je Džen. „I u pravu je. S druge strane, da, terorizam je stvarna pretnja – ali opet, ne možemo se predati i prestati da se bavimo svojim obavezama. Trudim se da zauzmem filozofski stav i da kažem: ako je došlo moje vreme, onda je došlo moje vreme

– bilo da se desi u podzemnoj, ili da me strefi srčani udar, ili...“

„Rak, kao što se mami desilo.“

Džen je klimnula glavom. „Bože, ovo je baš depresivan razgovor za ovako lep letnji dan!“

„Pretpostavljam“, rekla sam, „ali prija mi što sa nekim razgovaram o ovim stvarima, a sa tatom je o njima nemoguće razgovarati. On sve drži u sebi i tera od sebe sve koji pokrenu teške teme.“

Džen je zakolutala očima. „Pričaj mi o tome“, složila se.

„Mnogo sam razmišljala o smrti nakon što je mama umrla. Znam da je to životna činjenica. Rađamo se, umiremo – samo ne znamo kada. Mislim da bih više volela da umrem u svojoj postelji, u snu, u dubokoj starosti, nego da me neko dignu u vazduh.“

„I ja“, složila se Džen. „I ja. Ali zaista, Ket, milioni ljudi svakog dana putuju podzemnom i lete i savršeno su bezbedni. Izgledi da će ti se nešto desiti su veoma mali. Naravno, to ne znači da se nešto neće desiti, samo su mali izgledi za to. Ne znam. Čudno je to, zar ne? Kao u slučaju moje rođake, Džozie. Bila je na odmoru na Tajlandu 2004. godine kada je udario cunami na drugi dan Božića. Hvala bogu, nije bila blizu plaže u tom trenutku i bila je dobro, ali čovek bi pomislio da nigde nije bezbedno, zar ne? Bela plaža. Tirkizno more. Raj. A onda je naišao ogromni talas i zbrisao hiljade ljudi.“

„I svi oni zemljotresi. Čudo je da je neko preživeo!“

Džen se tužno nasmešila. „Znam. Možda i jeste. Mnogo toga ne znamo i ne razumemo – bilo da su u pitanju postupci ljudi, ili viša sila. Ali mislim da bi u međuvremenu trebalo da uživamo u životu punim plućima. Kao što si rekla, niko od nas ne zna kada će nam vreme isteći, pa onda iskoristi život koji imaš. Lepo se provodi. Reci ljudima koje voliš da ih voliš. I sve to... Ne dozvoli da te loše vesti poraze.“

Zagrlila sam je. „Slažem se – i hvala. Sa tobom je lako razgovarati.“

„Kad god poželiš“, rekla je Džen i uzvratila mi zagrljaj.

Dok smo se vozile prepunim ulicama Londona prema Noting Hilu, bilo mi je mnogo bolje što sam ovde, a i ponovo sam osećala bliskost sa Džen: kao da je neko izbrisao poslednjih nekoliko dana ludog preseljenja pa smo ponovo postale prijateljice.

Zagledala sam se kroz prozor taksija u horde ljudi koji su jurili svojim poslom. Pogledaj nas sve, pomislila sam. Toliko nas je napolju, svih oblika, veličina i boja, i svi sa svojim pričama, nadama, ciljevima i razočaranjima. I pored sve tehnologije i napretka dvadeset prvog veka, ne znamo mnogo šta sve to znači. Ali Džen je u pravu. Trebalo bi da cenimo ono što imamo dok to imamo. Trebalo bi to da cenim. Donela sam odluku da ću iskoristiti svoj život u punoj meri i da neću dozvoliti

sebi da traćim vreme na zlovolju, depresiju i srdžbu na prijatelje i porodicu.

Lusi i Izi čekale su nas na dogovorenom mestu ispred stanice podzemne železnice i saosećajno su saslušale Dženine očajne jadikovke kako ne može da pronađe haljinu.

Lusi je bila puna razumevanja. „Znam, suviše je haljina koje liče na puslice. One nikome ne pristaju, čak ni baš vitkim ženama kao što si ti. Ti želiš jednostavnu, otmenu, lepo krojenu haljinu.“

„Upravo tako“, potvrdila je Džen. „Ali možemo li da pronađemo tako nešto? Ne.“

„Mislim da znam pravo mesto za tebe“, rekla je Lusi. „Često dolazim ovamo kada tražim tkanine za odeću pa sam tako i otkrila ovu radnju. Mislim da će ti se dopasti. Ako se ikada udam, kupiću nešto baš tu.“

Džen joj je uzvratila osmeh. „Vodi me“, rekla je.

Salon se nalazio u sporednoj ulici u koju se ulazilo iz Portobelo rouda i bio je specijalizovan za vintidž venčanice. Sredovečna plavokosa žena koja je držala salon predstavila se kao Nikola i ponašala se prema nama kao da smo joj najbolje drugarice. Iznela je kafu, čaj, sokove, pogačice i belgijsku čokoladu i pretvorila je potragu za venčanicom u zabavno iskustvo.

„Period oko venčanja je poseban“, rekla je, „i volim da pomognem nevestama da odabir venčаницe bude prijatan aspekt tog perioda, a ne obaveza.“

Ništa joj nije bilo suviše teško, i nakon tri sata isprobavanja svega što se u radnji nalazilo, Džen je odabrala zaista izvanrednu haljinu. Bila je upravo onakva kao što ju je Lusi opisala. Jednostavna i otmena – haljina od tanke svile boje slonove kosti, ukoso krojena. Preko haljine je išao tri-četvrt kaputić od vintidž čipke po čijim ivicama su rukom bile ušivene perle. Bio je tako tanan i Džen je u njemu izgledala kao edvardijanska princeza. Vlasnica salona posavetovala je Džen da podigne kosu na dan venčanja i da ne nosi veo već tijaru ručne izrade. Pronašla joj je prelepu tijaru, izrađenu od sićušnih listića od zlatne tkanine, morskih bisera i čipkanog cveća – nešto što bi mogla da nosi vilinska kraljica.

Pronašli smo i haljinu za mene. Bilo je lako kupovati kod Nikole. Izvukla bi dve-tri stvari i one bi bile savršene. Kao i Dženina, haljina koju smo odabrale za mene bila je jednostavna – bez rukava, sa dubokim izrezom na leđima, od tanke svile bledoplave boje. Osećala sam se neverovatno u njoj. Kao milion dolara.

„Ako mi je pošalješ nakon venčanja“, rekla je Lusi, „skratiću je i pretvoriti u baš zanosnu haljinu za izlaske.“

„Dobro“, kazala je Džen nakon što je predala kreditnu karticu i sve platila. „Ko je za obilazak Portobelo rouda pre nego što uhvatim voz nazad? Jesi li sigurna da

želiš da ostaneš još jedan dan, Ket? Možeš da se vratiš sa mnom ako želiš.“

Znala sam da mi pruža priliku da se izvučem u slučaju da još strepim od nečega, ali činilo se da je mog straha nestalo nakon našeg razgovora, a shvatila sam i da Lusi i njene drugarice bez problema koriste podzemnu. Nisam imala nameru da propustim druženje s njima samo zato što sam imala suviše bujnu maštu.

„Ne možeš da ideš kući“, bunila se Lusi. „Sve smo isplanirale za večeras. di-vi-di i spavanje kod Ti Džej.“

„Na tebi je, Ket“, rekla je Džen.

„Ostaću“, nasmešila sam joj se. Brzo sam počela da shvatam da pored dobrih drugarica život u gradu ipak može biti zabavan.

Momci!

„Zar ne živi ovde negde onaj tvoj momak, Džejmi?“ upitala je Izi nakon što smo ispratile Džen koja je tak-sijem otišla na železničku stanicu.

„U Holand parku“, odgovorila sam. „Pokušavala sam da ga pozovem, ali mi se stalno javlja sekretarica u kući, a na mobilnom se uključuje govorna pošta, i nije mi odgovorio ni na poruku koju sam mu poslala.“

„Mislila sam da se dopisujete mejlom“, rekla je Lusi.

„Dopisujemo se. Dopisivali smo se. Ali Luk je uradio nešto sa našim računarom kada ga je montirao u novoj kući pa ne možemo ni da šaljemo ni da primamo mejlove. Možda me čeka čitava gomila mejlova od njega. Ili to, ili je zaboravio na mene.“

„Na žensku kao što si ti? Nema šanse“, rekla je Lusi. „Verovatno postoji razlog i on će ti reći i koji kada se vidite.“

„Nadam se“, odvratila sam.

„Holand park je tu dole niz put“, izjavila je Izi i pokazala u daljinu.

„Jesi li se dogovorila da se vidiš sa njim dok si ovde?“, upitala je Lusi.

Odmahnula sam glavom. „Beka je rekla da bi bilo super da ga iznenadim, ali nisam baš toliko sigurna da bi trebalo to da uradim – zato sam i pokušavala da ga dobijem telefonom. Mislim, znam da bih ja želela da me neko upozori da će doći...“

„Mogle bismo da ga iznenadimo“, bila je uporna Lusi. „Blizu smo. O, hajde. Umirem da vidim kako izgleda. Gde živi?“

Kopala sam po torbi i izvadila novčanik u kom se nalazilo parče papira na koje sam zapisala Džejmijevu adresu. Pokazala sam ga Izi.

„Znam gde je to“, rekla je i krenula. „Hajdemo. Zadatak: pronaći Džejmija.“

„Ali šta ćemo raditi? Ne možemo doći i pozvoniti.“

„O, možemo“, odgovorile su uglas Lusi i Lizi.

Deset minuta kasnije našle smo se na širokom putu koji nije bio mnogo udaljen od stanice podzemne željeznice Holand park. Kuće su bile fenomenalne: velike vile boje slonove kosti koje su više ličile na hotele nego na kuće. Nije moguće da živi u nekoj od ovih kuća, pomislila sam dok smo pratile brojeve.

Lusi je stala ispred kapije između dva bela stuba. „Broj dvadeset tri“, rekla je i pogledala u mesinganu pločicu. „To je to.“

Pogledala sam u petospratnu gradsku kuću pred nama i osetila se veoma malo. „Ne ulazim ja unutra. Tako je... otmena. Džejmi mi nije rekao da njegovi imaju mnogo para ili tako nešto.“

„Pa šta ako je otmena?“, pitala je Lusi. „Nisi ti seljančica.“ Nasmejala se i počela da priča teškim naglasnom neuke seljanki. „Uh, Džejmi, gospodaru, ja sam ti sam' prosta seljanka, nisam t' ja vredna da me gleda taki finski svet kaka si ti. Ja sam ti iz Kornvola i tamo sam' struju imamo.“

Nasmejala sam se, ali upravo sam se tako osećala – kao neuka seljanka.

„Ne mogu da verujem da se tako snebivaš kada ti je najbolja drugarica Lija Aksford – a nema otmenije kuće od njene“, rekla je Izi. „Tamo se osećaš kao kod kuće, zar ne?“

„Da...“ Nisam mogla da im objasnim zašto sam se ovako osećala. Bila je to istina, kuća Aksfordovih bila je vrh, ali je bila i topla i pristupačna. Džejmijeva kuća izgledala mi je hladno i ulivala je strahopoštovanje.

„I ja sam nekada imala osećaj kako nemam šta da tražim na otmenim mestima“, rekla je Lusi, „kao u onim otmenim buticima u kojima rade prodavačice nalik na lutke iz izloga i koje te gledaju kao da si ispuzala ispod

kamena, ili u hotelima u kojima te recepcioneri odmere od glave do pete kao da žele da kažu: 'A šta ćeš ti ovde, mrljo beznačajnog ništavila?' A tada mi je Nesta rekla nešto – da te niko ne može naterati da se osetiš manje vredno ako mu ti to ne dozvoliš, a ja sam pomislila: tako je. Niko ne zna ko sam, niko ne zna ništa o meni, možda sam veoma bogata. Možda sam ruska princeza, ili kćerka milionera, ili šta već. Mesto mi je u tim prodavnicama i hotelima kao i svima ostalima i neću nikome dozvoliti da me zastraši i otera time što će me gledati nadmeno i sa visine.“

Nisam mogla da se ne nasmejem dok je Lusi držala ovaj govor ozbiljnog izraza lica. Očigledno je bilo da je bila uplašena u nekom trenutku i da je morala da se izbori sa tim.

„Mora da vredi pet miliona“, izjavila je Izi otvarajući kapiju i odmeravajući kuću. „Znam jer je Nesta imala momka koji je živeo ovde negde. Sajmon Paddington Li. Njegovi su bili trulo bogati.“

„O, hajde da dođemo neki drugi put“, rekla sam i povukla se. „Ne mogu sada da se susretnem sa Džejmijem.“

Izi je, međutim, već bila na ulaznim vratima i zvonila.

Spremala sam se da se sakrijem u žbunje u vrtu, ali sam zatim pomislila: nemoj da si luda, Ket. To je Džejmi. Džejmi kome se dopadam. Čega se toliko plašim? Misliće

da sam propisna budala ako otvori vrata i pronade me kako se krijem iza žive ograde.

Izi se sagnula i pogledala kroz otvor za pisma. „Čini se da niko nije kod kuće“, kazala je i uspravila se pa pozvonila još jednom.

Sačekale smo nekoliko minuta, ali u kući je vladala tišina. Odahnula sam od olakšanja kada su Izi i Lusi odlučile da odustanu.

„Hajdemo u Kensington haj strit“, predložila je Lusi. „Tamo ima fenomenalnih radnji, a onda možemo da odemo u robnu kuću i isprobavamo parfeme.“

Prošle smo kroz nekoliko ulica prepunih kuća sličnih Džejmijevoj i uskoro se obrele na ulici sa mnogo zanimljivih prodavnica punih fantastičnih stvari – antikviteti, starih ogledala velikih kao čitav zid, prelepih statua, lampi i teških tkanina od brokata – a zatim smo naišle na red prelepih butika punih odeće koja je izgledala kao da je pravljena za princeze. Ostala sam zadivljena, ne samo stilom, već i cenama – četiristo funti za majicu i dvesta za par cipela.

Izi i Lusi gledale su u izlog prodavnice cipela kada sam ga spazila. Kada sam ugledala Džejmija. Bio je u cvećari preko puta i izgledalo je kao da kupuje veliku buket belih ruža.

„O, bože“, povikala sam i jurnula u prodavnicu. Još sam okrenula glavu na drugu stranu u slučaju da me je video. Osećala sam se kao da mi je neko zario veliki nož

u stomak. Bele ruže. Bilo je to cveće koje je meni poslao. Cveće koje je prvi put kupio nekoj devojci, rekao je. Da, kako da ne, baš tako izgleda, pomislila sam dok sam virila i gledala ga kako plaća buket.

„Šta? Ko?“, upitala je Lusi podigavši pogled sa izloga kojim je bila opčinjena.

„Džejmi. U cvećari je“, rekla sam i pokazala.

„Ali to je sjajno“, odvratila je Izi. „Možemo da odemo i iznenadimo ga.“

„Ne“, pobunila sam se. „Ne razumeš. Kupuje bele ruže.“

„Pa?“, upitala je Lusi.

„Poslao mi je bele ruže. Mislila sam da su posebne, samo za mene, ali očigledno ima nekoga ovde kome može da ih pokloni.“

„Ne možeš to znati“, rekla je Lusi. „Da li je on onaj momak u farmerkama i sivom duksu sa kapuljačom?“

Provirila sam. „Da. Šta sad radi?“

„Izašao je iz prodavnice. Skrenuo je levo i udaljava se od nas prema... O, bože...“

„Šta je bilo?“, upitala sam i provirila da bih videla šta se dešava. Videla sam isto što i ona. Džejmi je išao ulicom prema veoma lepoj plavokosoj devojci kojoj je predao buket.

Momci. Sve ih mrzim.

* * *

Kasnije te večeri, kada smo otišle da spavamo kod Ti Džej, devojke su se svim silama trudile da me oraspolože. Ludo su plesale, pričale viceve, hranile me čokoladom, planirale uređenje moje sobe u Kornvolu. Zaljubila sam se u Ti Džejinu sobu čim sam je ugledala. Bila je uređena u jarkim bojama Istoka – crvenim, naranđastim, oker, tamnožutim – i sve je izgledalo egzotično i udobno. Mogla sam da zamislim svoju sobu u istim raskošnim, živim bojama, a Izi i Ti Džej rekle su mi da mogu da me odvedu u neke sjajne prodavnice u Camden loku gde mogu da kupim stvari kao što su jastučići, lampe i indijske zavese. Ja sam se baš trudila da budem raspoložena i da ne pokažem da sam duboko u duši razorena što sam videla Džejmija sa drugom devojkom. Znala sam da ne mogu ništa da urade i nisam želela da upropastim prvo veče sa njima u Londonu. Nisam želela da pomisle da sam nekakva jadnica koja samo kuka. A bila je tu i odluka koju sam donela ranije tog dana nakon razgovora sa Džen – da ću živeti punim plućima i da neću razmišljati o lošim stvarima.

„Nije to ništa strašno“, izjavila sam i nabacila najširi osmeh. „Nije mi se baš toliko dopadao. Nije važno što je drugoj devojci dao cveće. Pa šta? Nije da smo bili vereni ili da smo zajedno sto godina ili tako nešto.“

„Bravo“, rekla je Nesta. „Ja bih ga jurila ulicom i pljunula.“

Izi i Lusi želele su da odem i suočim se sa njim na licu mesta, ali sam se ja povukla. Nisam želela da pravim scenu i nisam želela da se svađam s njim. Na putu kući, Izi je ponavljala da možda postoji neko objašnjenje, ali ja nisam tako mislila. Meni se samo vrtelo po glavi kako je napisao da sam prva devojka kojoj je kupio cveće, ali delovalo je kao da ga prodavačica poznaje. Mislila sam da će bele ruže biti naše cveće. Moje i Džejmijevo. Nešto što ću pamtitu zauvek. A sada nisam želela više u životu da vidim ni jednu jedinu belu ružu. Uvek će me podsećati na to koliko momci umeju da budu neiskreni, lažljivi i dvolični kreteni.

„Možda se izvinjavao zbog nečega“, rekla je Izi koja je iz nekog razloga odlučila da stane u Džejmijevu odbranu.

Nesta je odmahнула glavom. „Buketom cveća? Ne. Ima tu još nešto. Iskreno, muka mi je što momci misle da mogu da nam kupe buket cveća i da ćemo im se baciti pred noge od zahvalnosti. Pa, ja neću.“

Lusi je prasnula u smeh. „Lažljivice. Ti svaki put nasedneš na cveće.“

„Ti nasedaš na cveće“, odvrtila je Nesta. „Trebalo je da je vidiš ranije ove godine, Ket, kada smo se vratili sa izleta sa školom u Firencu. Moj brat, Toni, čeka ju je na aerodromu sa buketom i ona mu se bacila pred noge.“

„Nisam“, negodovala je Lusi. „Nisam. Znaš da nisam. Stvarno, baš me zadirkuješ.“

Čula sam sve o Nestinom bratu i kako on i Lusi imaju nešto posebno – kao što sam ja mislila da imam sa Džejmijem.

„Zaboravi ga“, rekla je Ti Džej. „Zaslužuješ ti mnogo više od glupog momka koji šalje cveće kome stigne i misli da je to dovoljno. Negde u svetu postoji mnogo finiji momak koji će se prema tebi ponašati kako dolikuje.“

„Znam, znam“, kazala sam. „I znam da sam rekla da mrzim sve momke, ali ne mrzim ih zapravo. Znam da postoje fini momci u svetu. Mek i Skvidž, na primer, obojica su sjajni.“

„Mislim da bi se Izi složila sa tim, zar ne, Iz?“, zadirivala ju je Nesta.

Izi joj se isplazila. „Možda“, rekla je i nasmešila se.

„A i momci koje vi poznajete mi zvuče sjajno“, nastavila sam. „Znam da postoje momci koji iskorišćavaju devojke i igraju se sa njima, samo... nisam mislila da je Džejmi jedan od njih.“

„Šteta što nisi bila s nama danas, Nesta“, ubacila se Lusi, a zatim se okrenula prema meni. „Nesta je stručnjak za momke. Ume da namiriše pokvarenog stvora na kilometar. Njoj bi bilo dovoljno da pogleda Džejmija pa da proceni kakav je.“

„Istina“, složila se Nesta. „Zapravo... hmm... nešto mi je palo na pamet...“

Moja dvojnica

„Nisam sigurna da je ovo dobra ideja“, rekla sam kada smo se Nesta, Ti Džej i ja sakrile iza telefonske govornice u Holand parku narednog dana.

„Opusti se“, umirivala me je Nesta. „Rekla si da voli da se smeje, i ako dođe do toga, uvek možemo da kažemo da smo odlučile da uradimo ono što je tvoja drugarica Beka predložila – da ga iznenadimo.“

Nisam bila sigurna toliko u to sada kada sam stajala ispred njegove kuće kao nekakav špijun. I ne samo to, bile smo prerusene. Bila je to Nestina ideja nakon što je Lusi rekla da bi ona znala kakav je Džejmi čim bi ga pogledala. Nesta je uvtela sebi u glavu da bi trebalo neko vreme da ga pratimo. Problem je bio što smo ovako prerusene više ličile na ludake nego na kul i misteriozne međunarodne tajne agente. Oduvek sam mislila da

prerušavanje znači stapanje s masom, ali ovako obučene ne bismo više štrčale ni da smo upravo to htele. Lusi i Izi radile su u prodavnici zdrave hrane Lusinog tate blizu Ti Džejine kuće u Ist Finčliju pre nego što smo krenule do Džejmijeve kuće. Kada smo shvatile da iznajmljivanje kostima špijuna košta trideset funti po kostimu, a da afro perike koštaju svega 4.99 funti, perike su pobedile bez konkurencije. I tako smo sada stajale ovde u šortsevima, majicama kratkih rukava, sa naočarima za sunce – i divljim ženskim perikama. Nestina je bila tamnoplava, moja limeta zelena, a Ti Džejina fluorescentno ljubičasta.

„Ovo je totalno genijalno“, zaključila je Nesta kada je primetila svoj odraz u staklu govornice. „Niko ne očekuje da tajni agent ovako izgleda. Svi očekuju da nosi beli makintoš i francusku beretku, premda možemo da govorimo sa francuskim akcentom ako želite.“

Činilo nam se da je ovo urnebesno dok smo bile u prodavnici kostima. Sjajna ideja. U vozu podzemne železnice na putu ovamo nismo mogle da prestanemo da se smejemo našem izgledu, ali sada, kada smo se nalazile ispred telefonske kabine, komični utisak počeo je polako da slabi, a zamenila ga je sve snažnija panika – a i bio je pakleno vreo dan bez oblačka na nebu i glava je počela da mi se topi pod perikom.

„Čime se Džejmijev tata bavi?“

„Mislim da se bavi finansijama, ali njegovi mama i tata su razvedeni. Njegov tata najveći deo vremena provodi u Škotskoj.“

„O, jes' vala, ej ti“, rekla je Ti Džej.

„Mogle bismo biti škotski špijuni umesto francuski ili ruski“, predložila je Nesta. „Hajde da pričamo sa škotskim akcentom do kraja dana. Boga ti, Hrista ti, hagnosis, tartan, kiltovi...“

„Vas dve ste odlepile“, zaključila sam.

„O, jes' vala, Džimi“, rekla je Nesta. „donesi de te gajde.“ A zatim je zaigrala škotski ples.

„Uh, podseti me šta mi to ovde radimo“, zamolila sam kada je pored nas prošla jedna starija žena i čudno nas pogledala.

Nesta je prestala da igra i zagrlila me. „Opusti se, *ma petite škotska amie*. Ne brini. Samo proveravamo Džejmija, da vidimo da li te je dostojan ili nije – ali u međuvremenu, moram da pronađem le toilet za le dame, jer moram da piškim...“

Ti Džej ju je zbunjeno pogledala. „To ne zvuči škotski.“

„To je mešavina francuskog i škotskog“, kazala je Nesta. „Trudim se da budem otvorenog uma.“

„Pre će biti zbunjena“, rekla je Ti Džej. „Hajde da se složimo. Škotski, u redu?“ Iznenada se sakrila iza telefonske govornice i povukla Nestu za sobom. „Neko izlazi iz kuće. Momak. Da li je to Džejmi?“

Provirila sam da vidim. Bio je to on. Baš u pravom trenutku. Beka je odradila domaći i pozvala je njegovog druga Henrija sinoć da sazna Džejmijeve planove za danas. Naravno, Henri je želeo da zna zašto nas zanima, pa ga je Beka uputila u dešavanja i naterala da obeća da nas neće ocinkariti. Rekao nam je da treba da se nađe sa Džejmijem u Kovent Gardenu u podne.

Naš plan – ili, bolje rečeno, Nestin plan – bio je da sačekamo da Džejmi izađe iz kuće, a zatim da opušteno krenemo njemu u susret da bi Nesta mogla dobro da ga pogleda. Ne zna Nestu ni Ti Džej, ali će verovatno ipak zuriti u njih, delom zato što obe imaju sjajne noge, ali i zbog šarenih perika. Trebalo je da ja budem između njih dve, i nadale smo se da će me pažljivije pogledati kada shvati da osoba u sredini liči na mene, i da će shvatiti da sam to zaista ja, a ne moja dvojnica. To je bio ključni deo plana, jer je Nesta rekla da će na osnovu njegove reakcije kada me vidi proceniti kakva su njegova osećanja prema meni. Nadala sam se da je u pravu i da on neće pozvati policiju da prijavi da su vanzemaljci sleteli u Zapadni London i da idu pravo na njega.

Džejmi je izašao iz dvorišta i krenuo prema nama. Nosio je farmerke, sivi duks sa kapuljačom i sunčane naočare i izgledao je baš kul i odraslo.

„Dižite se vas dve, ne poznaje vas, pa ne znam što se krijete.“

„O, dobro“, rekla je Ti Džej i ustala i namestila periku koja se malčice nakrivila.

„Hej, sladak je“, izjavila je Nesta ustavši i povukavši mene za sobom.

Bilo je to čudno. Radovala sam se što ću videti Džejmija ponovo nakon jako dugo vremena. Zamišljala sam kako će to izgledati, gde će se desiti. Ali sada, kada se zaista dešavalo, želela sam da se zemlja otvori i proguta me. Sve je ovo bila velika greška. Izgledala sam kao potpuni tupson. Zašto li sam dozvolila devojkama da me nagovore na ovo! I ne zaboravimo i periku... Nije bilo nikakve garancije da će to Džejmiju biti zabavno – zapravo, možda uopšte neće biti srećan što me vidi. Dok sam posmatrala kako nam se približava, shvatila sam da ga uopšte ne poznajem toliko dobro. Proveli smo zajedno svega nekoliko sati na putu do Maroka i premda je delovao kao fin momak i bio zainteresovan za mene tamo, sada je izgledao mnogo prefinjenije nego što sam ga pamtila. Znala sam da ide u privatnu školu, ali sada kada sam videla gde živi, shvatila sam da potičemo iz različitih svetova. Misliće kako je sve ovo baš detinjasto. O, bože, o, bože, nikada više, pomislila sam dok smo išle prema njemu. Već je zurio – ali ko bi mu to mogao zameriti, pomislila sam dok sam poprimala boju Ti Džejine perike.

„Zapravo, ne želim da me vidi ovakvu“, prošaputala sam i pokušala da nateram devojke da krenu na drugu

stranu i istovremeno sakrivala lice da me ne vidi. Nadala sam se da me uopšte neće prepoznati i da ćemo se vratiti kod Ti Džej i zaboraviti na ovu stvar.

„Prekasno. Krenuo je pravo prema nama.“

„Hej, devojke“, rekao je kada nam se približio. „Malo je rano za karneval na Noting Hilu.“

„O, kakav to karneval govori, engleski dečake?“, otešla je Nesta akcentom koji je ličio na ruski.

„Mislila sam da ćemo biti Škoti“, rekla je Ti Džej savršenim irskim akcentom.

Džejmi je izgledao kao da će prasnuti u smeh – a zatim je ugledao mene i skupio oči kao da želi da izoštri sliku. Kao što smo i očekivale, ponovo me je pogledao. Pa mi se približio. „Izgledaš kao neko koga... hej... Ket, da li si to ti pod tom perikom?“

„Ket? Ja? Nisam? Verovatno neko ko liči na mene... mislim, na nju“, zamucala sam.

„Iznenadenje“, rekla su uglas Ti Džej i Nesta.

„Da – iznenadenje“, rekla sam. „Ja... mi... odnosno...“

Nisam mogla da poreknem da je Džejmi izgledao oduševljeno i odmah me je zagrlio. „Ket Kenedi! Ovo je sjajno. Oh... ali izgledaš... čudno.“

Ostala sam bez reči rastrzana između sreće što ga vidim i razmišljanja da li da mu objasnim sve ovo.

Na svu sreću, Nesta je preuzela komandu. „Čule smo mnogo o tebi“, rekla je. „Ja sam Nesta, a ovo je moja

drugarica, Ti Džej. I ovaj... Da li bih mogla da odem u toalet kod tebe kući? Hitno je.“

Džejmi je izgledao totalno zbunjeno. „Toalet? Molim? Ovaj... O...“, mucao je dok se nervozno osvrtao prema kući. „Ovaj...“

Nesta je prekrstila kolena i sklopila ruke kao u molitvi. „Molim te...“

Izraz na Džejmijevom licu nije više bio oduševljen, sada je bio uznemiren. Zagledao se u naše perike pa na posletku klimnuo glavom. „Hajde, ali... slušaj... ovaj... Da, sjajno izgledate i tako to – ali da li biste mogle da skinete perike pre nego što uđemo?“

Nesta, Ti Džej i ja pogledale smo se kao da želimo da pitamo: „U čemu je problem?“, ali smo ipak skinule perike i stavile ih u Ti Džejin ranac. Dok nas je Džejmi uvodio u kuću, pogledao je u mene, ali izraz na njegovom licu sada je bio nedokučiv i počela sam da priželjkujem da nisam ni došla ovamo.

Prišli smo kući stazom i Džejmi je otvorio ulazna vrata.

„Ja sam“, povikao je Džejmi kada smo ušli u ogromno belo predvorje sa mermernim podom.

Čuli smo kako nam se približavaju koraci iz hodnika sa desne strane i zinule smo u čudu kada se pojavila žena u belom trikou i helankama. Izgledala je kao da je u četrdesetim godinama, bila je tanka kao grana i imala je grivu crvene kose. Ofarbane kanom. I izgledala je baš

kao naše afro perike, s tim što je jasno bilo da kosa na njenoj glavi nije bila nikakva šala. Sada sam shvatila zašto nas je Džejni naterao da skinemo perike.

„Uh, ovo je moja prijateljica, Ket i njene drugarice...“, rekao je Džejni.

Nesta je iskoračila i rukovala se sa ženom. „Nesta i Ti Džeji.“

„Da, Nesta i Ti Džeji“, rekao je Džejni. „A ovo je moja majka.“

„Molim vas, izvinite na opremi“, rekla je veoma izveštačenim glasom. „Tek što sam završila sa pilatesom.“ Sagnula se i dotakla prste. „Tako je dobar za održavanje gipkosti leđa.“

O, bože, pomislila sam i prikovala pogled za pod i potisnula neodoljivu potrebu da se naglas nasmejem. Nisam se usudila da pogledam Nestu i Ti Džeji, čak ni na sekund.

Gospođa Snob

„A ti si, kako ono beše? Nisam čula kako se zoveš prvi put“, upitala me je gospođa Parker dok nas je iz hodnika uvodila u veličanstvenu dnevnu sobu. Mora da je bila dugačka petnaest metara, sa visokom tavanicom i ogromnim prozorima i otmenim krem nameštajem koji je izgledao veoma skupoceno. Sve je izgledalo kao da je namešteno za fotografisanje za časopis specijalizovan za dizajn enterijera. Bledoplavi svileni jastučići na dva ogromna kauča bili su tako savršeno namešteni da sam oklevala da sednem da ne poremetim raspored. Velike knjige o umetnosti stajale su na staklenom stočiću za kafu sa rezbarenim zlatnim nožicama. Na podu su bili besprekorni krem tepisi koji u našoj kući ne bi preživeli ni pet minuta da se nešto ne prospe po njima.

„Ovaj... Ketrin Kenedi, ali svi me zovu Ket“, rekla sam u trenutku kada se Nesta vratila iz toaleta i sela pored Ti Džej. Dok sam se osvrkala, nisam mogla da ne pomislim kako je atmosfera ove kuće ledena, suviše zvanična da bi bila mesto gde ćeš skinuti cipele i osećati se prijatno i udobno. Nameravala sam da uredim svoju sobu upravo suprotno od ovog besprekornog mesta.

U glavi je već počeo da mi se javlja izgled sobe – u raskošnim toplim crvenim i narandžastim bojama koje je Ti Džej odabrala za svoju sobu, možda sa crvenim baršunastim prekrivačem na krevetu. Za rođendan i Božić ću tražiti sitnice u marokanskom stilu da upotpunim izgled sobe, ali ne bi trebalo da bude teško stvoriti ga već sa nekoliko kanti boje za zidove. Sve one snažne, žive boje koje se koriste u toplim zemljama. A postojao je još jedan razlog iz kog sam želela baš te boje. Bile su to boje iz zemalja u kojima je, zaključila sam na osnovu njenog dnevnika, mama bila. Mislim da bi joj se dopala činjenica da su me njena iskustva nadahnula i da, iako je nema više, i dalje ima snažan uticaj na moj život. Nisam mogla da dočekam da se vratim i počnem da sređujem sobu.

Gospođa Parker pogledala je udesno, kao da gleda neki zamišljeni spisak. „Kenedi. Kenedi. Hmm? Ne mogu da kažem da poznajem porodicu. Odakle si, mila?“

„Iz Kornvola“, odgovorila sam pokušavajući da sedim uspravno, što je bilo teško jer je kauč bio velik i mekan pa su mi se stopala odizala od poda kada bih se nagnula unazad zbog čega sam se osećala kao petogodišnjakinja. Naterala sam sebe da setim Lusinih reči od juče o činjenici da te niko ne može da naterati da se osetiš manje vredno ako mu ti to ne dozvoliš.

Gospođa Parker gledala me je kao da pripadam drugoj vrsti. „Kornvol? O, kako je to ljupko“, izjavila je. „Zar ne živi tamo onaj tvoj školski drug, mili?“

„Oli Aksford“, rekao je Džejni.

„Od Aksfordovih. Džejni je često njihov gost, zar ne, mili?“, upitala je, kratko pogledavši Džejmija, ali je uskoro vratila pogled na mene. „Ali pretpostavljam da ih ti ne poznaješ.“

„Zapravo, Lija Aksford je jedna od Ketinih najboljih drugarica, zar ne, Ket?“, pitao je Džejni. Rekla sam da jeste.

„Zaista?“, iznenadila gospođa Parker, a zatim se, kao da joj je dosadno, okrenula prema Nesti i Ti Džej. „A vi, devojke?“

„Hajgejt“, odgovorila je Nesta i primila odobravajuće klimanje glavom. „Nesta Vilijams od Kostelo Vilijamsovih. Stara porodična loza sa korenima u Španiji, Italiji i na Jamajki. Moj otac je...“, Ti Džej ju je gurnula laktom da umukne.

„Ja sam iz Finčlija“, rekla je Ti Džej. „Porodica Vots.“

„Finčli?“, ponovila je gospođa Parker, a zatim prezirivo dodala. „To je Severni London, zar ne?“

Džejni je zakoloutao očima. „Majka nikada nije bila dalje od Hampsteda“, objasnio je.

„Vi ste iz Džejmijevog kruga, zar ne?“

Nesta i Ti Džej odmahnule su glavom.

„Idemo u privatnu školu u Severnom Londonu“, rekla je Nesta, a ja sam primetila kako ju je Ti Džej iznenađeno pogledala.

„Ja idem u školu u Kornvolu“, rekla sam. „U državnu školu.“

„Zaista?“, rekla je gospođa Parker pomalo iznenađeno. „Džejni, mili, mislim da nikada pre nisi kući doveo nekoga ko pohađa državnu školu. Ipak, nije važno. Pretpostavljam da je dobro da se družiš sa ljudima iz različitih slojeva društva.“

Džejni je izgledao kao da želi da ga zemlja proguta. „Izvini“, oblikovao je usnama kada je skrenula pogled.

Sada sam razumela zašto nije želeo da nas uvede u kuću. Na svu sreću, njegova majka izgubila je interesovanje za nas prilično brzo i otišla je da se istušira i obuče za ručak sa drugaricama u Najtsbridžu.

Kada je otišla, Džejni nas je pitao da li bismo želele nešto da popijemo pa je otišao da nam donese limunadu.

„Uh, a otkad je naša škola privatna?“, upitala je Nesta čim su se vrata za Džejmijem zatvorila.

„Pa imamo privatnost u njoj“, odgovorila je Nesta široko se smešeći. „I Ket, Džejmi je sasvim u redu. Neće te izigrati ni iskoristiti, i očigledno je da te obožava. Posmatrala sam i njega i način na koji te gleda. Što znači... da mora da postoji objašnjenje za ono cveće juče.“

Nije traćila vreme da to i otkrije čim se vratio. „Dakle, Džejmi“, rekla je. „Cveće. Ket nam kaže da si joj poslao bele ruže.“

„Da. Jesu li stige?“

Klimnula sam glavom. „Ostavila sam ti poruku. Zapravo, ostavila sam nekoliko poruka u kojima sam te obavestila da dolazim.“

„Ukrali su mi telefon pre nekoliko dana“, rekao je Džejmi. „Bio sam u kafiću u Kensingtonu i ostavio sam ga na stolu, ono kao, jednu nanosekundu. Osvrnuo sam se i video da ga nema. Jesi li pokušala da me pozoveš na fiksni?“

„Naravno da jesam.“

Džejmi je uzdahnuo. „Mama se nikada ne javlja. Pusti sekretaricu da snimi poruku, ali je užasna kada je u pitanju prenošenje poruka. Ona poruku poslušala pa je obriše. Izvini. Poslao sam ti imejl.“

„Tek što smo se preselili. Nisam još propisno umrežena“, objasnila sam.

„Trebalo je da znam“, rekao je Džejmi. „Ali žao mi je što nisam znao da dolaziš. Upravo sam krenuo da kupim novi mobilni. Daću ti novi broj čim ga budem imao. Uh.

Barem se nismo mimoišli. Baš bi mi bilo trulo da znam da si bila ovde, a da se nismo sreli.“

„Da, zanemarimo to sada. Cveće...“, nije odustajala Nesta. „Kupuješ li mnogim devojkama cveće?“

„Nesta“, upozorila ju je Ti Džej. „To se nas ne tiče.“

Džejmi se nasmešio i pogledao u mene. „Ne smeta mi. I ne, nemam naviku da kupujem devojkama cveće. Do sada sam cveće kupio samo Ket, mada... juče sam kupio buket za rođaku koja je želela da ga odnese drugarici u bolnicu. Ona je bez kinte, ali sam ja, nemojte reći mami, cveće stavio na njen račun. I ponovo sam kupio bele ruže jer sam, pa pročitao sam u nekom časopisu negde da ih devojke vole, a i mislim da su baš otmene.“

Nesta me je zadovoljno pogledala i kada je Džejmi sipao piće, podigla oba palca i usnama oblikovala: „Rešeno“. Zatim je obgrlila rukama samu sebe i počela da glumi kako se ljubi sa nekim. Izgledala je tako budalasto da sam počela da se kikoćem, a Džejmi se okrenuo da vidi čemu se smejem i uhvatio je u sred zamišljenog poljupca.

„Jesi li dobro?“, upitao ju je.

Nesta se odmah uspravila i nakašljala. „O, da, nešto mi je zapelo u grlu.“

Ostatak dana protekao je sjajno. Ti Džej i Nesta su se diplomatski izvukle i ostavile me sa Džejmijem. Mnogo se izvinjavao zbog svoje majke i rekao mi da se ona prema svima tako ponaša, zbog čega i nije bio voljan da

nas upozna sa njom. Rekla sam da mi ne smeta. I nije mi smetalo. Divno smo se proveli to popodne, ono što je ostalo od njega. Otišli smo da on kupi telefon, malo obilazili prodavnice u Kensingtonu – gde mi je kupio prelep sapun sa mirisom jagode – a ja sam mu, dok smo pili kafu u *Starbaksu* ispričala kako nameravam da uredim sobu. Zamolio me je da sačekam nekoliko trenutaka da nešto obavi. Vratio se sa kesom iz *Voterstoun* knjižare i pružio mi je. U njoj se nalazila prelepa knjiga o severnoafričkom enterijeru. Bila je savršena, puna genijalnih ideja za uređenje prostora.

„Upoznali smo se u Maroku“, rekao je Džejmi. „I ako ukrasiš sobu tim bojama, biće to podsetnik na vreme koje smo proveli tamo. Gotovo kao da si deo Maroka ponela sa sobom.“

I ponovo sam bila ganuta njegovom brižnošću. Oduvek sam mislila da je Skvidž kralj romantičnih gestova, ali Džejmi je sada bio u ozbiljnoj trci za presto.

Poljubila sam ga. „Hvala, mnogo. Ovo je savršen poklon.“ Sada sam se još jednom uverila da je moj odabir dekora ispravan.

Nakon kafe šetali smo Holand parkom i ležali na travi na suncu neko vreme. Malo smo se ljubili. Ljubili se malo više. Baš je lepo umeo da se ljubi. Nežno, ali odlučno. Dok smo ležali na suncu, držeći se za ruke, ćaskajući i ljubeći se, bilo mi je baš drago što sam se potrudila da se nađem

s njim. Bio je baš onako fenomenalan kao što sam i pamtila. Momci, pomislila sam. Zaista ih volim.

Kada sam sela na rani večernji voz, osećala sam se, iako sam bila odsutna svega dva dana, kao da sam bila odsutna čitavu večnost i uhvatila sam sebe kako se radujem što ću videti tatu, Luka, Džoa i naročito Emu. Navikla sam na njeno prisustvo u mom životu – ujutru, u podne i noću – pa mi je bilo neobično da budem odvojena od nje, iako je ponekad umela da bude pravi gnjavež. Nadala sam se da nije suviše patila za mnom. Imala je košmare kada sam odlazila da spavam kod drugarica i uvlačila se u postelju nekom od dečaka. A kako me nije bilo dva dana, sigurno je tražila da dođe po mene na stanicu sa tatom, iako je bilo kasno.

Tata me je čekao kako smo se i dogovorili, ali nije bilo ni traga od Eme.

„Srećna je sa Džen kod kuće“, rekao mi je dok smo se vozili prema poluostrvu Rejm, „gde te čeka malo iznenađenje.“

„Iznenađenje? Šta?“

„A, ne bi bilo iznenađenje ako bih ti rekao, zar ne? Videćeš.“

Mašta mi je podivljala dok sam pokušavala da pogodim šta bi to moglo biti... Mačka. Oduvek smo razgovarali o tome da nabavimo mačku jednog dana i znala sam

da Džen voli životinje. Najverovatnije je to bila mačka. Ili dve. Mačići. Genijalno. Ostatak puta provela sam smišljajući imena za njih. Ben i Boris ako su dečaci. Ili možda Baster. Princeza i Vojvotkinja ako su devojčice. Nije ni čudo što Ema nije želela da dođe po mene. Verovatno se igrala sa mačićima.

Čim sam ušla u kuću, potražila sam znake prisustva mačaka – ali nisam videla ništa. Ah, pomislila sam, verovatno su ih sakrili da bi to bilo pravo iznenađenje.

Potražila sam Emu i zatekla je kako gleda TV u dnevnoj sobi sedeći Džen u krilu.

Pružila sam ruke, kao i uvek kada sam bila odsutna makar i na nekoliko sati, a ona bi mi dotrčavala u naručje kao da me nije bilo čitavu večnost.

„Hej, kobasičice“, rekla sam.

Jedva da me je i pogledala. „Šššš. Gledam TV.“

Džen se nasmešila i zakolotala očima dok se Ema koncentrisala na neki manični crtani film.

Ha, pomislila sam. Toliko o tome da sam joj nedostajala. U tom trenutku Luk je skočio na mene i počeo da mi vezuje šal oko glave.

„Šta... šta to radiš?“, upitala sam.

„Iznenađenje“, odgovorio je. „Dođi gore.“

Znači, tamo su mačići, pomislila sam dok me je vodio uz stepenice pa niz hodnik. Moram da se ponašam kao da nisam naslutila šta je u pitanju, rekla sam sebi kada

sam osetila da idemo prema mojoj sobi. Iznenada je skinuo šal. „Ta-daaaa!“

Tata, Luk i Džo stajali su i smešili se kao idioti.

„Da li ti se dopada?“, upitao je Džo koji je izgledao veoma zadovoljno sobom.

„Uh...? Ali gde su?“, upitala sam i prešla pogledom preko poda.

„Ko?“, upitao je Luk.

„Mačke? Mačići. Ben i Boris.“

„Mačke? Ben? Boris? O čemu ti to?“, upitao je Luk.

A zatim sam podigla pogled i propisno pogledala sobu.

„Uh...“, je bilo sve što sam uspjela da kažem. Okrećili su je u bledoplavu boju. U nijanse plave boje. Jednom je bila okrećena tavanica, drugom zidovi, a trećom drvenarija.

„Bila je to Dženina ideja nakon što se vratila iz Londona“, rekao je tata. „Rekla nam je da ti je ovo omiljena boja pa smo rešili da spremimo sobu za tvoj povratak. Dečaci nisu stali sa poslom dvadeset četiri sata.“

„Uh...“, ponovila sam. želela sam da odjurim u prizemlje i napadnem Džen. Kako se usudila da odabere boju za moju sobu? Moju sobu. Moju. Moj prvi lični prostor je neko drugi zaposeo i nametnuo mi svoj izbor.

„Da li ti se dopada?“, upitao je Džo zabrinuto.

„O...“

Luk je izgledao tako zadovoljan svojih ruku delom, a Džo je tako silno želeo da mi udovolji i obojica su očigledno to uradili u nadi da će me usrećiti pa nisam imala srca da im kažem da je boja koju su odabrali bila poslednja koju bih poželela. Na neki način, bili su u pravu. Plava jeste bila moja omiljena boja. Za odeću. Ne za prostor. Kada sam se osvrnula, videla sam kako svi moji sjajni planovi vezani sa crvenu marokansku sobu isparavaju poput vode. Osetila sam jako previranje u stomaku i poželela sam da zaplačem.

Preokreti

„Šta ćeš uraditi?“, upitala je Beka sledećeg dana nakon što je dobro pogledala svoju sobu. I Lija, Mek i Skvidž su odmah došli, čim su čuli za fijasko sa bojom na zidovima.

„Možemo da je prekrećimo“, predložio je Mek. „Savim se lako može pokriti drugom bojom. Ako i Skvidž i ja budemo radili, biće gotovo za jedan dan.“

„Premda“, rekla je Lija koja je sedela na mom krevetu i listala knjigu o Maroku koju mi je Džejmi kupio, „moram da kažem da izgleda sjajno. Pastelna nijansa odgovara ovoj prostoriji. Cela soba izgleda nekako sveže i prozračno, a sa odgovarajućim zavesama i jastučićima, mogla bi da izgleda fenomenalno. Znam da si bila rešena da okrećiš sobu toplim bojama začina, ali – mislim da ne bi dobro izgledale ovde. Mislim da one više

odgovaraju nekoj staroj kući, a ova je moderna. Crvena i tamnonarandžasta zatvorile bi prostor. Pastelne boje ga otvaraju.“

„Šta ti želiš, Ket?“, upitao je Skvidž. „Ovo je tvoja soba i znam koliko ti je to važno nakon što si morala godinama da deliš sobu sa Emom. Šta ti želiš? Samo reci, i mi ćemo je preurediti.“

„Ali Luk i Džo bi se zaista rastužili, da ne spominjem novac koji je tata dao za boju“, kazala sam.

„Mislim da će razumeti“, rekla je Lija.

„Aha, kako da ne“, odvrtila sam. „Kao da će on biti na mojoj strani. On ovih dana mari samo za ono što Džen misli.“

„Dobro, reci Džen“, predložila je Beka.

„Pfff, ona...“, frknula sam. Jedva da sam progovorila sa Džen otkako sam se vratila. Ona je kriva za sav ovaj kaos. Trebalo je samo da me pozove da me pita da se slažem – ali ne, nije joj ni palo na pamet da me pita. Na juriš je osvojila moju sobu, kao i ostatak kuće, i polako je počela da preuzima kontrolu. Ona prisnost koju smo ostvarile u Londonu odletela je kroz prozor, što se mene tiče, i ona se nalazila na spisku ljudi *za izbegavanje* – što se pokazalo kao jako teško jer bi ja, kao njena glavna deveruša, trebalo da organizujem njeno devojačko veče, pa sam morala da tražim od nje brojeve telefona njenih drugarica i pitam je kakvu hranu i piće želi. A i ona je bila u baš čudnom raspoloženju. Razdražljiva i

nestrpljiva. I ne samo to, zbog nje sam pala u nemilost kod tate. Samo zato što nisam pala na kolena i počela da se klanjam i ponavljam *o hvala, svemoćna Džen, što misliš na mene nedostojnu*, on je rekao da sam nezahvalna gospođica. Ja! Kakve li drskosti! Nisam ni od koga tražila da mi okreči sobu. I svakako nisam tražila da je okreče plavom bojom!

Gurnula sam ruku ispod kreveta i izvukla kutiju.

„O, bože. Kutija tvoje mame“, rekla je Beka. „Možemo li da pogledamo?“

Klimnula sam glavom. Rekla sam im šta se unutra nalazilo, ali sada su prvi put to i sami videli, i primetila sam da se Skvidž suzdržava. Dobro je poznavao moju mamu, a i ona je oduvek bila slaba na njega. Pogledali smo se na trenutak kao da želimo da utvrdimo da je, od svih njih, Skvidž najbolje razumeo koliko je meni značilo to što sam pronašla ovu kutiju.

Uskoro su sve četvoro pregledali mamine fascikle, fotografije i dnevnike, i u jednom trenutku Liji su se oči napunile suzama.

„Ne mogu da podnesem pomisao na sve kroz šta si prošla“, rekla je. „Ne mogu da zamislim šta bih radila kada bi se nešto desilo mojim roditeljima.“

„Ni ja“, dodala je Beka kada je naišla na maminu fasciklu posvećenu putovanjima i počela da je pregleda. „Oho. Čini se da tvoja mama bila svuda.“

„Znam“, rekla sam. „Nisam to znala. Mislim da je odustala od putovanja kada se udala i dobila decu. Delimično su i njene beleške i dnevnicu s putovanja razlog što sam htela sobu da obojim bojama Maroka. To je mesto koje smo obe posetile, iako ne zajedno. Bilo bi to u znak sećanja na nju. Da joj dam do znanja da je ona i dalje moja mama i da će to uvek biti, bez obzira na to što smo se odselili iz stare kuće. Bio je to način da deo nje donesem ovamo. Barem duhom da bude prisutna.“

„Ooo“, rekao je Mek. „To je baš sjajna ideja.“

„Šta ćeš uraditi?“, ponovo je upitala Beka.

„Ne znam. Ali najpre mi iskreno reci šta misliš o bojama.“

Beka je izgledala kao da joj je neprijatno. „Zapravo, moram da se složim sa Lijom. Dopada mi se, ali nakon što sam čula šta si upravo rekla, sasvim razumem zašto želiš da upotrebiš boje sa mesta koja je tvoja mama posećivala. Sve su to boje sunca, zar ne? Sada mislim da zaista moraš da prekrečiš plavu, iako izgleda dobro.“

„Mek? Šta ti misliš?“

„O, bože, ne znam sada. Vi devojke ste tako komplikovane. Šta želiš da mislim?“

Nasmejala sam se. Bio je to odgovor tipičan za Meka. Ponekad je suviše pazio da kaže pravu stvar. Pravila sam se da želim da ga zadavim. „Mek, reci svoje mišljenje, ili umri!“

„Dobro, dobro. Uredi sobu u marokanskom stilu zbog mame.“

„Skvidž?“

„Slažem se sa Lijom. Mislim da su tvoja braća, ili Džen ili ko li već, odabrali dobru boju i da bi soba izgledala odlično nakon što je upotpuniš još nekim detaljima. Mislim... mislim da imam ideju kako bi mogla da je namestiš da izgleda skroz fenomenalno, ali to ću ti još javiti.“

Zaječala sam. „Sada sam skroz zbunjena“, rekla sam. „Dvoje za, dvoje protiv. Ne znam više šta da mislim. Šta da radim?“

„Živi ovako neko vreme“, rekla je Lija. „A u međuvremenu nemoj se ljutiti i istresati na Džen jer mislim da nije želela da te naljuti. Mislim da je pokušavala da uradi nešto lepo za tebe. Tračiš energiju time što se ljutiš na nju jer uvek možeš da promeniš boju zidova.“

Zaista volim Liju. Tako je razborita. Zato sam se, nakon što su svi oni otišli, zamislila nad onim što je rekla o Džen. Tako nam je bilo lepo u Londonu, i sada, kada sam se malo smirila, mogla sam da vidim da je, naravno, želela da me prijatno iznenadim krećenjem sobe u plavo. A šta sam ja uradila?

Isekla je iz života i ponašala se kao razmažena princeza. Nije znala za moje planove jer joj ništa nisam rekla. Nije mogla da zna za mamu i njena putovanja i njenu kutiju. A ja ne prestajem da pričam kako tata ne

ume da komunicira, a zapravo ja sve vreme prikrivam informacije.

Kuća je utihnula nakon što su Lija, Skvidž, Beka i Mek otišli, i ja sam se spremala da se povučem u svoju sobu da pošaljem poruku Džejmiju kada sam čula šmr-canje u dnevnoj sobi. Misleći kako to mora da je Džo, Luk ili Ema, otišla sam da vidim šta se dešava.

Džen je sedela za stolom pored otvorenih vrata terase, bila mi je okrenula leđima, ali sam po načinu na koji su joj ramena bila povijena videla da je zbog nečeg nesrećna. Okrenula se kada je čula moje korake i uspravila se. Videla sam da su joj oči crvene, i znala sam da je plakala. O, bože, pomislila sam. Ja sam kriva.

„O, Ket, mislila sam da si otišla sa prijateljima“, rekla je i pokušala da se nasmeši.

Odmahnula sam glavom. „Pridruziću im se kasnije. Moram još nešto da uradim u sobi. Gde su tata i ostali?“

„Otišli su da donesu neke stvari iz radnje“, odgovorila je.

Prišla sam joj, sela za sto preko puta nje i duboko udahnula. „Džen, žao mi je. Ponela sam se kao krava.“

Zgrčila je lice u grimasu i pognula glavu. „Ne. Ne. Meni je žao. Tako sam glupa. Trebalo je da sačekam. Da proverim sa tobom. Imaš gotovo petnaest godina, naravno da želiš sama da sređuješ sobu. Pravi sam idiot. Oduvek sam bila ovakva. Ovan. Uvek trčim pred rudu.“

Nasmešila sam joj se. „Hej, nemoj zaboraviti da sam i ja ovan. Što je baš truba kada moraš biti pažljiv ili ići polako.“

Gotovo mi je uzvratila osmeh. „Da, truba.“

„Da li zato plačeš?“

Kršila je ruke. „Da. Ne. Možda... Ne znam, Ket. Sve se dešava tako brzo i ja... i ja...“ Ponovo je počela da jeca i izgledala je tako uznemireno da mi se srce steglo zbog nje. Ustala sam, sela pored nje i zagrlila je. „Hej, hej, Džen. Šta je bilo? Ne plači. Mogu da ti objasnim zašto sam onako reagovala.“

Dok je ona jecala, ja sam joj ispričala kako sam pronašla maminu kutiju i njene putne dnevnik, sve... „Zato sam bila histerična“, rekla sam. „Ali ti to nisi mogla da znaš. Trebalo je da ti kažem. I ostalima. Ja bi trebalo da se izvinjavam.“

Nakon ovog objašnjenja, Džen je samo još snažnije zaplakala. „Izvini, izvini“, rekla je. „Ne znam šta mi je danas. Doduše, donekle znam. O, bože, Ket. Možeš li da mi oprostiš? Osećam se još lošije sada kada si mi ispričala za mamu.“

„Nisi mogla da znaš. Ali šta je s tobom? Možeš li ti da oprostiš meni što sam se ponašala kao razmaženo derište?“

„Nikada ti nećeš biti razmaženo derište, Ket. Nemaš to u sebi.“ Teško je uzdahnula. „O, kakav haos...“

„Kako to misliš?“, upitala sam. „Da li te još nešto muči?“

Džen je ponovo zaplakala. „Samo... sve. Ja... Ne znam da li sam spremna za ovo“, pokazala je prostoriiju. „Udajem se za nešto više od nedelju dana i, osim haljine i obreda, ništa nije isplanirano. U svom ovom haosu sam...“

„Šta? Hej, Džen, ne može biti tako loše.“

„Ali jeste. Najgore što može da se desi – desilo se. Mislila sam da je potvrđeno. Zaista sam to mislila. Mislila sam da su razumeli da sam pristala na dogovor, ali trebalo je da pošaljem depozit mesec dana pre venčanja. Nisam znala, ili se nisam setila da su mi rekli, ako su mi rekli. Navodno su zvali moj stari stan, ali naravno, nisam bila tamo pa su otkazali rezervaciju i dali prostor nekom drugom. O, bože. Upravo sam razgovarala telefonom s njima. Šta da kažem tvom tati? Misliće da sam glupa, ali – nisam znala. Mislila sam da smo se sve dogovorili. O, bože, ipak je trebalo da proverim. Baš sam glupa. Misli su mi bile na drugom mestu – selila sam se i krečila sobu u plavo, a za tim nije bilo potrebe. Previše mi je sve ovo, ovo novo poglavlje. Previše je, i mislim da ne mogu ja sa tim da se nosim. Ne mogu ništa da uradim valjano.“

Zagrllila sam je. „Pa, šta si očekivala u novom poglavlju?“

„Da sve bude savršeno!“, rekla je i pokušala da se nasmije, ali to je više zvučalo kao štucanje i videla sam da je baš uznemirena. „O, ne znam, Ket. Nije u pitanju samo činjenica da nemamo gde da održimo venčanje, već ne znam ni da li sam spremna za ovaj novi život. Za muža. Novu kuću. Venčanje. Biću gospođa Kenedi, udata za čoveka sa četvoro dece – izvini, nisam želela da kažem da si dete, ali znaš na šta mislim. Biću maćeha. A maćeha su uvek zlikovci, kao u Snežani, zar ne? Biću užasna žena. Užasna maćeha. Mislim da ni ja sama još nisam odrasla, a povrh svega sam mislila da me i ti mrziš...“

„Pa, ne mrzim te“, rekla sam i snažno je zagrlila. „Sve je ovo i za mene novina. Ali bićeš sjajna, Džen. Sjajna si. Mi ćemo se sjajno slagati. Sve ćemo se dogovoriti.“

Džen je frknula. „Misliš?“

Klimnula sam glavom.

„Ali pogledaj. Vidi. Ovo je dokaz koliko sam loša. Odrasla sam osoba, a ti tešiš mene. Zar ne bi trebalo da je obrnuto?“

„Ne nužno“, odvrtila sam. „Kako bilo, ti nisi moja mama i ne očekujem to da budeš. Ne želim to.“

Džen je spustila ruku preko moje. „Znam. Silno sam toga svesna i očajnički se trudim da ne pređem granicu. Znam da nikada ne bih mogla da zauzmem mesto tvoje mame, ali želim da budem tu za tebe, Luka, Džoa i Emu, kao i za tvog tatu – ako mi dozvolite. Želim da budem tu ako vam budem potrebna.“

„I ja želim da budem tu za tebe, Džen. Mislim da možemo da budemo dobre drugarice ako se potrudimo.“

Sedele smo neko vreme zagrljene i ja sam osetila svu toplinu koju sam prema njoj osetila u Londonu. Naravno da je ovo velika promena za nju. Tata, Luk, Džo, Ema i ja oduvek živimo zajedno, i premda smo promenili kuću, nismo morali da se navikavamo na život sa petoro novih ljudi kao što je Džen morala. Mnogo veća promena desila se u njenom životu, a ja o tome do sada nisam ni razmišljala.

Nakon nekog vremena, Džen je izduvala nos i pogledala me.

„Ket, misliš li... misliš li da bih možda mogla da pogledam ono što si pronašla u kutiji? Nikada nisam videla fotografije tvoje mame jer ih tvoj tata ne pokazuje. Ne znam ništa o njoj, a ona je toliko veliki deo vaših života da bih želela da je bolje upoznam, da otkrijem ko je bila, šta ju je zanimalo.“

„Naravno“, rekla sam. „Rado. Dođi. I Džen?“

„Da?“

„Nemoj još reći tati da je propala rezervacija za salu.“

„Zašto? Moram kad-tad da mu kažem. Možda možemo ovde da održimo prijem ili tako nešto? Da nabavimo šator?“

„Možda“, odgovorila sam. „Ali želela bih da pomognem. Dobro poznajem ovaj kraj pa me pusti da proverim neke opcije – ako nemaš ništa protiv, naravno. Ovo

se sada ja ponašam kao ovan i skačem pred rudu. Ali sigurna sam da ću uspeti nešto da pronađem – ipak sam ja glavna deveruša.“

„Dobro“, rekla je, „ali... Nemoj ništa uraditi i nemoj ništa rezervisati a da najpre ne razgovaraš sa mnom, važi?“

Obe smo prasnule u smeh kada smo shvatile koliko smo slične pa sam podigla ruku da joj bacim petaka. „To može biti prvo pravilo našeg zajedničkog života. Uvek ćemo najpre razgovarati pre nego što nešto uradimo.“

Bacila je i ona meni petaka. „Dogovoreno“, rekla je. „I, uzgred, ako želiš da pozoveš onog momka iz Londona na venčanje, slobodno – i sve one tvoje nove prijatelje. Želim da uživaš kao tvoj tata i ja.“

„Hvala, Džen“, rekla sam i morala da se ugrizem za usnu da joj ne kažem da sam ih sve već pozvala. Uzela sam zdravo za gotovo da će biti dobrodošli. Uh, pomislila sam, mi devojke ovnovi baš moramo da gledamo kuda skaćemo. Ili radimo bilo šta, kada smo već kod toga.

Otišle smo u moju sobu i po drugi put tog dana izvukla sam kutiju ispod kreveta. Videla sam da Džen mnogo znači što joj pokazujem sadržaj kutije, a i lep je osećaj bio podeliti sa njom ono što sam saznala o mami i ne skrivati to kao neku mračnu tajnu o kojoj se ne sme govoriti.

Panika

„O, bože, o, bože, o, bože“, kukala sam Liji i Beki jureći po kuhinji i tražeći čaše, viljuške, noževe. „Nikada nećemo na vreme biti spremni, a za sve sam ja kriva. Da se nisam ponašala kao gospođica Nadurena i Uvređena prema Džen zbog sobe, ovo bi već odavno bilo organizovano.“

„Smiri se i prestani da jurcaš unaokolo kao izbezumljena kokoška“, rekla je Beka.

„Pa, u pitanju je devojačko veče*“, kazala sam i počela da kokodačem i mašem rukama kao kokoška krilima. Lija i Beka su se tada naglas nasmejale pa počele i one da kokodaču po kuhinji, a uskoro nam se, sa velikim entuzijazmom, pridružila i Ema, koja je čula metež i došla da vidi šta se dešava.

---

* Na engleskom *hen night*, *hen* – kokoška. (Prim. prev.)

Bio je petak pre venčanja i deset Dženinih drugarica trebalo je da stigne za nešto više od sata. Tatu smo poslali u pab. Luk i Džo spavali su kod prijatelja, a Emi je dozvoljeno da ostane jer je tvrdila da je i ona jedna velika devojka. Preklinjala je da joj se dozvoli da nosi svoju haljinu za deveruše pa je Džen naposljetku popustila.

„Baš si se doterala večeras“, rekla je Lija kada se pojavila i zavrtela se pred nama.

„To je moja haljina za venčanje“, izjavila je. „A ovo veče je deo venčanja.“

Ne mogu to da joj osporim, pomislila sam i napravila mentalnu zabelešku da odnesem haljinu na hemijsko čišćenje pre samog venčanja. Spisak stvari za „obaviti pre venčanja“ postajao je sve duži, a na prvom mestu i dalje se nalazilo: pronaći salu za proslavu venčanja ili ćemo svi završiti u našem dvorištu.

„Ko dolazi?“, upitala je Lija.

„Grupa Dženinih koleginica s posla“, rekla sam, „pa ne morate da ostanete. Uglavnom su u tridesetim pa će verovatno želeti da sede i piju i pričaju o poslu.“

„Nema problema“, odvratila je Lija. „Gde ti je spisak obaveza?“

„Pored frižidera“, odgovorila sam. Lija i Beka bile su divne što su došle da mi pomognu da organizujem sve ovo za Džen. Nisam znala šta da radim, ali me je Džen uverila da će one želeti samo hranu i piće i da je to sve.

Meni je to zvučalo smrtno dosadno, ali bilo je to njeno veče pa je imala prava da bira kako će se provesti.

„Vino“, rekla je Lija.

„U frižideru, ali, oh – otvori crno vino da se provetri ili diše, ili šta već.“

„Bezalkoholna pića za mešanje sa alkoholom?“, pitala je Lija. „Žene često vole ženska pića. Znam to zbog maminih prijema. Potrebno ti je mnogo piva od đumbira i koka-kole i limunade i soka za sve one koji voze.“

„Unajmile su kombi, i vozača“, rekla sam. „Mislim da nijedna neće voziti. O, bože, čips. Kikiriki.“

„Rešeno“, rekla je Lija podižući prepune činije.

Poslale smo Džen na sprat da se opusti i spremi na miru da bi mogla da uživa u večeri, a ja sam mislila da je sve pod kontrolom dok nismo počele da iznosimo stvari. Ništa nisam mogla da pronađem. Otvarač za flaše. Pepeljare. Imamo li dovoljno čaša? U ormarićima su se nalazile kutije koje još nismo raspakovali.

Lija i Beka naredile su mi da sednem, udahnem nekoliko puta, uglancam nekoliko čaša i prepustim sve njima.

Uskoro su sve organizovale.

Kuća je, pola sata kasnije, izgledala prelepo – sveće na policama (iako je bilo toplo avgustovsko veče i napolju je još bilo svetlo, navukle smo zavese da napravimo odgovarajuću atmosferu), sobe su mirisale na jasmin, belo vino se hladilo, crno vino disalo, grickalice su bile

u činijama, na ce-de plejeru svirala je lagana muzika i mi smo bile spremna da primimo goste.

Lija me je povela u stranu. „Znaš da su momci preuzeli na sebe da naprave malo iznenađenje“, rekla je. „Uh... pa, dozvoli da ti kažem da se neće samo Džen iznenaditi.“

„Što znači?“, upitala sam.

Lija se potapšala po nosu. „Saznaćeš“, odvrtila je i nasmejala se.

„Mislim da su dame stigle“, kazala je Beka gledajući kroz prozor u kombi koji se upravo zaustavio ispred kuće.

Duboko sam udahнула i pripremila se da se ponašam kako dolikuje pred Dženinim sredovečnim kolegicama s posla.

Dva minuta kasnije, kroz vrata je uletelo deset divljih devojaka. Nosile su ružičasto perje oko vrata, male ružičaste zečije uši na glavi a neke su imale i čarobne štapiće – koje su, razume se, morale da daju Emi, koja je iznenada izgledala savršeno odeveno za ovu priliku.

„Neka žurka počne“, povikala je plavokosa devojka sa veoma dubokim dekolteom. „Gde je Džen?“

Džen se pojavila na vrhu stepenica. „Hej, Kerol, Marsi, Trejs. Hej...“

U sekundi je sišla niz stepenice i počele su da se pozdravljaju, a jedna devojka odnekud je izvukla tijaru i veo i stavila ih Džen na glavu. Druga je ovome dodala

ružičaste lisice sa čičak-trakom, a treća plastičnu kuglu i lanac. Činilo se da su ove devojke zabavne.

Lija je bila u pravu za piće, i uskoro su veliki vrčevi koktela počeli da kruže, a buka je postajala sve glasnija. Moja lagana muzika je isključena, a zamenio ju je Brus Springstin, pa *Roling stouns* i devojke su ustale i počele da igraju.

„Uh... mislila sam da će biti dosadne“, priznala je Beka smešeći se dok smo ih posmatrale iz kuhinje. „One su kao gomila hiperaktivnih osmogodišnjaka koji su jeli previše šećera.“

„Znam. Hej, nadam se da ćemo i mi biti ovako dosadne kada budemo u njihovim godinama“, rekla sam. „Želite li da se pridružite i zaigrate, madam?“

„Da znaš da hoću“, prihvatila je poziv Beka pa smo otišle da se pridružimo Liji koja je izvodila baletsku tačku sa Emom nasred podijuma. Kao i kada smo kokodakale u kuhinji, sve devojke odlučile su da učestvuju i uskoro smo sve izvodile piruete i oprobavale se u baletskim skokovima.

Bilo je baš zabavno, i nakon dobrih sat vremena, ili nešto više, ludog igranja pa pevanja koliko ih je grlo nosilo, devojke su dale Džen poklone. Kupile su joj neke fenomenalne stvari, od nevaljalih do lepih: ramove za slike sa venčanja, lep svileni donji veš za medeni mesec, parfimisane sapune, mirišljave sveće, knjige o tome kako održati svežinu u braku...

„Kome se još ovo dopada“, rekla je Beka kada je Džen otpakovala jestive bokserice sa ukusom banane.

„Ne želim da znam“, rekla sam i pokrila rukom oči.

Nakon poklona, jedna od devojaka organizovala je igre, pa smo igrale pantomimu, muzičke statue i spremale se za igru vrućih stolica kada se začulo zvono na vratima.

„O, bože“, rekla je Džen. „Ako je neko poručio stripera, ubiću vas.“

Lija i Beka postideno su otišle da otvore vrata. Nečija ruka je Liji pružila ce-de plejer na baterije, a Lija je pritisnula dugme. Zasvirala je muzika iz filma *Do gole kože*.

„O, ne!“, povikala je Džen. „Jeste.“

Podigla sam dlanove prema njoj kao da želim da kažem: „Nema to nikakve veze sa mnom“, a zatim se okrenula da posmatram zajedno sa ostalim devojkama.

Nisu to bili standardni striperi. Ušli su Skvidž, Mek, Oli i – o, bože! Nisam mogla da verujem svojim očima – Džejmi. Pogledao me je i posramljeno se nasmešio.

Beka me je gurnula laktom. „Iznenadjenje“, rekla je. „Došao je kod Aksfordovih juče. Kada mu je Oli rekao da momci rade ovo, zamolio nas je da ti ne kažemo da će i on doći.“

Momci su imali šešire, šalove, kapute, filcane dukseve i velingtonke, i mora da su prokuvali jer je dan bio vreo. Devojke su krenule da tapšu u ritmu muzike, a momci su počeli da izvode ples koji su očigledno uvežbavali svega nekoliko puta. Ali to nije bilo važno jer su bili

urnebesni. Skvidž i Mek su išli na jednu stranu, a ostali na drugu, Oli je radio nešto svoje kao da je u sredini pozornice, a Džejsi uopšte nije imao osećaj za ritam. Ali ipak su uspeli, koliko-toliko, da isprate muziku. Kada je Skvidž dao znak, poletele su kape, pa šalovi...

Džen i njene drugarice su vikale: „Skidaj, skidaj, skidaj“, i lupale nogama o pod. Čak im se i Ema pridružila.

Skinuli su dukseve, farmerke...

U ovom trenutku Skvidž i Oli počeli su ludo da se zabavljaju i razmeću se kao profesionalni plesači. Skvidž je vitlao majicom pa je bacio na jednu od devojaka drsko joj namignuvši. Oli je vrckao kukovima dok je svlačio majicu preko glave. Hmm, lepi trbušnjaci, nisam mogla da ne pomislim. Mek i Džejsi, sa druge strane, izgledali su kao da žele da umru, a ja nisam mogla da se ne nasmejem postideanim izrazima na njihovim licima dok su igrali i trudili se da se užive u ulogu.

„Skidaj, skidaj, skidaj...“, zahtevale su devojke, i na posletku su četvorica momaka ostala samo u kupaćim gaćicama, sa belim leptir-mašnjama oko vrata i u velingtonkama. U tom trenutku stali su jedan pored drugog i poklonili se.

Skvidž se uspravio i okrenuo. „I to bi, moje dame, bilo to.“

„Samo nas zadirkujete“, povikala je jedna devojka i na trenutak se činilo da bi ona i njena drugarica mogle da skoče na momke i sasvim ih svuku.

Na svu sreću, spasla ih je Džen kada je ustala – teškom mukom jer se grohotom smejala. Prišla je ulaznim vratima, okrenula nam leđa i podigla ruke u vazduh. „Konga!“, povikala je i počela da drmusa kukovima i pevuši uvodnu melodiju ove pesme: „Dad-da-dad-da-da-da-daa...“

Iznenada se svima učinilo da je to savršena stvar. Za tren oka svi su skočili i stali u kolonu držeći ruke na kukovima osobe ispred sebe. Kolona je krenula migoljeći se i njišući se, leva noga, pa desna noga. Džejmi je pojurio prema meni i stao iza mene, pa smo krenuli putem prema selu pevajući koliko nas grlo nosi, pored paba u kom je tata sedeo pored prozora. Zurio je u nas u čudu dok smo, plešući kongu kao ludaci i mašući mu, prolazili pored paba. U jednom trenutku mogla sam da se zakunem da sam videla gospodina Gibsa iz lokalnih novina kako otvorenih usta zeva u nas sa trotoara, a zatim sam videla blesak blica. Mora da nas je fotografisao dok smo plesali nazad uzbrdo prema kući.

Bila je to sjajna noć. Najbolje devojačko veče ikada, potvrdile su kasnije sve devojke dok su, teturajući se, ulazile u kombi da ih odveze kući. Za mene je veče bilo još savršenije jer je Džejmi bio tu i očigledno zainteresovan za mene kao na samom početku. Nakon što sam mu obećala da ću se videti s njim sutradan po podne, Mek i Skvidž otišli su kući vozeći se u stražnjem delu

kombija gospodina Skvajersa, a gospodin Aksford je došao po Olija, Liju, Džejmija i Beku.

Džen me je zagrlila dok smo gledale haos koji je ostao za njima. „Sredićemo to ujutru“, rekla je. „I hvala što si sve organizovala.“

„Nema problema“, odgovorila sam. „Devojačko veče obavljeno. Sve kosti čitave. Niko nije povređen...“

Džen je protrljala glavu. „Za dlaku.“

„Sada nam je samo još potrebna sala za proslavu venčanja.“

Džen je zaječala. „O, nemoj... zaboravila sam to na trenutak. Idemo polako. Jedna po jedna stvar!“

Naslovna strana

Pozvala sam *Vitsend bej* hotel. Bio je rezervisan.

Pinli point hotel. Takođe rezervisan.

Pozivala sam hotele niz obalu sve do Sitona i Daunderija, ali nisam imala sreće. Pozvala sam sve hotele koje sam znala na kopnu, a jedna recepcionerka mi se nasmejala. „Želite da rezervišete salu za sledeću subotu? Pa ovo je jek sezone“, rekla je. „Većina ljudi ovakve stvari rezerviše najmanje godinu dana unapred.“

Angažovala sam Liju i Beku da mi pomognu, ali ni tako nismo uspele ništa da pronađemo.

„Rezervisano, rezervisano, rezervisano“, ponavljala je Lija kada mi je pokazala spisak mesta koje je ona zvala.

„U Sent Ostelu postoji jedan ambar koji može da primi sto ljudi“, rekla je Beka, „ali moraš sam da se

pobrineš za posluž enje, a i suviše je dugačak put do tamo, zar ne?“

Klimnula sam glavom. „Potrebno nam je nešto u lokalu, ali posluž enje je sređeno. Mekova mama će raditi posluž enje. Sećaš se da je radila velike prijeme kada su živeli u Londonu? Mek je rekao da je to za nju sitnica, a i srećna je što ima posla, iako jeste kratak rok. Sada nam je samo još potreban prostor u koji ćemo smestiti osamdeset ljudi.“

Zatim smo potražile kompanije koje se bave iznajmljivanjem šatora, ali, kao i u slučaju hotela, činilo se da svi na svetu žele da se venčaju u avgustu, pa su svi šatori bili već iznajmljeni.

„Mogli bismo da rizikujemo“, rekla sam, „i organizujemo venčanje bez šatora – ali na snagu bi stupio Marfijev zakon, zar ne? Tog dana bi pljuštalo kao iz kabla.“

„Ali, zaista, Ket“, rekla je Beka, „nije ovo tvoja odgovornost, trebalo bi da se družiš sa Džejmijem sada kada je došao, a ne da sediš na telefonu. Ovo je problem tvog tate i Džen. Ova nova faza tvog života trebalo je da te oslobodi staranja o svima, ali ti to sada radiš još i više nego pre.“

„Želim da uradim ovo za njih“, rekla sam. „Zaslužili su neki lep prostor. A i videla sam Džejmija. Više puta. U pauzama između pokušaja da pronađem prostor. Život će biti drugačiji čim se ovo sredi, a preseljenje i venčanje su početak te nove faze. Zaista želim da sve teče glatko,

a i tata i Džen su u potrazi. I ne znaju da provodim toliko vremena pokušavajući da pronađem neki prostor. Vidite, mislim da su odustali, jer su počeli da govore da uvek mogu da održe venčanje i kod kuće ako do toga dođe – ali neće biti tako posebno, zar ne?“

„Sačekaj da ja porazgovaram sa mamom“, rekla je Lija i ja sam potajno odahnula od olakšanja. Nadala sam se da će ovo reći, jer ako iko može da reši ovaj problem, onda je to gospođa Aksford. Ona je bila majstor organizovanja prijema, ali nisam želela da joj ništa namećem da ne pomisli da zloupotrebljavam njenu dobrotu. Uvek je pozivala mene i sve ostale iz društva na sva društvena dešavanja u Barton holu i obezbeđivala nam je kostime, ako je u pitanju bio maskenbal, a zatim bi nam napakovala preostalu hranu da ponese. Nisam želela da pomisli da sve to uzimam zdravo za gotovo.

Nakon što je Lija otišla da potraži mamu, pozvao me je Skvidž.

„Dođi ovamo, smesta“, rekao je.

„Zašto, da li se nešto desilo?“

„Ne. Samo se ti dovuci ovamo.“

„O, reci mi sada, Skvidž“, molila sam, ali on je prekinuo vezu.

„Ubila bih ga kada to radi“, rekla sam Beki. „Zahteva da se pojavim, a zatim mi ne kaže zašto, pa još i ovaj moj mozak počne da vrti nenormalne filmove pokušavajući da zamisli šta on hoće od mene.“

„I moj“, saosećala se Beka. „Hajdemo tamo.“

Sele smo na bicikle i spustile se do sela što smo brže mogle, a kada smo stigle, njegova mama pokazala mi je sprat, gde je Skvidž sedeo za računarom. Pogledao je na sat. „Hmmm. Nisi dovoljno brza“, rekao je. „Kada pozovem svoje podanike, očekujem da dođu ovamo u rekordnom roku.“

Pogledala sam u Beku, a ona je klimnula glavom. Zajedno smo svukle Skvidža sa stolice i oborile ga ne tepih.

„Ne, ne“, vikao je. „Moja noga, moja ruka, ne zaboravite na moje slomljene kosti...“

Beka ga je pritisnula uz pod. „Tvoji bedni izgovori ne piju vodu kod nas, sinjor“, rekla je sa španskim akcentom. „Skinuo si gips pre sto godina.“

Skvidž je pokrio lice rukama. „Dobro. uradite šta morate, ali nikada vam neću odati svoje tajne. Možete da me mučite najgorim mukama, ali preklinjem vas, nemojte da mi unakazite moje lepo lice.“

„Beka, pusti ga“, rekla sam. „Hajde, dosta je bilo ludiranja. Šta hoćeš?“

Beka je uradila kako sam joj rekla, a Skvidž je ponovo seo za računar, pritisnuo nekoliko tipki, a zatim skrolovao stranicu nadole da pronade neki sajt. „Nisam želeo da ti opisujem preko telefona, Ket, u slučaju da ne bude zvučalo onoliko fantastično kao što izgleda – ali gledaj ovo...“

Zaustavio se na stranici koja je pokazivala enterijer neke prostorije, a zatim se okrenuo da proceni moju reakciju.

„O, bože“, rekla sam zureći u sliku na ekranu. „Skvidž, ti si anđeo.“

„Jesam, a?“, nasmešio mi se. „I u marokanskom je stilu.“

Bila je savršena. Slika sobe u Marakešu. Zidovi su bili okrečeni istom poput neba plavom bojom kao što su bili zidovi u mojoj sobi kod kuće, ali je dizajner napravio kontrast sa tamnonarandžastom bojom i to je izgledalo fenomenalno. Prozori i vrata bili su narandžasti, svilene zavese boje rđe lepršale su na prozoru, a raznovrsne sitnice savršeno su se slagale sa odabranim bojama.

„Mislio sam da sam video nešto slično“, rekao je Skvidž, „kada je Lija prvi put spomenula putovanje u Maroko pa sam tražio lokacije na netu. Nisam želelo ništa da ti kažem dok se ne uverim da mogu ponovo da pronađem fotografiju.“

„Neverovatno je što si se setio“, rekla sam.

„Tada mi se učinilo kao sjajan način da se boja upotrebi u enterijeru. Ne moraš uvek imati narandžaste ili crvene zidove da bi soba izgledala egzotično. Zapravo, mnogi dizajneri u toplim zemljama zidove ostavljaju bele, ali sa odgovarajućim tepisima, jastučićima i lampama, možeš sobu urediti u pravom marokanskom stilu.“

Skvidž se u ove stvari razumeo, zanimala su ga boje i dizajn jer želi da bude filmski režiser ili fotograf kada završi školu. Snažno sam ga zagrlila.

„Možeš li da mi je odštampaš?“, upitala sam.

Skvidž je klimnuo, pritisnuo nekoliko tipki i fotografija je krenula na štampu. „Ako odeš u neku od velikih *uradi sam* prodavnica, videćeš da imaju mnogo boja sa raznim efektima i kladim se da možeš da pronadeš boju koja izgleda kao ispucala stara farba kada se osuši, što će izgledati fenomenalno na tamnonarandžastoj. Mek i ja ćemo ti pomoći ako želiš.“

„Divno“, rekla sam. „Možda posle venčanja?“

„Samo reci kada“, odvratio je Skvidž, „pa ćemo ti urediti sobu baš kako želiš.“

Skvidž je dobar drugar i znala sam da neće imati mira dok ne bude znao da sam zadovoljna rezultatom. Barem je to rešeno, pomislila sam dok je štampao uzorke boja za mene. Ipak će moja soba izgledati genijalno.

„Volela bih da mogu da učinim nešto za tebe zauzvrat“, rekla sam. „Šta mogu da učinim?“

Skvidž je slegao ramenima. „Ne moraš da uradiš ništa. Ja...“

„Znam“, iznenada sam se setila. „Kako napreduješ sa biciklom?“

Skvidž je zaječao. „Doći ću i do toga jednog dana.“

„Danas!“, povikala sam. „Možeš ti to, Skvidž.“

„Znam, samo... Mek i Lija pokušavaju da me nateraju i prate svaki moj pokret, ali ne shvataju da time samo pogoršavaju stvar.“

„Neću te gledati“, rekla sam. „Možeš da padneš koliko god puta želiš. A ti i ja smo zajedno naučili da vozimo bicikl, zar se ne sećaš?“

„Da, hajde. Mi smo ti najstarije prijateljice“, rekla je Beka. „Barem je to Ket.“

Skvidž je uzdahnuo i ustao. „Pretpostavljam – a ako ne mogu da napravim budalu od sebe pred najstarijim prijateljima, pred kim ću!“

Šišli smo u prizemlje i dovezli njegov bicikl iz šupe i nakon što je nekoliko puta pokušao da sedne na njega dok smo mi držale volan, iznenada je rekao: „O, ovo je smešno. Pustite ga.“ I odjurio je putem vrteći pedale srećno kao i uvek. Stao je, okrenuo se i vratio se nazad, bez ruku, baš kao što je radio kada smo bili deca. Spremao se da ustane i stane na sedište kada se iza ugla pojavila njegova mama mašući nekakvim papirom.

Smejala se. „Morate ovo videti“, rekla je i povelala nas u kuhinju gde je raširila papir na stolu.

„O, bože!“, rekla sam kada sam videla naslovnu stranu.

„Lokalne razuzdane devojke proslavljaju slobodno večer“, pisalo je ispod velike slike u boji na kojoj su se videle sve devojke na Dženinoj devojačkoj zabavi u različitim stadijumima raspojasanosti i Skvidž, Mek, Džejmi

i Oli u gaćicama. Fotografija je bila urnebesna i svi su izgledali kao da se ludo zabavljaju.

Ispod fotografije gospodin Gips napisao je zajedljiv članak o tome kako se mlade devojkje opijaju u sve ranijem uzrastu, što nije bilo pošteno jer smo Lija, Beka i ja pile koka-kolu.

„Ali nije bilo tako“, rekla sam. „Nismo pile alkohol i bilo je to njeno devojačko veče.“

„Da“, rekao je Skvidž. „Niko nije povraćao po trotoaru ili tako nešto.“

Gospođa Skvajers nemarno je odmahнула rukom. „O, ne brinite za matorog Džona Gibsa. On misli da je pametno okomiti se na svakoga. Tipičan novinar. Pravi priču ni od čega.“

„Nadam se da se ništa dalje iz toga neće izroditi. Moji profesori i svi u selu će videti ove novine. Nadam se da neće svi pomisliti da smo se pretvorile u razuzdane devojkje za vreme letnjeg raspusta.“

Gospođa Skvajers mora da je videla moje zabrinuto lice. „Hej, ma pusti to, Ket, mila. Svi znaju da nisi pijanica.“

Pokušala sam da kažem sebi da je u pravu, ali nisam mogla da se osećam bolje nakon što smo se Beka i ja provozale kroz selo i kada je grupa Lukovih i Džooovih drugara stojeći ispred kioska počela da imitira ispijanje alkohola, pijano padanje i teturanje kada su nas videli.

„Ignoriši ih“, rekla je Beka.

A zatim nas je videla gospođa Makneli iz pošte i počela da imitira ispijanje alkohola iz flaše i zateturala se.

„Baš smešno“, kazala sam pokušavši da se nasmešim.

Nije se tu zaustavilo. Činilo se da su svi videli novine. Žena koja radi u diskontu pića mahnula nam je iz izloga dok smo prolazile i pokazala na gomilu limenki piva. Zatim se žena koja radi u pekari nasmejala kada nas je videla i zaigrala kongu u radnji.

Kada smo bile blizu moje kuće, pored nas je prošao srebrni sportski mercedes i usporio ispred nas. „O, verovatno neko staje da nam zatraži autogram“, rekla je Beka, „pošto smo najpoznatije pijanice koje ne piju pivo u zemlji.“

Prelepa sredovečna plavokosa žena izašla je iz automobila i pošla prema nama. Bila je to gospođa Aksford.

„Hej, vas dve!“, doviknula je.

„Dobar dan, gospođo Aksford“, kazale smo uglas.

„Hej, Ket, Lija mi je rekla za nevolju koja te je zadesila u vezi sa Dženinim venčanjem“, rekla je, „i volela bih da ti nekako pomognem. Postoji jedna kompanija u Londonu čije usluge često koristim i oni su navikli na zahteve u poslednjem trenutku. Već sam razgovarala sa njima i mogu da nam iznajme šator. Jedan od onih crveno-zlatnih arapskih šatora. Može da stane stotinak ljudi u njega. Da li je to u redu?“

„O, bože, da, to bi bilo savršeno. Znete li koliko je tačno velik, jer naše dvorište nije baš prostrano.“

Gospođa Aksford se široko nasmešila. „Šta kažeš da ga postavimo na plaži u dnu našeg vrta? Znae, tamo gde je Lija priredila roštilj za Skvidža? Misliš li da bi se to dopalo tvom tati i Džen? Biće baš romantično kada sunce zađe, a pred kućom je parking dovoljno veliki za sve goste.“

Osećala sam se kao da sam osvojila glavni zgoditak na lutriji ili tako nešto. Iznenada je sve počelo samo da se rešava.

„Da li će im se dopasti? Ima da budu oduševljeni!“, rekla sam. „Mnogo vam hvala.“

„Zadovoljstvo mi je. To je onda rešeno“, izjavila je gospođa Aksford i vratila se u automobil. „Zamoli Džen da me pozove da se dogovorimo oko pojedinosti.“

„Kakav dan“, kazala sam Beki kada se mercedes udaljio. „Moja soba – rešena. Prostor za venčanje – rešen. Skvidžov strah od vožnje bicikla – rešen. Neverovatno je kako stvari mogu da se promene! U jednom trenu sve deluje beznadežno, a u drugom sve može iznenada da se preokrene, i ispadne i bolje nego što si se nadao.“

„*Nil desperandum*“, rekla je Beka. „Mislim da to znači: nikada ne diži ruke, ili ne očajavaj, ili tako nešto, jer nikada ne znaš šta je iza ugla.“

U tom trenutku je iza ugla izbio beli kombi. Videle smo kako muškarac na suvozačkom mestu čita lokalne novine. Pogledao je u novine, pa u nas, pa ponovo u novine

i mahnuo nam kroz prozor. „Jeste li dobro, mile moje?“, povikao je.

Nasmešila sam se. „Zapravo, dobro sam“, doviknula sam. „Dobro i još i više.“

Veliki dan

Bilo je jutro venčanja i kuća je bila neobično tiha, s obzirom na to da je konačno osvanuo Veliki dan.

Skvidžova mama bila je na spratu i pravila je Džen frizuru.

Ema je bila u svojoj sobi sa Dženinom najboljom drugaricom, Kerol, koja joj je lakirala nokte na nogama.

Tata je otišao rano da se presvuče u kući svog kuma.

Džo i Luk su već otišli u crkvu na brdu Rejm gde će biti razvodnici. Izgledali su baš medeno pre nego što su otišli, u teget odelima, očešljani i sjajnih lica.

Ja sam bila spremna već pola sata.

U haljini.

Našminkana.

Isfenirana.

Sedela sam na krevetu.

Tiho. Tiho. Tiho.

Ustala sam i pogledala kroz prozor u slučaju da automobil stigne ranije, a moje leptiriće u stomaku iznenada je smenio strašan osećaj uznemirenosti. Uхватила sam sebe kako dugo i duboko udišem kao da se dešava nešto što je teško prihvatiti. Ovo je zaista to. Džen će od danas biti gospođa Kenedi, tatina žena. Neće to više biti moja mama. Prva gospođa Kenedi je preminula. Nije je više bilo. A ja sam bila očajnički tužna zbog toga. Neobično je to. Mnogo puta pomislila sam kako sam se pomirila sa njenom smrću. Da sam prihvatila da je nikada više neću ni videti ni čuti – a zatim počinje da se dešava, zaskoči me neočekivano poput tigra iz žbunja, i osećam kako me savladava tuga i žalost i kako me parališe konačnost njene smrti. Činjenica da nikada više neću čuti njen glas. Videti njeno lice. Njen osmeh. Neće se vratiti. Kako je moguće da neko bude tu jednog dana, a da nestane već sledećeg? Kuda ode?

Bilo mi je potrebno da je vidim. Da osetim nešto njeno. Pa sam izvukla njenu kutiju.

Dok sam gledala fotografije, začulo se kucanje na vratima. Neću ih sakriti, pomislila sam, neću se pretvarati da ih nisam gledala, ma ko da kuca. Bila je moja mama i deo ove porodice, iako bi to čovek teško mogao zaključiti. Pre nekoliko dana konačno sam pokazala sadržaj kutije Luku, Džou i Emi. Mislila sam da će im to biti mnogo važno, ali Ema je gledala u njega kao u jedan

od svojih stripova. Na trenutak je bila zainteresovana, a onda je bila u fazonu – i šta sad. Stare fotografije. Mogao je na njima biti bilo ko. Neznamac. Mislim da uopšte nije shvatila njihov značaj. Možda će shvatiti kasnije, rekla sam sebi. Kada bude starija. Činilo se da ni Džoa nije mnogo zanimao sadržaj. Prelistao je ono što se nalazilo u kutiji, pa slegnuo ramenima i vratio se igrici na svom računaru. Imao je tri godine kada je umrla. Da li je se seća uopšte? Samo je Luk ostao i pregledao sadržaj. Bio je tužan. Imao je pet godina kada je mama umrla. Mlađi nego Ema sada, ali dovoljno star da ima neka sećanja. „Voleo bih da imam više sećanja“, rekao je pre nego što me je ostavio samu sa mojim relikvijama.

Podigla sam pogled kada su se vrata otvorila. Bila je to Džen.

„Hej“, rekla je i ušla na prstima. Još je bila u ogrtaču, ali je bila našminkana i kosa joj je bila sređena.

„Izgledaš fenomenalno“, kazala sam. „Ali nije ti neka haljina.“

Nasmejala se i zavrtela se. „To bi bilo urnebesno, zar ne? Pojaviti se u ovome? Da, hajde da se pojavimo u pidžami. Bože, nervozna sam.“ Pogledala je fotografije, videla šta sam radila, pa sela pored mene na krevet. „Gledaš fotografije tvoje mame?“

Klimnula sam glavom. „Razmišljala sam o tome kako ćeš od danas ti biti gospođa Kenedi.“

Stavila je ruku preko moje. „Biću Dženifer Kenedi. Tvoja mama će uvek biti Lora Kenedi. Zapravo, Ket... Razmišljala sam o tim stvarima koje si pronašla“, rekla je. „I imam predlog. Umesto da ih ostaviš u toj kutiji pod krevetom, mislila sam da bi mogla da uradiš nešto sa tim...“

„Nešto? Na primer?“, zadržala sam dah. Na trenutak sam pomislila kako se sprema da me zamoli da bacim ove stvari, ili da mi održi slovo o prevazilaženju prošlosti.

„Napravi dnevnik, ili album“, predložila je Džen. „Knjigu maminog života – u njenu čast. Stavi tu primere njenih radova, njene fotografije, možda čak i svedočenja ljudi koji su je poznavali. Stupi u kontakt sa njenim rođacima i starim prijateljima. Zamoli ih da ti ispričaju neke anegdote. Zapiši sve. Zamoli da vidiš fotografije koje možda nisi videla. A zatim urami one koje ti se najviše dopadaju i okači ih na zid u našoj kući. Možemo da ih stavimo gde god želiš.“

Ispustila sam dah koji sam zadržavala i, najpre, nisam rekla ništa. Mislila sam da je to najgenijalnija ideja i moj mozak je već počeo da se bavi odabirom fotografije za korice. Razmišljala sam kako da organizujem knjigu. Mogla bih da zamolim Ti Džeja da mi pomogne, jer znam da vodi školske novine u svojoj školi u Londonu i zna mnogo o izgledu stranica i tako to. Skvidž bi mogao da mi pomogne da fotografišem njena omiljena mesta

ovde. Da. Kakva fenomenalna, fenomenalna ideja. Biće to najbolja knjiga na svetu. Zнала sam da će kasnije u životu Ema, Džo i Luk želeti da znaju više o mami. Biće sjajno imati sve na jednom mestu, a ne gurnuto u stranu, zaboravljeno, nevažno, kako skuplja prašinu. Bila je deo naših života i zaslužila je da joj odamo to priznanje.

Džen je izgledala zabrinuto. „O, bože, jesam li opet uradila isto?“, upitala je. „Prešla granicu?“

Okrenula sam se i zagrlila je. „Ne. Ne. Džen, to je najbolja ideja koju sam ikada, ikada čula. Hvala ti mnogo. Mnogo mi se dopada.“

Džen je izgledala oduševljeno mojom reakcijom i na trenutak sam videla kako joj suze sijaju u očima. Biće to takav dan, pomislila sam, i u tom trenutku znala sam da će ovo zaista biti dobro novo poglavlje u životima svih nas.

„Spremna?“, upitala sam i obrisala suze.

Džen je duboko udahnula. „Da. Ne. Skoro.“

„Kako se osećaš?“

Džen je ispuštala još jedan dugačak uzdah. „Aaaa-aaa. Uplašeno. Nervozno. Užasnuto. Srećno. Spremno. Skoro. O, bože...“

Ustala sam i spustila ruke na kukove. „Potrebna nam je muzika u ovoj kući!“, izjavila sam. „Ovde je mnogo tiho za spremanje za venčanje.“

Sjurila sam niz stepenice i pronašla ce-de među tati-nom kolekcijom klasika šezdesetih. Pustila sam pesmu

koju sam želela i pojačala ton. Zvuk pesme *Chapel of love* benda *Dixie Cups* odjeknuo je sa zvučnika: „*Going to the chapel and we're gonna get married. Going to the chapel and we're gonna get married. Gee, I really love him and we're gonna get married.*“

Going to the chapel of love.“

Iznenada se u hodniku začuo neki metež pa sam izašla da vidim šta se dešava. Ema, Kerol i Skvidžova mama izašle su na hodnik, a svaka je u ruci kao mikrofon držala četku za kosu. Prateći primer gospođe Skvajers, sve tri su, zanjihavši kukovima, napravile dva koraka levo, pa desno kao da su nedeljama uvežbavale ovaj nastup. Bile su urnebesno ženski bend: sićušna Ema u svojoj vilinskoj haljinici (koju smo donele sa hemijskog čišćenja i koja je ponovo bila besprekorno čista), Kerol kojoj je plava kosa bila namotana na velike viklere, i gospođa Skvajers sa frizerskom keceljom. Ali plesale su, levo i desno, u savršenom skladu i mahale rukama u ritmu pesme. Džen i ja smo tapšale oduševljeno pa zaigrale uz i niz stepenice pa duž hodnika u prizemlju pevajući koliko nas grlo nosi: „*Going to the chapel of love.*“

Napolju je trubio automobil koji je došao po nevestu.

„O, bože, nisam se obukla!“ povikala je Džen i u tom trenutku, kao da je neko pritisnuo dugme za ubrzavanje slike na di-vi-diju, sve smo se užurbano spremale. Džen je obukla haljinu, Kerol je izvadila viklere, ja sam još

malo popravila sjaj na usnama i prsnula još malo mog *Lacoste Touch of Pink* parfema.

Znala sam da će to biti sjajan dan.

„Stigla je, stigla je“, povikao je Luk pa utrčao u crkvu kada je limuzina stala ispred crkve na putu prema brdu Rejm.

Džen je izašla iz automobila i nekoliko zvanica koje su kasnile zastalo je i zagledalo se u nju i uzdahnulo.

Bila je prelepa. Sijala je, bila je otmena i besprekorna. Smešila mi se nervozno dok je prolazila kroz malu kapiju i išla stazom prema crkvi. Kada smo stigle do crkve, stale smo, duboko udahnule, a zatim su nasmejani Luk i Džo otvorili visoka vrata.

Bilo je vreme.

Čim smo ušle unutra, muzika je zasvirala pesmu Bet Midler *The Rose*. Tata je stajao napred i okrenuo se, a kada sam videla izraz na njegovom licu kada je ugledao Džen, po treći put tog dana morala sam da potisnem suze. Klupe su bile pune poznatih lica i svi su se, dok smo prilazile oltaru, široko, blistavo smešili. Bilo je neverovatno. Kao da hodamo kroz talase ljubavi koji idu prema nama. Nikada nisam očekivala nešto takvo i osetila sam kako mi se licem širi ogroman osmeh. Skoro svi iz sela bili su ovde, svi su obukli najsvečaniju odeću. Bio je tu čak i gospodin Nesrećnik Gibs iz lokalnih novina

i gledao nas je suznih očiju. Tata je bio popularan član zajednice, kao i mama, i činilo se da su svi bili srećni što ga vide ponovo srećnog nakon takvog gubitka. Sa nevestine strane sedela je Dženina porodica i njene drugarice sa devojačke večeri, i još nekoliko drugih. Uglavnom su izgledali kao da se kolebaju između osmeha i suza.

Sa tatine strane sedeli su ljudi iz sela, nekoliko rođaka i tetaka i stričeva, moje nove drugarice iz Londona, Nesta, Ti Džej i Lusi, koje su izgledale kao da su sišle sa stranica modnog časopisa, i pored njih Aksfordovi i Džejmi, koji nije gledao u Džen, već u mene. Skvidž je bio ispred nas i snimao je nevestin ulazak, Mek je pored njega fotografisao goste digitalnim foto-aparatom. A sa desne strane stajala je Izi i sa Bekom pevala pesmu *The Rose*.

Bio je ovo savršen trenutak. Podigla sam glavu i susrela tatin pogled. Izgledao je tako mlad i pun nade i pomislila sam kako se zaista nadam da je srećan sa Džen. Zaslužuje drugu priliku. Nasmehio se i klimnuo glavom pre nego što se okrenuo prema oltaru i svešteniku koji je započeo svoj govor.

„Voljeni naši, okupili smo se ovde danas...“

Voljeni naši. Pogledala sam u oltar i zapitala se da li nas mama sada gleda. Toliko toga ne znamo, pomislila sam, toliko toga ne razumemo, ali ma šta da se desi, deo nje uvek će živeti u meni i u mojim sećanjima na nju, i

ja ću ih večno čuvati. Da, nje više nije bilo, ali će uvek postojati kao važan deo moje prošlosti. Početna poglavlja mog života. A u međuvremenu, ja sam još ovde. Mi smo još ovde. Tata, Luk, Ema, Džo i sada Džen. Moja porodica. Pogledala sam prema klupama u svoje divne prijatelje, stare i nove, koji su sada sedeli svi zajedno: Beka, Lija, Mek i Skvidž, Džejmi, Lusi, Ti Džej, Izi i Nesta. Svi su videli kako se osvrćem i široko su mi se osmehnuli, a Izi je podigla palčeve.

Toliko se toga desilo na ovom raspustu, pomislila sam. Toliko se toga promenilo. Nova kuća. Nova maćeha. Novi prijatelji. Kraj je avgusta. Još nedelju dana, pa ponovo u školu. U deseti razred i, nadajmo se, u mnogo lepih budućih trenutaka. Znam da će mi se život ponekad činiti kao vožnja toboganom, ali u redu je, jer čini se da tako stvari funkcionišu, barem koliko ja vidim. Gore, dole i ukrug kroz sve promene.

Dok je sveštenik nastavljao svoj govor, a Džen i tata stajali okrenuti jedno prema drugom i razmenjivali zavete, osetila sam kako počinje da me preplavljuje talas sreće. Da, biće dobrih trenutaka. Osećala sam to. Prošlosti nema više, budućnost je zatvorena knjiga, ali sadašnji trenutak je stvaran – i ovde smo svi, voljeni naši, svi zajedno.

O autoru

Keti Hopkins je autor neverovatno uspešnog serijala *Istina, izazov, poljubac, obećanje*. Živi u Londonu sa mužem i četiri mačke, Moli, Mejzi, Emilu i Otisom.

Keti najveći deo vremena provodi zaključana u baštenskoj kućici i pretvara se da piše knjige, a zapravo sluša muziku, igra i ćaska sa prijateljima putem imejla.

Povremeno joj se pridruži Moli, mačka koja misli da je urednik i voli da šeta preko tastature i prepravlja i briše reči koje joj se ne dopadaju.

Mejzi, druga mačka, strahuje da je Keti možda zaboravila kako je to biti tinejdžer pa se svim silama trudi da je podseti. Odlično to radi. Ignoriše sve oko sebe i ulazi u kuću samo da spava, jede i povremeno umorno kaže „mjuf“ (što na mačijem jeziku znači „ma važi“).

Emilu i Otis su novi u kući. Do sada su se pokazali šašavi kao i druge dve mačke. Omiljena igra im je da jure s jednog kraja kuće na drugi što je brže moguće, a zatim pokušavaju da se uvere mogu li da lete ako dovoljno visoko skoče sa nameštaja. Ovo se obično dešava u tri sata ujutru, i obično slete na svakoga ko u tom trenutku spava.

Osim ovoga, Keti je krenula u teretanu, ali provodi više vremena smišljajući izgovore zašto nema vremena da u nju i ode.

Keti Hopkins
SVI ZAJEDNO

2018.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Branka Josipović Krivokuća

Lektura / Korektura

Maja Banjac Kesić / Vulkan izdavaštvo

Dizajn i prelom

Vulkan izdavaštvo

Štampa

Vulkan štamparija
Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs
www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

**CIP – KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI
dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije, Beograd**

COBISS.SR-ID 266461708